

உ

சிவமயம்.

சொருபானந்தர்

அருளிச்செய்து

சொருபசாரம்.



இஃது

இந்திரபீடம் கரபாத்தீரகவாமிகள்

ஆநினத்துக்குரிய

சுருர் - சச்சிதானந்தசுவாமிகளால்

உரைசெய்யப்பட்டு,

சச்சிதானந்த சுவாமிகள் தருமபரிபாலன

சபையாரால்

சென்னை:

மதராசூரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.



இரண்டாவது பதிப்பு.

1930-ஸ்

Copy-right Reserved.

தா ம் பி தா ம்

முல்முல் உரை

சொற்பவணக்கம்

நேரிசுக் வெண்பா.

சாசனருபந் தானே செகசெருப் பன
சாசனருப சாரமாச் சநீறவே - பெரு
சாசனருப போல வ்தவ தவாத் தோந்
சாசனருபந் தானே துணை

[illegible]

சொசொருபசாரம்

கூறிய பொய்ப்பற்ற ஞான்பிரகாசசொருபமே யெனக்குத் துன்பினை நுணியுது, வேறன்றும் என்றவாறு.

ஆனவெலாமென்ற பன்மையால் செகசொருபங்க னென்றும், சாற்றவே என்பதி லேகாரம் அசைநிலை. சிற்சொருபம், செகசொருபம், தற்சொருபம், செக்சொருபம் என்பவற்றுட்போந்த சொருபமென்பன: “ஒன்றொழி பொதுச்சொல்” என்னு மிலக்கணத்தால் பொருளமைந்தவாறு காண்க. யாம் இருக்கும் அண்ட மீழ்மிக்கு இடமாகுமாறிபோன் றனவையுடலங்கா நட்சத்திரங்கள், இவ்வான் முதலிய பற்பல வண்டங்களாக ஆகாயத்திற் றேற்றுவனவெனத்தும் உயர்வர்க்கிடமாகுமெனக் கணித்தற்குமுரணென்னை? உளதேல், ககோனா சரஸ்வதி கணிதர்களா லியைந்த தூரநிருஷ்டிக் கருவிகள் கொண்டு கண்பிழித்த நிலநீர் முதலிப குறிசனும், அவற்றும் கணிக்கப்பெறுந் திரகணங்களும், உற்பாதங்களும், இன்னு மிவைபேரீவன பிறவுங் ஆங்காங்குக் காணப்படாதிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனமின்றே. ஆங்காங் கவ்வல் வண்டங்களும் இவ்வண்டம்போல உயிர்களுக்குப் போகபூர்வ யாகவேண்டும்; அன்றெனின், இவ்வண்டம் போகசாதுனக்கருவி யினை றாகவேண்டும். இங்ஙனங் கூடாதெனின், அங்ஙனங்கூடாது இத்த பிரத்தியட்சமெனின், ஆங்காங்குள்ளரக் கவை பிரத்தியட்சமாசு மன்றோ? இசைமறுத்தல் கூடாது; ஆதலின் செகசொருபமெலாமென்றார். சிற்சொருபம் நிர்விகாரம், செகசொருபங்கள் விகாரம். நிர்விகா தம் விகாரங்களானமைக்குச் சோதனை, ஞாயிம், பொருத்தம் கூறு மாறு. ஞானமன்றி யுஞ்ஞானம் வேறன்றேல் அஞ்ஞானத்தைப்பற்றிச் செகமெனல் வேறுளதாம். அங்ஙன மின்றெனின் முற்றென்னையுது? இக்கே ஞானமெனலும் அஞ்ஞானமெனலும் பொருளைப்பொருளாகக் கோடலும் அல்லவற்றைப் பொருளாகக்கோடலுமாம். அதாவது அதிஷ்டாநமெனற்குயைந்தது இனி யாதோ ரேதுவினாவு மாறோரீடெயி ளும் கியையாதது ஞானமெனவும், இயைந்தது அஞ்ஞானமெனவும் பொருடர்க்கிடந்ததை கண்டு கருத்துப் பெரிருளையேனும் காட்சிப்

தமிழ் மொழி

நனையேனும் வழுவா துறையமைத்துக்கொள்ளுதி. குரு, சீவா
 மொத்தமைந்த தள்ளத்தெளிவாதலான் அந்நெஞ்சானமெனவும்,
 அந்நெஞ்சை அஞ்ஞானமெனவுங் கோடற்கும்மையும். சாற்றத்துணை
 யெனமுடிக்க. சாற்றவெனற்கெழுவா யானெனவும், துணைபென்னும்
 பெயர்ப்பயனிலைக் கெழுவாய் சொருபந்தானுணவுந்கொள்க. சொசு
 சொருபந்தா னென்னுது சொச்சொருபந்தானே எனத்தேற்றேகாரந்
 தந்தது. வேறிதுபோற் சிறந்ததன்றெனற்கு. அதிவதுவாத் தோற்று
 மென்றதனானி எல்லாமாயிருக்கு மவசரத்தையும், தற்சொருபசாரம்
 தற்சொருபதனானி எல்லாமாயிருக்கும் அவசரத்தையும் பெற்றும்.
 பெற்றே, சற்சொருபம் இனையதென வுணர்த்தக் கண்டாமென்க. சற்
 சொருபந்தானையென்பதி லேவாரம் ஏனையவற்றின் றிரிபு; செகத் தன்
 நெனக் காட்டப் பிரித்து நிற்றலாயால் பிரிநிலையென்னும் ஈமையும்.
 மென்னுமாக்கவனை யொஞ்சினின்றது. இம்வனம் ஆயாவிடத்துரையிடு
 தல் இக்கவி யேலாதென்பது கருதலி. சற்சொருப முபாதானம், செக
 சொருப முபாதேயமென்க. நூனப்பிரகாசமே யாஷ்மாவாதலால்
 ஆதம் சொருப வணக்க மென்பதே சிறப்பு. ஆத்மாவானது தனது
 எதார்த்த வடிவினையும் தனது கற்பிதவடிவினையுமாய்ந்து கணித்தற்கு
 வல்லதாதலினென்க. இத்தலைச் செய்யுள் தெய்வ வணக்கமாதலின்,
 ஏனையவற்று னொன்றெனக் கூட்டற்க. ஆய்தலிற் தேற்றந்த சொருப
 வணக்கமாதலின் வறுபிடுகடவுள் ஏற்புடைக் கடவு னென்னற்க. இவ்
 வணக்கத்தாலாயபன் “ஏகமேவாத்வைதம் பிரமோசம்” எனலும்,
 “வாதசாதேதப்பெருவெளி” எனலுமாம். இந்நூலாசிரியர் வேறல்ல
 தலின் சொருபஞானதேசிகரெனத் தனக்கமைந்தபெயரையே தன்
 னாவியற்றப்பட்ட இந்நூற்குச் சொருபசாரமெனப்பெயர்ந்தது காரண
 விதிஞரியானென்க. “பொழிப்பெனப்படுவது பொருந்திய பொருளைப்
 பிண்டமரசக்கெரண் தோரப்பதுவே” என்ப திலக்கணமாதலின் பொழி
 பாரதியென்றும். இந்நூன்முழுதந் துதி கீவியில் வணக்கம் பெறு
 தல் வணக்கத்துபோலத் காரண காரிய வாதம், அம்சாம்சிக வாதம்,

சொரூபசாரம்

குணகுணிவாதம், பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதம், விகாரவாதமென்
வைந்திதுபேதவாதமும், சுருங்கச்சொல்லென்னும்பத்தழகு
யறு கூறன்முதலிய பத்துக்குற்ற நிவிர்த்தியு மமைந்தகிடப்பன்
துண்ணிய வுணர்வினனும், ஆழந்த கேள்விப்பெருக்கான முய்த்தனை
நீசு. இனி விரிக்கிற பெருகுமாதலின் சுருக்கியுரைத்தாம்.

நூல்.

(அவநாரிகை)

நான் பாரகாசமே யான்மாவெனின் சுசாதிகும், விசாதிகமீ, சுவ
கதீபேதமென்னும் விகற்பபேதங்க ளற்றிருக்கவேண்டமெயன்ற சங்
வைக்கு உததரம் இக்கவியிற் கூறுகின்றது.

பூதாதி யைந்து பொறிபுலன்க ளெல்லாஞ்சித்
தேதாதி பூதமவை யெல்லாஞ்சித் - தேதாதிய
கற்பனையுஞ் சித்தனைத்துங் காண்பானுங் காட்சியுஞ்சித்
கற்பமுடவெ றில்லாமையால்.

(இ-ரை) “பூதாதியைந்து பொறிபுலன்களெல்லாஞ்சித், தேதாதி
யந்தமவையெல்லாஞ்சித்து” எ-து. பூதமுதலியவைகளும், ஐந்துபொறி
களும், ஐந்துபுலன்களுமாகிய இவை யனைத்தும் ஞானமேயாம்; இஃ
தன்றியும் இவை யனைத்திற்குங் காரணமாகிய மூலப்பிரகிருதிமுதற்
பஞ்சதன்மாத்திரை யிறுதியாகக் கிடந்தவை யனைத்தும் ஞானமே
யாம்; “ஐதரியகற்பனையுஞ் சித்தனைத்துங் காண்பானுங் காட்சியுஞ்சித்
தற்பமும் வேறில்லாமையால்” எ-து. யாவராலுங் கணித்தற்கரிய கற்
பனைகளெனப்பீட்டவைகள் அனைத்தும் ஞானமேயாம், எல்லாவற்
றையும் காண்பானாகிய ஞானமும் அந்த அலஹிவாகிய ஞானமும்
மெய்யுணர்வேயாம்; ஏனெனின் அந்த மெய்யுணர்வுக்கு யாத்
தேறில்லாமையால்—எ - று.

“பணித்தனி பயனிலையாக்கினும் ஒன்றாக்கினும் அம்மையென்
றில்” என மிருப்பதால் உய்த்துணர்நீ தனமததுகொள்க. “என்னை?”
“ஒருபொருண்மேற் பலபெயர்வரினிறுதி - மொருவனை மொடுப்பனி
யுமாரேவழி” என்பதிலக்கணமாகலின். பிரக்கடையன்றி அலத்தாத்
‘நிரயங்கனும், காட்சித்திரயங்கனும், அபிமானத்திரயங்கனும் அப
லோ? தனது விகாரமோ? ஆயவெனின், சோதனையில் தனதுவிசார
மாக முடியாதிருக்கவேண்டும்; விகாரமெனின், தனனைத்தவிர விசா
ரம் வேறா யிருக்க இடையவேண்டும். ஆகலின் அனைத்துங் கொத்தி
மயமுனற்கு மாறென்னை? ஒன்றேற் கொள்ளற்பாற்று; அன்றேற்
றன்ப்பாற்று. தனிப்படுபவைகளும் கொள்ளப்படுவைகளும் அன்
னியமன்றாதலின் சுசாதிகமுதலிய மூன்று பேதங்களும் தனக்கிள்
மையால் ஞானப்பிரசாச மெய்யெனற்கு இக்கவி தக்க வதாரணமெ
ன்க மெய்யறிவுபோல மெய்யறிவின்மையின் சுசாதிகபேதமும், மெய்
யறிவுக்கு வேறாகச் சகமாதியின்மையின் விசாதிக பேதமும், அந்த
மெய்யறிவு நிரயயவமாகவும், களங்கரகிதமாகவும், உபாதிரகிதமாகவும்,
சுதேதாயமாகவும் விளங்கலின் சுலகத பேதமும் இன்மையால் ஞானப்
பிரசாசம்போல்வதே வேறொருவன வந்து சோதனையாற் கணித்தாம்.
ஐத்தென்பதனைப் பூதத்திற்கும் பொறிகட்கும், புலன்கட்கு மொட்கு
எல்லாமென்றது இவைபோல்வன பிறவுமெனக் கோடற்கு நின்றது.
இவற்றிற்கெல்லாம் ஏதுவாய் நிறறலின் மூலப்பிரகிருதி முதலியவற்
றெக்கி கொண்டாம். காண்பானுங் காட்சியு மென்றதன்றி கற்பனை
யென்பதனைக் காணும்பொருளாகக் கொள்க. இக்கவியினது கருத்து
அகிலத்தான நரிட்டமில்லாதாரக் கமையாது. எங்ஙனமெனின், பெருன்
னட்டமில்லாதாரக்கும் பணியனைததும் பொன்னெனின் ஐயத்திரி
புறப்பொருளென்க.

(உரை.)

அந்தப்பரவஸது சசக்தானாதமயமெனற்கு மூன்கவியில் சித்தே
சத்தென்றதுபோல இக்கவி சத்தே சித்தெனலைக் கூறுகின்றது.

சொற்பதாரம்

புத்திவிகற்பத்தாற் பொருந்து சக பேதமெலாஞ்
சத்தியம்போற் றேன்றுவிது சாட்சியன்றே முத்திமுத
சுத்தம் சுத்தஞ் சுகாசுகங்க ளுள்ள்திலை
தத்தனையுஞ் சத்தாத லால்.

(இ-ரை.) “புத்திவிகற்பத்தாற் பொருந்துசக பேதமெலாஞ் சத்தி
யம்போற் றேன்றுவது சாட்சியன்றே” எ-து. ஐயந்திரிபகல த புத்தி
விகற்பத்தினால் பற்பல விசுற்பபேதரூபமாக வெழும் சகமுதலிய பேத
ங்களினத்தும் உண்மைபோற் காணப்படுவ தெவற்றிற்குஞ் சாட்சி
பாக விளங்கு மெய்யுணர்வாவதல் றே? “முத்திமுதற் சுத்தமசித்தஞ்
சுகாசுகங்களுள்ள திலைதத்தனையுஞ் சத்தாதலால்” எ-து. நிர்வாணநிலை
முதல் கீழ்க்கொண் டுணரத்தகுஞ் சுத்தம், அசுத்தம், சுகம், அசுகம்,
உள்ளது, இல்லது முதலியுனவும் இவைபோல்வன பிறவும் சத்தென
ப்படுந் தன்மையாதலால்—எ-று

எழுவகைத்தோற்றங்களும் மீண்டு மெண்ணுதலின் பிருதுவியின்
கூறன்றெனலாகாது. பட்சிபேதங்களைச் சலத்தி லூர்வன வெனவும்,
மனிதபேதங்களை மிருகபேதமெனவு மொன்றை யொன்றாகக் கூறந்
பாற்றே? அன்றெனவு மாமெனவுங் கோடற்கினயந்தது பிருதுவி
யெனின் கர்த்தத்துவம், அசேதனத்துவ முண்டாயிருப்பானேன்? இவ்
விகற்பம் புத்திக்காதலின் ‘புத்திவிகற்பத்தாற் பொருந்து சகபேதம்’
என்றார். இவை யனைத்தும் புத்தியையெறித்தாமோர் முதலன் ருத
லின் ‘சத்தியம்போற் றேன்றுவ’ தெனவும், இவ்விகற்பஞ் சகலத்தி
லன்றிக் கெவலத்தி லின்மையினுண்டெனவும் இன்றெனவும் சாட்சி
யாய்நின் றுணரத்தக்கது’ மெய்யுணர் வாதலால் அதனை ‘சாட்சி’ என்
னார். விடுதிமுதற் பந்தம் இறுதியாகக் கிடந்தவற்றுள் இவ் விலுள்ள
நிலையினத்துஞ் சுகாகாயப் பிரதிபலனமாதலின், ‘முத்திமுதற் சுத்த
மசித்தஞ் சுகாசுகங்க ளுள்ள திலைதத்தனையுஞ் சத்தாதலால்’ என்றார்.
சிற்பிரகாசத்தைச் சாட்சிபெனவும், சிதாகாயத்தைச் சத்தெனவும்

ம்கியைதலின் சத்தேசித்தென்றும். அனைத்துஞ்சிதாகாய்ப்பிரகி
 ரிஃ. ஆம்ன்றறிந்தார் சிற்பிரகாசத்தாலன்றி வேறேதுவாலன்றிதலின்
 'சத்தேசித்தெனவுஞ் சத்தே சத்தெனவும் அமையுமா நறிந் தைக்கிய
 னிலையுறுவர். ஏனையர் ஐயங்கொள்ளும்: மெய்ங்ஙனம்? கொள்வரெனின்
 அசத்தேச் சத்தெனவும் சடத்தைச் சித்தெனவு மேற்றற்பாலார், ஆத
 லினாலும், ஐயந்திரிபகன்ற ரல்லராதலினாலும் அது மறுக்கற்பாற்று
 ஆனுபவிலியுணராதார் ஐக்கியஞ்சாதித்தல் சொல்லாலன்றிப் பொரு
 ளாலுமெனினு னந்தப்பேறு அயலாகமுடிவதென்ன? இதுநீர்க். அறி
 வறியாமை யடுக்குளும், உபாதான வுபாதேய வடுக்குளும் கழற்றிப்
 பொருளுணர்ந்தவறியாதார் அபிபத்தத்திற்கென் செய்வர்? "ஒன்றெனப்
 புலவென வறிவரும் வடிவினினின்ற - நன்றெழி னாரண னன்முகன்"
 என்னுங் கவிக்குரையும், "எல்லாமாய் அல்லவுமாய்" என்னுங் கவிக்
 குரையும் எங்ஙன மையந்திரிபின்றிக் கூறவல்லார்? பொருளல்லவற்
 றைப் பொருளெனக்கொள்ளும் விடிகுகளாதலி னென்க. எவ்விதப்
 பாவநாற்புணரும் குணத்தைக் குணியெனவும் ஆதேயத்தை யிதிஷ்டா
 னமெனவும் கோடற்குணர்வு தரற்பாலது பாவநாளுநாதலின் அஃ
 தவர்கூறுஞ் சித்தார்த்தப்பேறு முத்தி யனென்க. முத்தியைத் தரத்
 தக்ககல்வி வேறாயிருத்தலின் 'திரிவிதவுலகத்தரிதொருளுனி" என்ற
 ரறிஞர். சத்துஞ் சித்து மொத்த நிலையைக் கூறிய தென்பது கருத்து.
 என்னை? "சத்தேசித்தாகு மயலெனி லசத்தாம், அசத்தானை சாட்சி
 யெய்திக, சித்தே சத்தாகு மயலெனிற் சடமாஞ் சடங்களுக்குத் திதியு
 மில்லை, யொத்தேதோன்றிய சத்துஞ் சித்து நல்ல சுகமாகு முகத்துக்
 கேரர், வித்தேய ன்னிபமுகிற் சடமசத்தாஞ் சுகானுபவம் விளைந்திடா
 தே" என்றார் தாண்டவராயசுவாமிகள். (2)

(அ - கை.)

சத்துஞ்சித்து மொத்ததே ஆனந்தப்பேறுதலின் அதனை இக் கல்வி
 கூறுகின்றது.

பார்த்ததிசை யெல்லாம் பரிபூரணசொருபந்
தீர்த்தமெல்லா மானந்த சீற்சொருபந் - தீர்த்திக்குத்
தோத்திரங்க ளெல்லாஞ் சுகசொருப நம்மையலால்
வேற்றுருவ மேதாரு மே.

(இ-ஓ.) “பார்த்ததிசை யெல்லாம் பரிபூரண சொருபந் தீர்த்த
மெல்லா மானந்த சீற்சொருபந்” எ-து. இங்ஙனமாக சுவாஹுபவநிலை
யெட்டிவினுக்கு அவன் சென்று கண்ட திசையினத்தும், பரிபூரண
சொருபமாயும், அவன் சென்றடிய தீர்த்தங்க ளினைத்தும் ஆனந்த சிற்
சொருபமாயும், “தீர்த்திக்குந் தோத்திரங்க ளெல்லாஞ் சுகசொருபந்
மையலால் வேற்றுருவமேதாகும்” எ-து. புகழ்மையச்செய்யும் தோத்தி
ரங்களினைத்தும் சுகசொருபமாய் மிருக்கும்; இங்ஙனமாய் அனுபவங்
பேற்றினைத்தும் நம்மையன்றி வேற்றுருவ மெங்ஙனமாகும்?—எ-று.

ஏ - அசை. ‘பார்த்ததிசையெல்லாம்’ எனலைத் தலங்களுனவும்
‘தீர்த்தமெல்லாம்’ எனலைக் கங்கைமுதலிய நதிகளுனவும், ‘தீர்த்தி
க்குந் தோத்திரங்களுல்லாம்’ எனலை மூர்த்திகளுனவும் அடையக்கூட
ந்தமென்காண்க. எனவே, இவ்வனுபூதி நிலையுடையோனே மூர்த்திதலங்
தீர்த்தமெனப் பெற்றும். இந்தச் சுவாஹுபவநிலை நமக்குமெய்தின் விக
ற்பவடிவங்களினைத்தும் ஆனந்தவடிவமாசக் காணுமாதலின் ‘நம்மைய
லால் வேற்றுருவமேதாகும்’ என்றும், சச்சிதானந்தமெனற்கு வஸ்துநிலை
யிங்ஙனமாதலான் இஃதறியார் இம்மொழியைத் தாமெடுத்தாளுதலின்
என்பயமாம்? இதனினும் ‘வாய்பொத்திக்குடக்கை பிறர்மதிக்கைக்கு
நக்கு சிறப்பு! இங்ஙன வாய்ந்துணர்ந்தாருக்குத் தமதானந்தப்பெரு
கை’ எங்கும் நிறைந்து காணுமெனற்கு மாறென்ன? உளதேல் உள்ள
நாயகனா லெய்திய ஆனந்தப் பெருக்கு அலனை விடாம லெங்குமாசக்
காணுதல் பொய்யோ? மெய்யோ? பொய்யெனின், வினைத்தொடர்வு
விதறிற்று? ஆதலிற் சிற்றின்பத்தைக் காட்டிலும் பேரின்பமுளவின்
யின் ஐயந்திரிபின்று இஃ தெவரு மேற்றற்பாற்று. இங்ஙனமாய் பேர

முலமும் உரையும்

னபம்வாய்ததவிடத்த ஆலிங்கனருதலிய பலவாற்றும் சிற்றின்பங்
கவிப்புகட்டினுந் தனைத்துணையு வின்மையின், கண்ணப்பனை நி
தியுப் பரமசாரிபென்றார். இஃதேற்றற்பாற்றே? தள்ளற்பாற்றே? தன்
ளற்பாற்றெனின், சிற்றின்பப்பேற்றின் மிககோர்க்குப் பெரின்பப்
பேற்றை எங்ஙனமெடுத்துப்புகட்டினு மெனையெண்ணீ? அற்பகசந்
திற்கே யிவ்வளவு மகிமையிருக்க அளவின்றிய பேரின்பவாழ்வின் செவ்
வளவு மகிழையிருக்கலாம்? ஆசலின் ஏற்றற்பாற்றென்க. அர்ப விண்
பத்திற் குட பொருளாவி காணவிடத்து இதற் கெண்ணே கூறுவது?
எண்ணீ? “அசத்திலம்மட்டுண்டம்மட்டுப் பரமுமகிழையம்மட்டு,
நிசத்திலுள்யிறிப் பார்தையா ல்பட்டி கிரத்தரப்பழக்கத்தால், வசத்தி
லுன்மலர்ள் ம சின்மாத்திர வடிவமாயினுனம்தா, சசத்த தேசத்தி
லிருக்கனுமானந்தக் கடல்வடிவாவாய்” என்றாரநீரார். அறிவே வடி
வாகிய நம்மையன்றி வேற்றுருவ முளதேல் ஆனந்தமும் வேறுளதாம்.
அங்ஙனம்வெனின் இந்நனமுமின்றும். இஃதெற் பிரக்ஞானம் பரம
மென்ற ப் பிரக்ஞுவேத மகாவசக்கியத் , னையென்க. அறிவே யானந்
தானுமடயாதவில் பிரக்ஞானமே பிரபமெனாருரெனபது கருத்து. (க)

(அ - கஉ.)

இது வசனமாத்திரமரவேனின் அனுபவமு முண்டென இக்கய
கூறுகின்றது

அபியச கத்தோற்றி மாதார மெல்லுநீ
பொய்யாது சோதியெனப் போதித்தான் - மெய்யாக
அந்நுணரி ன்னென் றிறையா ரொருளிரிலை
புற்றுணர்வா நாளை முதல்.

ரீதி - (அ) “அய்யசகத்தோற்றமாதாரமெல்லாநீ பொய்யாது சோதி
பெய்யப் போதித்தான்” எ-து. ஐயனே! சுகந்தோற்றவதற் காதாரி
ய, தெனக்கேட்ட மாணுக்கனை நோக்கி எல்லாவிதங்களாலும் சித்திக்கு

மிடத்து நீயெய்யாகும், அது பொய்யதன்று, நீ சுயஞ் சோதி விழுவமா தலினென் னுபதேசித்தனன்; 'மெய்யாகவுற்றணரி னுனென் னுத்' ரொருவரிலை, முற்றுணர்வாநானேமுதகி' எ-து. அதற்கு மாண்புனை, ஐயத்திரிபகற்றிச் சிரவணமனனாகுகளாற் சத்தியமாகச் சிந்தித்துணரு மிடத்து எங்சணு நாடுனென்றுரையாதபே ரொருவருமில்லை; ஆதலினு னென்பதைப் பரிபூரணமாக விளங்கும் உணர்வே வடிவாகக் கண்ட னன்; எல்லா நானும் இங்ஙனமாதலால் யானே யர்தாரமெனக் கூறி னன்—எ-று.

சுகத் தென்னாது சுகத் தோற்றமென்றது கால தேச வஸ்துவை யன்றி ஓர் முதலன்றாதலின் பலவினிடம்பற்றியென்க. நானெனல் முன்னிலை யெருமைபற்றி. நீயென்றாயது விகாரமேனும் அறிவின் றோ? விவகரிப்பான்வேண்டித் தன்மையொருமை முன்னிலைப்படற் க்கையாயதென்க. சுகம் வேறு, தோற்றம் வேறுயின் ஆறும் வேற்றுமைத் தற்கிழுமை யென்பம். தோற்றத்தையே ஒருமுதலாகவுடைமையின் சுகமாகியதோற்றமென இருபெயரொட்டுப் பண்பாக்குக. காண நீபென்னாது ஆதாரநீயென்றது: தோற்றன்மாத்திரப் பொருளாகிய அலையாகிக்குச் சமுத்திரங் காணமென்னாதுபோலரம். அதுபோல அறிவாகிய சைதன்யம் தேகாகிப் பிரபஞ்சந் தோற்றி மறைதற்குத் தானமாயிருத்தலின் ஆதாரமெனல் பொருந்தம். ஆய்ந்து தெளியு, தார்க்கு நீ சோதியெனல் பொருந்தாது. என்ன? "ஆயினறிவுயிருப் பர்காணம்மாளை, ஆபாதபோ துலகாயிருப்பர்காணம்மாளை" என்றார் சீக்தாவரமுந். அயலாகு நின்றுள்ள லெனத்தும் சிற்பிரகாசந் தானாக விளங்கியவிடத்துத் தனைத் துணையு மில்லையென்பது சருத்து. (சு)

(அ-கை)

ஆஹவமாயின், என்று பிரததற்கு, ஏது வெண்ணெ டியனற மரீனாக்களை நோக்கி இக்கூவிய லுத்தரங் கூறுகின்றது.

நம்மையறிவேவடிவா நாங்கண்டோ நம்மையன்றிச்
கொடியுலகத் திரள்காணோ - நம்மைநா
முற்றுப்பா ராதிருந்தோ மல்லா லொருகாலு
மிற்றுப்போனோமோ வியாம்.

(இ-ரை.) “நம்மையறிவேவடிவா நாங்கண்டோ நம்மையன்றிச்
செம்மையுலகத்திரள்காணோ” எ-துஐயனே! சுயஞ்சோதிவடிவாகிய
அறிவாக நம்மை நாங் கண்டனம், அதனாற் செம்மையாக நின்றள்ள
உலகத்தோற்ற மனத்தையும் நம்மையன்றி வேறாகக்கண்டிலம்; இங்
வனி மென்றுங் காணுமைக்கு ஏதுவென்னெயென்ற மாணுக்கனைநோ
க்கி ஆசிரியர் கூறுவது: “நம்மைநா முற்றுப் பாராதிருந்தோ மல்லா
லொருகாலு மிற்றுப் போனோமோ வியாம்” எ-து. காணுக்கனே! நீ
கேட்டது மெய்யே; சிரவணுகிளால் நாமீப்போ துற்றுணர்ந்தது
போல எப்போது முற்றுணர்ந் திருப்பமாயின் இவ்வனுபவமாகவே
விளங்குதும் இவ்வனுபவ நிலையினராகிய யாமெக்காலத்திலும் இல்லா
திருந்தனமல்லம். இவ்வனஞ் சோதித்துப் பாராத குற்றமன்றி வேறு
குற்றங்கண்டிலம்—எ - து.

தன்மை, பொருமையாகிய நானென்பதைப்பற்றி முன்கவியிற்
கூறியிருப்பதற் தன்மைப்படையும் அங்ஙனமாமெனக் கூதற்கு
வழுவென்னை? இன்றாதலின் ‘நம்மை யறிவே வடிவா நாங்கண்டோ
நம்மையன்றிச் செம்மையுலகத் திரள்காணோ’ எனவும், இந்நிலை எய்
போதுநெய்க்கில்லாதது இப்போது விசாரித்தணர்ந்தவாறுபோல எப்
போதும் விசாரித்துணராமாயின் ‘நம்மைநாமுற்றுப்பாராதிருந்தோம்’
எனவும், இஃதன்றி வேறுகுற்ற மில்லாமாயின் என்னும் இருந்திருப்
போமென்பார் ‘ஒருகாலுமிற்றுப்போனோமோவியாம்’ எனவுங் கூறியு
கூறுகாண்க. வாச்சிமார்த்தமேயில்லாதார், இலட்சியார்த்த மெருவன
முறவுந்; சுயஞ்சோதிவடிவாகாவிடத்து எவர்க்கு மிஃதுடன்பாடன்றி
அந்தர்முக நாட்ட மில்லாநமயா லென்க, நம்மைநாமுற்றுப்பார்க்கு

முறைமை அல்லவற்றை நாமெனக்கொள்ளாது சென்று அஃது வரா
அனுவர்த்தம் தேய்ந்து தேய்த்து மூப்பமையு மஃன் றப்பால்
ஞானரகிதமாய்த் தன்னைத்தான் செலுத்தலென்க. இடைவிடாது
ப் பரீகின் இடைவிடாது விளங்குது மென்பது கருத்து. (ரு)

அ - னை.)

ஆயின், நானென்பதொன்றே பலவே. என்ற மூன்றுகூற
நோக்கிப் பகிர்முகத்தால் பலவெனவும், அத்தர்முகத்தா லொன்றென
வும் உதாரணமுகத்தா லுத்தரங் கூறுகின்றது.

எல்லாரு நானு விருநதுரைப்பா ராகிறமை

யல்லாம லீச னளவுமலர் - சொல்லாலே

பெற்றமகன் றம் பிப்பிதாப்பே ருரைத்தொருவர்

குற்றவுடல் வேறாகு மோ.

(இ-னா) “எல்லாருநானுவிருந்துரைப்பாராகி நனையல்லாமலீச
னளவுமலர்” எ - து. என்னை யான் விசாரித்துத் தெளிந்தவாறுமோ
ன்று யாவருந் தன்னைத்தானு ஐயந்திரிபறவுணர்ந்திருந்து தத்தநிலை
கொச்சொல்லவல்லராயும் அவர்கடத்தமையன்றி எசனென்னுஞ் சொல்
பரியத்தம் வெவ்வேறு பொருளுடைய வல்லர். எங்ஙனமெனின்,
‘சொல்லாலே பெற்றமகன் றம் பிப் பிதாப்பே ருரைத்தொருவர் குற்ற
வுடல் வேறாகுமோ’ எ-து. ஒருவன் றன்றத்தைக்குத் தன்னை மக
னெனவுந் தன்மையனுக்குத் தன்னைத் தம்பியெனவும், தன்மையனுக்குத்
தன்னைப் பிதாவெனவும் பேர்கொண்டு பாவிக்கின்அவனுக்கு வாய்தத
வுடல் அஃன் பாவனைப்படி வெவ்வேறாகுமா? ஆகாதே, அதுபோல
வென்றறி—எ - று.

பிரமா முதற் பிபிலிகாந்தவரையுநானென் னுதாரெக்கணுமில்லா
உபாதிசகித நாட்டத்தால் திணைபாலிட மேற்குணும் யாதும் நிலையன்
னையின் உபாதிரகிதநாட்டத்தாலன்மையுமாய்நின்றவி னிவ்விருவகை

நம்மோர் தாற் செல்லாது நாடுண்ணைச் சந்திக்குமிடத்து எல்லா உணர்வுகளையும் விடும்படிக்குமா? அப்போ தெழுவுகைத்தோற்றப் பற்பல பூக்கள் பெயரால் யாது பழிபுணர்வென்பார்? சொல்லாலே பெற்ற மகன்மீழ்ப்பிப் பிதாப் பருரைத் தொருவற் குற்றவுடல் வேறுகுமோ? என்றார் உரைத்த ஒருவற்கு என்பது உரைத்தொருவற் கென்றாது விகாரத்தா லென்க. ஒருவற் குற்ற வுடல் சொல்லால் வேறுகுமோ வென முடிக்க. 'எல்லா நானெனலும் அறிவாகத் தெரிசிக்குமிடத்து வெவ்வேறு விடாவென்க. 'எனையல்லாம் லீசனைவுமில்' எனப் பாட மேலி யுரைகொள்ளினு மனமும். 'எல்லாருரைப்பாராகில்' எனப் பாடர்க்கைப் பலர்சுலாயிருத்தலின்றமையெனத்திருத்தி யுரைகொண்டாம் இலையெனப்பாடமோ தாதுஅலரெனப் பாடபேர்தி யுரைகொண்டது தமையெனக் கொண்டதனென்க. 'இவை தம்முள்வேற்றுமை பென்க. தாஷ்டாந்திர முண்மையாசலின்' றக்க திருஷ்டாந்தமெனக் கொண்டாம். அன்றெனின் சொதனை யாதியாற் காட்டலாம். வலியின் றெனின் மறுத்துரையமை நன்று. வேறுகுமோ வென்பதில், ஒருவர் ஆனதெனப் பொருடரலால் எதிர்மறை? அந்தர்முகத்தா லொன் றேனவும், பகிர்முகத்தாற் பலவெனவுங் கோடற் கியையுமென்பது சருத்து.

(௬)

(அ - கை.)

அல்லவற்றை நானென்னுமையாற் களையப்படுபவைகள் இருக்க, எல்லாம் நானெனல் பொருந்துமாவென்ற மாணக்கனை நோக்கி இக் கவியில் உதாரணமுகத்தா லுத்தரங் கூறுகின்றது.

நாமா லிருந்தோழு' நாமேநா மல்லவாப்
மேர்மாறு போகும் பொருளுநாம் - யாமத்தித்
தானே புறங்கிச் சகத்துருவாத் தோற்றிவிழித்
தானே யவன்போலத் தான்.

(இரை) “நாமாவிருந்தோமுநாமே நாமல்லவாப் போமா” வமர
கும் பெருளுநாம்” எனது. சகல விகற்பமுமற்று நாமாத விளந்
தும் நாமேயாம்; சோதனையாதிகளாற் சீனையுமிடத்து நாமல்ல
வெண்ப் போதற்கியைந்த சத்துவக்கூட்டப் பொருள்களும் நாமேயாம்,
எங்ஙனமெனின், “யுமத்துத் தானேயுறங்கிச் சகத்துருவாத்தோற்றி
விழித்தானேயவன்போலத்தாஸ்” எனது. இரவில்நடுச்சாமத்தொருவன்
சலிப்பறத் தானே நன்குறங்கித் தானே சகத்து வடிவமாகத் தோற்றி
விழித்தாலெங்ஙனமோ அவனைப்போலத் திரத்தெளிதி—எ - று.

அஞ்ஞானகாலத்தில் தத்துவக் கூட்டமாய் நின்றதும் யாமே;
ஞானகாலத்து அவற்று ளொன்றுமல்லவாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்
டிருந்ததும் யாமே. அஞ்ஞானகாலத்துக் கற்பனைகள் சத்தியமாயும்,
ஞானகாலத்துச் சங்கற்பரகிதங்கள் சத்தியமாயுமிருத்தலால் ‘நாமா
விருந்தோமு நாமே, நாமல்லவாப் போமாறு போகும் பொருளுநாம்’
என்றார். இஃதனுபவயாதலின் ஒருவன துறக்கத்தையும், விழிப்பையு
முதாரணமாக வெடுத்துக்காட்டியது பொருந்துமென்க. சூதாரண
தருமமறியாதார் மறுப்பினு மறுப்பர். நாமேயென்பதின் தேற்றேகரீ
த்தை நாமென்பதற்குங் கூட்டிக். சகத்துருவாத்தோற்றல் நித்திரைத்
தெளிவின்கண் எவர்க்குமாதலின் இவ்வுவமானந் தருமென வறிக.
தள்ளப்படுவதும், கொள்ளப்படுவதும் நம்மையன்றி வேறில்லையென்
யது கருத்து.

(7)

(அ - கை.)

இங்ஙன மெல்லமாயும் அல்லவாயும் வீளங்கிய வாத்மாவின்,
சபாவசொருபந்தான் யாதோவெனக் கேட்ட மாணக்கனை நோக்கி
இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

ஆதமா வாருயிரா வஞ்ஞான மாஞானப்
போகமா வின்பப் பொருளாகி - யேகமாஞ்

நம. ரூப மாகியெல்லாச் செய்கையுமா நம்முடைய
கனப்பூரூப மேதான தால்.

(இ - ரு.) “ஆகமாவாருயிர வஞ்ஞானமா ஞ்னப் பேராகமா
யனப்பயொருளாகி” எ-து. முத்தனுவுமாகியும், நிறைந்த வுயிராகியும்,
அஞ்ஞானசொருபமாகியும், ஞானபோகவடிவாகியும், பேரின்பசொருப
மாகியும், “ஐதமூஞ் சிற்சொருபமாகி யெல்லாச் செய்கையுமா நம்
முடைய தற்சொருப மேதானதால்” எ-து. யாதோர் விகற்பமூமின்றி
விளங்குஞ் சிற்சொருபமாகியும், சமஸ்த சேஷ்டைகளாகியும் நின்று
விளங்குவது வேறன்று, நமதெதார்த்த சொருபமே யுபாதானமாய்
நிற்றலின்—எ - று.

ஆகமென்றதனால் முத்தனுவுமெனவும், ஆருயிரென்றதனால் பிரா
ணெனெனவும், அஞ்ஞான மென்றதனால் மூலப்பிரகிருதி யெனவும்
கொள்க. ஏகமென்பது இருமையுமெனக் காட்ட நின்றது. அதாவது
பத்தமும் வீடுமென்க. செய்கையென்னுது இருமைக்குமுரியசேட்டை
களை, பெனக் கொள்க. தானென்றது இருமைக்கு மேதுவாதலின்,
‘நம்முடைய தற்சொருப மேதானதால்’ என்றார். எனவே, தற்சொ
ருபமென்பது தானே தானாய் விளங்குவதெனப் பெற்றாம். நமதாத்ம
ஸ்வரூபமே ஞானமாகவும் அஞ்ஞானமாகவு மிருக்குமென்பதுகருத்து.

(அ - கை.)

‘இங்ஙனம் தானே தானாய் விளங்கியதோ ருண்மை நாமத்தை
யேனு ‘மெலாதோவெனக் கேட்ட மாணக்கனை நோக்கி இக் கவியில்
உத்தரங் கூறுகின்றது.

ஆபந்த மென்பா ரஜிதமென்பார் நான்மறைக்குந்
தானந்த மான்சர்வு சாட்சியென்பார் - ஞானநூல்
சொன்னகுறி யெல்லாந் தெரிடரந வென்வீடியுந
தென்னகுறி சொல்லுவேன் யான்.

(இ - டை.) “ஆநந்தமென்பா நித்தமென்பார் நான்மன்றிக்குந் தானந்தமேஞ் சர்வசாட்சி யென்பார் எ-த. ஞானனுபவ நிலைகளில் நவநவமாய் அவற்று ஶாங்காங்கு நிலைபீற்றார் தத்தம் நிலையைக் கூறு மாறு யாதெனின், சிலர் ஆநந்தசொருடமெனக் கூறுவர், சிலர் அநீத வடிவமெனக் கூறுவர், சிலர் இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களுக் கும் முடிவாய்நின்றன்ன மகாவாத்தியார்த்தங்கட்குத் தான் சர்வசாட்சி யாய் விளங்கு மென்பர். “ஞானநூல் சொன்னகுறிமெல்லாந் தெரிட ராதவென்ஊழவுக் கென் னாறி சொல்லுவேன்யான்” என்று இங்ஙனம் பற்பலவாக ஞானநூல் சொல்லிய குறிசுனைத்து மேற்றற் கினையுத ளனதெதார்த்தசொருபத்திற்கு யாது குணவசுறியுடையதெனக் கூறு வன்?—எ - று.

சகுணஞ் சாதித்தல் கற்பனைகளி யகற்றுதற்கன்றி இதுவே சித் தாத்தமன்று. சித்தாந்தமெனின், நிர்க்குணவஸ்துவெனக்கூறுவதெற் றிற்கு” அஃதேதானுபவ நிலையின்தாதலி னேலா தென்க. தன்னிடத் திற் சர்வ மு நிகழ்தலின், சர்வசாட்சியெனப்பட்டது. அறி வொன்றே பிரதிவாதித்தலின் ஞானநூலென்றார். சகுணங்களையும் நிர்க்குணங் களையும் ஞானநூலனைத்துள்ளுநகாணக; சகுணமென்பன. நித்தியம், பூரணம், ஏகம், பரமார்த்தம், பரப்பிரம் முதலியன; நிர்க்குணமென் பன: அசலம், அசிரஞ்சனம், அமிர்தம், அப்பிரமேயம், ஸிமலம் முதலி யன. இவற்றைச் சகுணப்பிரமமெனவும், நிர்க்குணப் பிரமமெனவும் அறிஞர் கூறுப். சைதன்ரியமானது அந்நத அவசரநாடிங்கீளைப் பெறுமென்பது கருத்து. (45)

(அ - கை.)

இங்ஙன மீதீதமாயின் விசாரணைக்கிடமின்றி யழிகுதமேபென்ற மானுக்கனைநோக்கி இக்கவியிலுத்தரங் கூறுகின்றது.

நானே வதுவேர வதுநானே நானதுவேர
ஞானே தயமோநா தாந்தமோ - மோனமோ

சுத்தமோ சூனியமோ தேந்நறுஞ் சுபாவநிலை
யித்தனை யு மல்லவா மே.

(இ ரை.) “நானேவதுவோ வதுநானே நானதுவோ ஞானேதய
மோ நாதாந்தமோ மோனமோ” எ-து. யானெனப்படுவதோ? அது
வெனப்படுவதோ? அதுவே நானெனப்படுவதோ? நானெனவே அது
வெனப்படுவதோ? ஞானேதய மெனப்படுவதோ? வேதமுடிவெனப்
படுவதோ? மௌனநிலை யெனப்படுவதோ? “சுத்தமோ சூனியமோ
தோற்றுஞ் சுபாவநிலை யித்தனையும்ல்லவாம்” எ-து. சுத்தநிலையெனப்
படுவதோ? சூனியநிலையெனப்படுவதோ? அனுபவத்திலுதிர்ருஞ் சுபாவ
நிலைகள் ஒவ்வொரு பழுதுளதா யிருத்தலின் இத்தனையு மெதார்த்த
நிலையல்லவாம்—எ-று.

ஏ - அசை. நானெனின் எட்டப்படாமையானும், அதவெனின்
சொல்லாத்திரமாய் நின்றலானும், அதுவானெனின் சொல்லாங்கார
மாய் நின்றலானும், நானதுவெனின் வரம்பின்றி நின்றலானும், ஞா
னேதயமெனின் உதயாத்மன மின்றெனற்கு மாறாதலானும், நாதா
ந்தமெனின் பிரக்ஞையையன்றி நாதமில்லையென்ற்கு மாறாதலானும்,
மோனமெனின் வேதரகசியங்கள் வெளிப்பட்டிருப்பதானும், சுத்த
மெனின் தன்னையன்றி அசுத்தமிருக்கவேண்டுமாதலானும், சூனிய
மெனின் தன்னையன்றி நாமரூப மிருக்கவேண்டுமாதலானும் இத்தனை
யும் அல்லவா மென்றார். எனவே, இத்தனையுமாமெனக் குறிப்பிக்க
நின்றதுபெற்றாம். பெறவே, வஸ்துநிலை கணிக்கப்படாதென்பது கண்
டாம். இக்கவியிலுள்ள ஒன்பது ஓசாரமும் ஐயம். (௧௦)

(அ - கை.)

இங்ஙனம் கூறின் ஆத்மாவையறிபவரும் இலநீர்; அந்த ஞானம்
பரிபுஷைமுழாகாதாம்; ஆதலின் அதற்கு ஓர் நாமங் கூறவேண்டுகிறேன்.
யென்ற மாணுக்கனைநோக்கி இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

புத்தோக முத்தோகம் பூரண ஷந்தோகஞ்
சத்தோகஞ் சித்தோகஞ் சாந்தோகஞ் - சத்தோக
மாரணங்க டேடரிய வற்புதோ கருசகல
காரணமாஞ் சைதன்யோ கம்.

(இ-ரை.) “புத்தோகமுத்தோகம் பூரணனந்தோகஞ் சத்தோகஞ்
சித்தோகஞ் சாந்தோகம்” எ-து. புத்தோகமும், முத்தோகமும், பூரண
னந்தோகமும், சத்தோகமும், சித்தோகமும், சாந்தோகமும், ‘சத்
தோக மாரணங்க டேடரிய வற்புதோகஞ் சகல காரணமாஞ் சைதன்
யோகம்’ எ-து. சத்தோகமும், வேதங்களாலும் ஆராய்ந்து அறிதற்
கரிய அற்புதோகமும், அனைத்திற்கும் உபாதானமாய் நின்றுள்ள
சைதன்யோகமும், இவைபோல்பவைகளும் பிரபலசூத்திகளால் நிய
மிக்கப்பட்டவைகள்—எ-று.

என்றும் புதிதாகக்காண்டவின் புத்தோகமெனவும், சகல தற்பு
னைகளு முடிந்ததாகக்காண்டவின் முத்தோகமெனவும், அபரிச்சின்ன
மாய்நின்றவின் பூரணந்தோகமெனவும், என்றுமுள்ளதாகக்காண்ட
வின் சத்தோகமெனவும், தன்னைத்தானே விளக்கி யுணர்வதாகக்
காண்டவின் சித்தோகமெனவும், தானே யுபசாந்தநிவையதாகக் காண்
டவின் சாந்தோகமெனவும், நின்மலம் இதுபோல்வதின் றாகக் காண்ட
வின் சத்தோகமெனவும், நிரேதுவாக அற்புதங்களைத் தரற்பாலது
வேறின்மையின் அற்புதோகமெனவும், உபாதான மெனந் கிறைவது
இதுபோல்வதொன்றின்மையின் சைதன்யோகமெனவும் பேயர்துள்
அமைந்தவாறுகாண்க. “இவை சூத்திகளால் நியமித்த நாமங்களென்ப
தாம். இவையனைத்தும் ‘இடுகுறியால் அமைந்தனவல்ல வாதலின்’;
‘விசாரணத்தெளிவாலெனக் கூறவேண்டிமே?’ குணமே சூணியாக
நின்றவின் விடாத விலக்கணியால் வஸ்துவைக் குறியாமல் குறித்த
னென்க. ஆதலின் இந்த நாமங்கள் வேண்டிப் என்பது கருத்து. அனு
பவம் எய்தாதவிடத்து இந்நாமங்களாற் பயனின்றென்க. (௧௧)

(ஆ - கை.)

இந்த நாழங்குள் அதுபவப்பேற்றிற் கியையுமாவென்ற ம் ணுக்க னேதிநாக்கி இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

சொல்லாச் சுவானுபவா தீதச் சுகாநந்த
'மெல்லாழு நாமா விருந்தோமே - தொல்லேவினை
யுற்றோமெனச்சொலவு மற்றோமே நம்மைநாம்
பெற்றோம்பிழைத்தோம் பிளாய்.

(இ - ரை.) “சொல்லாச் சுவானுபவாதீதச் சுகாநந்தமெல்லாழு நாமாவிருந்தோம்” என-து. இனையதெனக் கூற்றகரிய சுவானுபவமா யும், அதனால் தானே யெய்தும் உதீதமாகிய நிர்நிசயானந்தமாயும், இந்நிலையையுள்ளி உனைத்து மின்மையின், சமஸ்தமும் நாமாயும் இரு ந்து விளங்குகின்றோம்; “தொல்லேவினையுற்றோமெனச்சொலவு மற்றோமே, நம்மைநாம் பெற்றோம் பிழைத்தோம் பிளாய்” என-து. பூர்வ வசனையாய் நின்றனள சஞ்சிதவினைகளனைத்தையும் ஞானாக்கினியா லெரித்து நின்றனமென்று அனுபவித்துச் சொல்லவுமிறந்தனப்; , அத னால் நாமங்கின்ற சொரூபம் யாதோ அதனை ஐயமின்றிப் பெற்றனம், மரணபவங்களைப்பற்றி வரும் பயகம்பனாதிகளினின்றுபிழைத்துநின்ற னம், மாணக்கனே—எ-று.

அ. - அசை. சான்றோர்கள் தாங்களனுபவித்த அனுபவப்பேற் றைப் பின்னுள்ளோர் அனுபவிப்பான்வேண்டிக் கூறிய நாமங்கள் யாமும் அனுபவித்தற் சேதுவாபுநின்றலின் இயையுமென்க. சுகானந்த் மென்பது ஒருபொருட் பன்மொழி, பெயரேச்சமாய்நின்றல் பெருந் தாமையின் தனுஞ்சொலவுமென்னாது எனச்சொலவுமெனத் திருத்தி ப்.கிபாருள்கொண்டாம். மரணபவங்களும், பயசம்பனாதிகளும் எஞ்சி நின்றதில் இசையெச்சுமென்க. பிள்ளாயென்பது பிளாயென்றாய்து, இஷ்டக்குறை. இவை அனுபவத்திற்கியையுமென்பது கருத்து. (உஉ)

(அ - ஐ)

இவ்வனுபவத்தாலாய பயன் யாதோவெனக்கேட்ட மாணாக்களை நோக்கி இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

சந்ததமு நீங்காத் தனியரசு பெற்றோமே
தொந்தச் சுகாசுகமுஞ் சுட்டோமே - சிந்தனையை
வாட்டியதே சாதி வனவாசம் விட்டோமே
விட்டிற் குடிபுகுந்தோ மே.

(இ - ஐ.) “சந்ததமுநீங்காத் தனியரசுபெற்றோமே, தொந்தச் சுகாசுகமுஞ்சுட்டோமே” எ-து. எப்போதும் அழியாது நின்றள்ள நிகரற்ற ஞான சிங்காசனத்தை யடைந்தனம்; விடாது மாறிமாறிக் தொந்தமா யெய்தற்பாலவாகிய சுக துக்கங்களை யெரித்தனம்; “சந்தனையை வாட்டிய தேகாதி வனவாசம்விட்டோமே, விட்டிற் குடிபுகுந்தோமே” எ-து. பந்தத்தால் யாவரது சிந்தனையையும் அல்லவற்றையானெனதெனக் கற்பித்து வதக்கிக்கொண்டு வருதலை யியல்பாக வுடைய தேகமுதல் மூலப்பரகிருதி யிறுதியாயுள்ள தத்துவக்குழாங்ளாகிய வனவாசத்தினின்றும் அகலப்பெற்றனம். அதனால் இப்போது நிருவாணநிலையதாகிய கூட்டிற் குடிபுகுந்தனம்—எ-து.

ஏகாரங்கள் நான்கும் அசைநிலைகள். பணிக்குப் பொன்னும், கட்டிற்கு மண்ணும், படத்திற்கு நூலும் ஆகிய இவைகள் தத்தின் கற்பனைகளில் நான்கு காலத்தினு மிருக்குமாறுபோன்று சைத்தன்யம் இருத்தலின் அதனை ‘தனியரசு பெற்றோம்’ எனவும், அதனை மறத்தலா லெய்துவனவாதலின், ‘தொந்தச் சுகாசுகங்கள் சுட்டோம்’ எனவும், கற்பனைகளை மெய்யெனக்கருதிவாழும் வாச மிப்போதகன், ‘நிருத்தலின் ‘சிந்தனையைவாட்டிய தேகாதி வனவாசம் விட்டோம்’ எனவும், வனவாசத்திற் கெதிர்ப்பறை விடாததால் ‘விட்டிற் குடிபுகுந்தோம்’ எனவும் கூறியவாறுகாண்க. தேகாதிப்பிரபஞ்சங்களை வனவாச

(அ - எஃ.)

விழுப்பொருளா நாமிருப்போமே.

வ. அகை. நினைவில் என்பது வீணத்தொகையாதலின் திரியக்
கூடின். கிரிசயுத்தின்றன்மை இம்மூன்றுவிதமாட்சிற்றலின் ஆங்காங்,
கொண்டவாறு நடித்தலும், தனது புடைபெயர்ச்சியேனும் காணுது
களித்தலும் அஞ்ஞான திசையெனவும், இவ்வநமாயவையெல்லாம்

யாதெனவுன்னியவிடத்து அறிவாககீ காண்டலின் 'விழுப்பொருளா
நாமிருப்போ'மென்றது ஞானதிசையெனவும்குறிக்கின்றழைக்காண்க.
இங்ஙனமாய விநோததரிசனமா யிருப்பனென்பது கருத்து. (௧௪)

(அ - கை.)

இங்ஙனமாய விநோததரிசனத்திற் சுகதுச்சங்க ளெய்தற்பால்வா
மே; அப்போ திந்தச் சாக்ஷாத்நாரப் பிரத்யக்ஷானுபவநிலைநங்ஙனே
வென்ற மாணுக்கனைநோக்கி யுத்தரம் இக்கவியிற் கூறுகின்றது.

நானென் றிருந்தவனார் நான்கண்டே னாகிலவ
னானென் றுருத்தரிக்க வொட்டேனே - ஞான
வடிவான நானேநான் மற்றுள்ளநா' நெல்லாம்
படிவா னிறந்துபிறப் பான்.

(இ - ரை.) “நானென் றிருந்தவனார், நான்கண்டேனாகி லவ
னானென் றுருத்தரிக்க வொட்டேனே” எ - து. எங்கணுஞ் சோபா
திகத்சையேனும் நிருபாதிகத்சையேனும் நானென் றபிமானித்திருந்
தவனெவன், அவனை யுள்ளவாறு யான் காண்பேனாயின், அப்படிப்
பட்ட புருடன் மாமிச வடிவாகாரமாதற்குச் சற்றும் உடன்படேன்;
‘ஞான வடிவான நானே நான், மற்றுளநானெல்லாம் வடிவா, னிறந்து
பிறப்பான்’ எ - து. இப்போது கண்டவிடத்தில் ஞானவடிவாத
விளங்குவது எந்த நானே, அந்த நானே காணெனப்படுவதாம்; அந்
ற்கு அபலாநின்றள்ளவற்றை நானெனப் படுவதெல்லாம் வடிவமுடிகு
த்தெடுத்தப் பிறந்திறப்பான்வேண்டியாம்—எ - து.”

நான்கண்டேருகிலென்றதனால், அறிவென வறிந்தந் தரிசனமின்
மையின் பரோட்சஞானமெனவும், ஞான வடிவான நானேநானென்ற
தனால் தரிசனமானமையின் அபரோட்ச ஞானமென வுங் கொள்ளக்
கூழ்ந்தமை காண்க. எனவே, ஞானதரிசனமாகிய விடத்துச் சீனன
மரண, மின்மையும், ஆகாதவிடத் துண்மையுமெனக் கொள்க. ஞான

லாபத்தை நானென்றிருந்தபோதும் எதார்த்த நானையன்றி யின்மையின் அப்போது முண்டென்பது கருத்து. (கரு)

(அ - கை.)

நிர்வுகாரியான இவ்வாத்மா விவகரிக்கிற பந்தப்படாதோவேன்ற மாணுக்கனைநோக்கி யுத்தரம் இக்கவியிற் கூறுகின்றது.

சாயையெயுன வாழ்குடும்பந் தன்னைச் சுமந்தாலு
மாயையெயுனு மேக மறைத்தாலுந் - தூயவொளி
தான விளங்கிச் சகசாட்சி யாவிருக்கு
ஞானதித் தன்றானே நாம்.

(இ - ரை.) “சாயையெயுன வாழ்குடும்பந் தன்னைச் சுமந்தாலு
மாயையெயுனு மேகமறைத்தாலுந்” எ-து. சாயாவடிவ மெங்ஙனமோ,
அதுபோன்று வாழ்கின்ற குடும்ப பாரததைத் தாங்கிச் சுமந்து நின்
றாலும், தனது பிராந்தியாகிய மாயையெயுன்னும் மேகந் தன்னை
மறைத்தாலும் “தூயவொளி தானவிளங்கிச் சகசாட்சியா விருக்கு
ஞானதித்தன்றானே நாம்” எ-து. நின்மல ரூபமாகிய சுவயம் பிர
காசவே தனதெதார்த்த வடிவமாக விளங்கித் திரிசிய ரூபமாகிய
சகத்திற்குச் சாட்சியாகவிற்கும் ஞான சூரியனே நாமென வறிக—
எ - று.

மெய்போலக்காண்டலின் குடும்பத்தைச்சாயையெயுனவும், தனது
பிராந்தி நிறுவான நிலைக்கண் இன்றி யழிதலின் மாயையை மேக
மென்மீம், யாதொன்றாலும் மறைவுபடாது என்றும் சதோதயமாக
விளங்கலின் ஆன்மாவை ஞானதித்தனெனவுங் கூறியதைக் குருருங்
களிலேயிவ் சுகாண்பவத்தாற் காணலா மென்க. பகிர் முகத்தாலும்
அந்தர்முகத்தாலும் புந்தப்பட்டதுபோலவும், விபெட்டதுபோலவும்
காண்டலேயன்றி ஆன்மாவுக் கில்லையென வறிக, சுவயம் பிரகாசம்
வேறென்பாரை மறுத்து ஆன்மாவேயெனக் கூறிய தென்க. ஆன்மா
ஆன மத்தியாந்த ரவிதமா விளங்கலின் அந்நாட்ட மகலாவிட்த்தப்
பந்தப்படாதென்பது கருத்து. (கரு)

(அ - மை.)

ஆதித்தனைப்போல இவன் தொழிற்படா லீருக்கவிலையே பென்ற மாணுக்கனைநோக்கி யுத்தரம் இக்கவியிற் கூறுகின்றது.

ஏதேது வந்தாலு மேதேது செய்தாலு
மேதேதி லின்புற் றிருந்தாலு - மேதேதுந்
தானாகா வண்ணந் தனியே தெரிந்திருக்கு
ஞானகா ரந்தானே நாம்.

(இ - ரா.) “ஏதேதுவந்தாலு மேதேதுசெய்தாலு மேதேதி லின்புற் றிருந்தாலும்” எ - து. எந்தெந்தக் சுகி வந்தடைந்தாலும், நற்கருமம் தூக்கருமம் மிசிரகருமமென்பவற்றுள் யாது யாது செய்தாலும், எந்தெந்தப் பதவிகளிற் சுகித்திருந்தாலும், “ஏதேதுந் தானாகாவண்ணந் தனியேதெரிந்திருக்கு ஞானகாரந்தானே நாம்” எ - து. இவற்றுள் யாது யாதாகவேலும் ஆகாரப்படாமல் அவை சலட்சணமாயும், தான் விலட்சணமாயும் நின்று தனியே தெரிந்து ஞானகாரமாய் நின்ற லால் நாமே ஞானகாரவடிவாம்—எ - று.

பிறவி முதலியவைகள் யாவும் நிலையின்மையின், ஏது ஏது என் கின்ற அடிக்குகள் நான்கும் ஐயம். இதனைக் காணவேண்டின் இந்தப் பிறவியிற்றானே மூன்றவத்தையினும் தூலமாய் சாயையாயும் பாழாயும் இவை யல்லவாயும் நா றிருப்பதே சாட்சியாமென்க. தெரீழிற்படு வதுபோற் காண்டலேயன்றி உற்றுணருமிடத்துத்தனக்கிலையென்க. தொழிற்படும் ஆதாரநாட்டம் அகலாமையின்பட்ட துபோற்காண்ப னென்பது கருத்தி.

(௬)

(அ - கை)

ஆத்மா அசைப்பிக்கச் சகலமும் அசைதலின் அதற்குப் பந்தம் உள்ளதெயென்ற மாணுக்கனை நோக்கி இக்கவியிலுத்தரங் கூறுகின்றது.

ஆட்டிவிட்ட பம்பரம்பேர் லாசைமுத லிக்கரணங்
கூட்டி முடித்தாலுங் கூடோமே - சாட்டியதிற
சம்பந்த மற்றோமே தற்சொருப மானோமே
யெம்பந்தம் போனவா றே.

(இ-அ.) - “ஆட்டிவிட்ட பம்பரம்போ லாசைமுத லிக்கரணங்
கூட்டி முடித்தாலுங் கூடோமே” எ - து. தானாட வகையறியாது
ஒருவனாட்ட அதனா லாடும் பம்பர மென்னினமோ, அதுபோல ஆசை
முதலிய அகக்கரண புறக்கரணங்களாகிற இவைகளைக்கொண்டு இன்ப
த்துன்பங்களை யூழாற்கூட்டி முடிக்கினுஞ் சம்பந்தப்படுவ திலும்;
“சாட்டியதிற-சம்பந்தமற்றோமே, தற்சொருபமானோமே, யெம்பந்தம்
போனவாறே” எ - து. அப்பம்பரத்தை யாட்டிய கயிறைப்போல
உற்றுநின்ற தம்மை யுணருமிடத்துச் சகலபந்தசம்பந்தமுற்று நின்ற
னம்; தானாகின்ற சுவயம்பிரகாச வடிவ மாயினும்; அப்போது எமது
பந்தம் போனவாறென்னெனமோ யாமறிகிலம்—எ-று.

நம்மீ வெய்தியது ஊழாதலால், ஊழின்மேலேற்றிக் கூறினும்
நயது புடைபெயர்ச்செய்யென்க. நம்மை நாம் ஆயாவிடத்து எவ்
வகைப் புடைபெயர்ச்சியும் அயலினதாகக்காணும்; ஆணினும் அறி
விற்கு கயலன்று; அன்னியங் காணாமையினென்க. என்னை? “நன்
னிலைக்கட் டன்னை நிறுப்பானுந் தன்னை, நிலைகலக்கிக் கீழிடுவானு
நிலையினு மேன்மேலுயர்த்தி நிறுப்பானுந் தன்னைத், தலையாகச் செய்யு
வானுந் தான்” என்றார் தற்கண்டார். ஆன்மா விலட்சணமாயிருத்த
லின் தனக்குப் பந்தமின்றென்பது கருத்தே. (அ)

(அ - கை.)

ஆயின் அஞ்ஞானம் நீங்கி ஞானம் வந்தவழி யாதெனக்கேட்ட
மாணுக்களை நோக்கி இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

அஞ்ஞான மெத்தா லழிந்ததோர் ஷாராயும்
 விஞ்ஞான மெத்தால் விளைந்ததோ - மெய்ஞ்ஞானம்
 செம்மையனு பூதித் தெளிவுபெற்ற தெங்ஙனோ
 வெம்மையல்லா லேதுகண்டோம் யாம்.

(இ - ரை.) “அஞ்ஞான மெத்தாலழிந்ததோவாராயும் விஞ்ஞான மெத்தால் விளைந்ததோ” எ - து. அஞ்ஞான மெனப்படுவீதி யாதிகு லழிவுற்றதோ? தன்னைத்தா னாராய்தற்கிடைந்த மெய்ஞ்ஞானமென ப்பவெது யாதினால் விளைவுற்றதோ? “மெய்ஞ்ஞானச் செம்மையனு பூதித் தெளிவுபெற்றதெங்ஙனோ, வெம்மையல்லா லேதுகண்டோம் யாம்” எ - து. அந்த மெய்யுணர்வால் எய்தும் ஐயந்திரியில்லாத சுவானு பூதி மேல் கீழொப்பின்றொனத் தெளிவுபெற நின்றது யாதென் றாலோ வெனின், எம்மைப்பன்றி யுபாதானமாக யாமேதுங் கண்டிலம் - எ - து.

தன்னு மருளழிந்ததும், மெய்ஞ்ஞானம் விளைந்ததும், சுவானு பூதித் தெளிவுபெற்றதும், நம்மையன்றி ஆதார வாதேயமும், உபா தான் வுபாதேயமும், நிர்விகாரவிகாரமும், அதிஷ்டானவாரோபமும் இன்மையின் நாமேயெனக் கண்டனம்; தனது சுவானுபவத்தில் வந்த தும் போனது, மில்லையென்பது கருத்து. மூன்று ஓகாரமும் ஐயம். தன்மை பொருமை பெய்வுவனமோ ஆங்வுவனமே தன்மைப் பன்மையும் மருளின்கண் ணும், தெருளின்கண் ணுமாதலின் எம்மையல்லால் ஏது கண்டோம் யாம் என்றார். தம் நிலைகளில் நிலாதார்க்கு இஃதெங்ங னு முடன்பாடாம்? அவர்கள் மறுப்பைக்கோட ந்கு; மானிட மிருகம் போல்பவராதலின். (கக)

(அ - கை.)

ஞானம் வருந்தலும் அஞ்ஞானம் போதலும் தெரியாவிடின் அறிஞ னென்பதெங்ஙனங் கூடும்? அதற்கோ ஞானவுகடறவேண்டும் என்ற மாணாக்கினை நோக்கி யுத்தரம் இக்கவியிற் கூறுகின்றது.

மெய்யெல்லா நாமா விளங்கியபின் னாமாய
பொய்யெல்லா மெங்கேனும் போயவோ - மெய்யெய்ய்
யிருவகைக்கு நாமே விடமானோந் தொந்தித்
திருவகைக்கு மெட்டாம லே.

(இ - ரை.) “மெய்யெல்லா நாமா விளங்கியபின் னாமாய பொய்
மெய்யெல்லா மெங்கேனும் போயவோ” எ - து. மெய்யெனப் படுவையெவையோ, அவையனைத்தும் யாமாக விளங்கியபின்னர், முன்னர்
யாமாக நின்ற கற்பனைகளாகிய பொய்யனைத்தும் எங்ஙனஞ் சென்றனவோ? “மெய்யெய்ய் யிருவகைக்கு நாமே யிடமானோந் தொந்தித்
திருவகைக்கு மெட்டாமல்” எ - து. கற்பனாகிதம் கற்பனாகித
மென்கின்ற இரு வகைப் பாதுபாட்டிற்கும் “நாமே” ஆதாரமாக நின்றோம்; மேற்கூறிய மெய் பொய் என்னும் இருவகைக்கு முடன்படாமல் - எ - று.

எ - அசை. பகிர்முகநாட்டத்தில் தூலமுதன் மூலப்பிரகிருதியிறுதியாய்க் கிடந்த சத்துவக்குழாங்கள் அனைத்துங் கற்பித சகிதங்களாகவும், அந்தர்முகத்தில் அவையனைத்தும் ரகிதங்களாகவும் நின்றமையான், மெய்பொய் என்னாது ‘மெய்யெல்லாம் பொய்யெல்லாம்’ என்றார். பழுதையிற் பாம்புவந்ததும் போனதுஞ் சொல்மாத்திரமே யன்றிப் பொருளின்மைபோல நமது எதார்த்த வடிவிற் கற்பனை வந்ததும் போனதுமென்பது சொன்மாத்திரமே யன்றிப் பொருளில்லாமையைக் கண்டி இங்ஙனங் கூறினவரென்க. மெய் பொய் இருந்தாலன்றோ அவற்றிற்கு யாம் ஆதார மென்னலாம்? இல்லாவிடத்து ஆதாரமென்பது எங்ஙனங் கூடுமென்பார் ‘இருவகைக்கும் எட்டாமல்’ என்றார். திணைமுடீபோல் நின்றவின் அறிஞனென்பபெய் நென்பது தருத்து. வீசுதற்பத்தில்நிர்விசுதற்பமும், நிர்விசுதற்பத்தில் விகர்ப்பமும் இல்லையெனும் அதல் மயமாய்நின்ற யாம் இன்றோ? இதனைக் குறிப்பால் தெரிவித்தாரென்க.

(அ - கை.)

முன் தேகி நாமெனவும், தேகம் நானன்றெனவுங் கி, இப் போது தேசத்திற்கு வேறுபட்டும் படாமலும் இருப்பானெனக்கூறின், உண்மைதான் யாதோவென்ற மாணக்களை நோக்கி, உவமான பூர்வக மாக இக்கவியிலுத்தரர் கூறுகின்றது.

தேகிநா மென்றோமே செல்வநம தென்றோமே
போகிநா மென்றோமே பொய்யன்றே - யாகமுதல்
நாமா விருந்ததுமெய் நாமசங்க மானதுமெய்
தேமாவித் தேபோற் றினம்.

(இ - ளை.) “தேகிநா மென்றோமே செல்வநம தென்றோமே போகிநாமென்றோமே பொய்யன்றே” எ - து. தேகமாகிய உபாதி த்ரயம் நாமல, அவற்றை இயக்குங் கர்த்தத்துவமும் அவற்றை யுண ருஞ் சேதனைத்துவமு மூடையது ஆன்மாவாதலின், அதுபற்றி முன் னோர் தேகி நாமெனக் கூறியதும், அதுகாரணமாக வெய்திய பேரின்ப ச் செல்வம் நமதெனக் கூறியதும், போகங்களினைத்தையும் அங்க ன்கேரின்று நுகர்பவன் ஆன்மாவாதலின் அதுபற்றிப் போகி நாமென க்கூறியதும் பொய்யல்லவே; “ஆகமுதல் நாமாவிருந்ததுமெய் நாமச ங்கமானது மெய் தேமாவித்தேபோல் றினம்” எ-து. தூலதனுமுதல் பிரகிருதிவரையும் நாம் அதனவாக அந்தந்த அவசரத்தில் இருந்தது வும் மெய், இருந்தங் கலப்பற்று யாமிருந்ததவும் மெய், இனிய மாங்கனியின்வித்து எங்ஙனமோ அதுபோல எப்போதும்—எ-று.

சிற்றிரகாசத்தையன்றித் தேகிவேறெனின், யாவும் அயலாகமுடி யும்; முடிவதால் யாவும் காமாசமுடியாது; முடியாததால் இவ்வமா னம் பொருந்துமென்க. அறிவறியாமையோடுகூடியங், கூடாமலுமிருத் தலே உண்மையிலையாமென்பதுகருத்து. இக்கவியிலுள்ள கான்ருஷகார மும் அசைநிலைகள்,

(௨௧)

(ஹ் - கை.)

இப்படிப் பற்றிலும் பற்று துமிருகதல் அஞ்ஞானதிசையின்மாத்நிர
மா ஞானதிசையிலுமோவென்ற மாணுககிணேநோக்கி இக்கவியில்
உத்தரங் கூறுகின்றது.

வாலமதி யுகமதி போன்ஞான வஞ்ஞானக
காலமுநீங் கண்டு கழித்தோமே - சீலமா
மப்போது நம்மிலே யாரோப மானவெலா
மிப்போது பொய்யான வே.

(இ - னை.) “வாலமதி யுகமதிபோல் ஞான வஞ்ஞானக் காலமு
நீங்கண்டு கழித்தோம்” எ-து. உலகவிவதாரம், தெரியாத காலமதி
வாலமதியெனவும், தெரிந்தமதி யுகமதியெனவும் இரண்டாம்; இது
போல் விஸ்மரணகாலத்தையும் தஸ்மரணகாலத்தையும் உள்ளவாறு
கண்டனுவலித்துக் கழித்தோம், “சீலமாமப்போது நம்மிலேயாரோப
மானவெலா மிப்போது பொய்யானவே” எ-து. சீலமாகிய அவ்விர
ண்டுபருவத்தும் நம்மில் ஆரோபமாகக் காணப்பட்ட (ஒன்றிலொன்று)
அனைத்தும் இப்போது கற்பிதமாகவே முடிந்தன—எ-று.

மதி இவ்விரண்டு பருவமுமாகியும் ஆகாததுபோலத் திரஞானம்
இவ்விரண்டு பருவமுமாகியும் ஆகாததுமாய் நின்றவின் இவ்வுவமை
பொருள்தும். அது பண்பு, தொழில், பயன், என்னும் சூதாரண தரும்
வீடக்கண் த்தானென்க. என்ன? “பண்புந் தொழிலும் பயனுமென்
றிலுற்றின், ஒன்றும் பலவும் பெரிருளொடு பெரிருள்புணர்த்து தொப்பு
ண்மதோன்றச் செப்புவுதுவமை” என்பதிலக்கணமாசனின். இக்கவியி
லுள்ள மூன்று ஏகாரமும் அசைநிலைகள். களங்கரகிதமாக விளங்கும்
பருவநோக்கிச் சீலமா மப்போதென்றார். சீலமாயெனப் பாடமோதி
வினையெச்சமாக்கின் ஆரோபமாதலாகின்றபகுதிவ்வேகொண்டுமுடிய
வேண்டும். முடியின் சீலத்திற்கும், ஆரோபத்திற்கும் பொருத்தம்

அழைப்பது. அதுபற்றிச்சீலத்தை யப்போதென்கின்ற காலப்பெயருக்கு
ப்பண்பாக்கினும். ஆதலின் இதுவுமுதலன்று, இவ்விருதிசையினுமென்
பது சுருத்து. (௨.௨)

(அ - கை.)

இவ்வனுபவம் வருவதற்கு முன்னருள்ள அஞ்ஞான திசையிற்
சனனமரணங்களுளோவென்றமாணக்கனேநோச்சி இக்கவியி லுத்த
ரங் கூறுகின்றது.

பொய்தானே யின்பப் பொருளாப் பரம்பரையின்
மெய்யாச் சுகம்போல் விளைந்தக்கா - லையோநா
மெங்கே பிறந்தோ மெதைத்தெய்வ மாத்தொழுதோ
மெங்கே யடைந்தோமோ யாம்.

(இ - ரை. “பொய்தானே யின்பப் பொருளாப் பரம்பரையின்
மெய்யாச்சுகம்போல் விளைந்தக்கால்” எ-து. பொய்யாகிய தேவாதிப்
பிரபஞ்சங்களே நித்திய சுகம்போற்காணப்பட்டு அதற்கியைந்தபொரு
ளாகித் தொன்றுதொட்டுப் பரம்பரையாக எவர்க்கு முண்மையாகத்
தனது நிரதிசயானந்தம்போல விளங்கிக்கொண்டிருமாயின், “ஐயோ
நா மெங்கேபிறந்தோ மெதைத்தெய்வமாத்தொழுதோ மெங்கேயுடை
ந்தோமோ யாம்” எ-து. ஐயையோ, தொன்றுதொட்டு இதுபோல் எங்
கெங்கே பிறந்தோமோ? எவ்வெவற்றைத் தெய்வமாகத் தொழுதோ
மோ? இங்ஙனமாக வாகாது முடிவில் யாதிடத்தை யடைந்தோமோ
யாம் - எ-று.

பொய்யாகிய மாயாசாரியத்தைப் பொய்யென்றது காரணவார
பெயர். பொய் மெய்யாகச் சுகம்போற் காணப்படுவதும் ஒன்பப்பொரு
ளாக நிற்பதும், ஸுலபிமைந்தனுக்குக் கர்த்தத்துவமுஞ் சேதனத்துவ
முந் தந்து கதைகட்டினுற்போலுமாதலின், போலென்னும் உலகவரு
பை விரித்தார். ஐயோ என்பது இரக்கச்சூறிப்பு. யாமெனல் சூதில்

டான சைதன்யமாதலின் பிறந்ததுமில்லை, இறந்ததுமில்லை, தொழுததுமில்லை, அடைந்ததுமில்லை என்பதைச் சூறிப்பிக்க, எங்கேயென விரண்டு திட்டத்துங் கூறினர். மெய்தானே யென்பதில் ஏகாரந் தேற்றம். மெய்தானே யென்னுதது அசத்து, சடம், துக்கமென்னும் இலக்கணத்தை இயல்பாக ஏற்றல்பற்றியென்க. சகத்து சத்தெனின் சித்து வேராகாதிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனமின்றே. சத்தே சித்தெனக்கூடுமா? அசத்தே சடமெனக்கூடும். ஆகவே, இன்பமெனல் எங்ஙனங்கூடும்? துக்கமெனவேபெருந்தும். இன்பமென அனுபவிப்பானேனெனின் பொருளைப் பொருளாகக் காணத் தெரியாததால் இன்பத்தை யின்பமாக அனுபவிக்க எங்ஙனங் கூடும்? இன்பமென துகர்ச்சல் மூடமேயென்க. ஆத்ம சைதன்யத்திற்கு ஆதிமந்தியாந்தமின்மையின், அறிவே வடிவாகிய நமக்குஞ் சன்னமரணமின்றென்பது ஒருத்து. போலியைப் பொருளாகக்கோடல் மூடம். இன்றல்ல வென்பதைக் காட்டப் பரம்பரை யென்றார். பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கோடலும், சுக மல்லவற்றைச் சுகமாகக் கோடலும் நம்மா லன்று; நமக்குத் தந்தைக்குத் தந்தையும், அவர் தந்தைக்குத் தந்தையும், அவர் தந்தைக்குத் தந்தையும் விடாது செல்லுதலையும், நமக்கு இங்ஙனம் போதிக்க எழுந்தருளிய குருவுக்குக் குருவும், அவர் குருவுக்குக் குருவும், அவர் குருவுக்குக் குருவும் விடாது செல்லுதலையும் இயல்பாக வென்றுமுடைமையின் இதுபற்றிப் பரம்பரையெனினும் அமையும் என்க. (உ௬)

(அ - ஐ.)

இவ் வனுபவம் உதிப்பதற்குமுன் ஆத்மா எப்படி யிருந்ததோ, வென்ற மாணக்கற்கு இக்கவியிலுத்தரங் கூறுகின்றது.

ஆராகி யோவிருந்தோ மார்க்கோவீ ணுக்குழைத்தோம்
ஃபரா யிரமாகப் பேதித்தோம் - பூரையினி,
நம்மாலே தேடரிய நம்மைநாங் கண்டோமே
யம்மா பிழைத்தோ மடா.

(இ-ரை.) “ஆராகியோவிருந்தோ மார்க்கோவீணுக்குழைத்தோப் பேராயிரமாகப் பேதித்தோம்” எ-து. பிரகிருதிமுதலி, துகாறு, மீழ்முறைத் தோற்றத்தன் யாராகியிருந்தோயோ? யார்க்கு வீணுக்கு உழைத்தோமோ? பிறவிகடோறும் கணக்கில்லாத நாமங்கள் யாதாயாது பெற்றோமோ அறியேம், “பூரையினி நம்மாலேதேடரிய நம்மைநாந் உண்டோமோ, யம்மா பிழைத்தோமடா” எ-து. பரிபூரணமாய் நின்றுள்ள நிலையில் முன்னர் நம்மாலே தேடற்கரிய நம்மையிப்போது கண்டேமே. ஆ! ஆ! பிறவிக்கடலில் அகப்படாமல் பிழைத்தோம்! சற்புத்திரனே!—எ-து.

இக்கவியிலுள்ள இரண்டு ஓகாரமும் நிச்சயப் பொருளைத் தராததால் ஐயம். இச்சன்மம் அயலையோ தன்னையோ யுன்னென்கியைவது? தன்னையெனின், உடல்தானா? அயலையெனின், பிறவிதோறுமா? இப்பிறவியில்தானோ? பழக்கத்தா லெய்தியதாதலின் பிறவிதோறுமெனின் இப்பிறவி யாமாகுதுமா? ஆகாதெனின், எப்பிறவி யாமாகுது மென்பார், ‘ஆராகியோ விருந்தோமெனவும், இப்பிறவியே பொய்யாகும்போது இவ்வுடல் மெய்யாகுமா? இதனை அபிமானித்தலும், உபசரித்தலும், பொருள்தேடிப் பாதுகாத்தலும், இத்தனைச் சார்ந்த உயிர்ச் சார்புகளைப் பேணித் காப்பான்வெண்டிப் பலவாறுகவருந்தி முயன்று பாபெட்டுழைத்தலும் அவலமோ? பயனோ? பயனெனின், முன்னர்ப் பிறவிதோறும் இவ்வாறாக முயன்ற முயற்சிகள் இப்போது பயன்தரவேண்டுமே; இல்லையெனின், இதுவும் பின்னரவைபோல்வனவாக முடிபு மன்றோ? ஆதலின் ஆர்க்கோ வீணுக்குழைத்தோமெனவும், பொய்யாகிய இப்பிறவிக்கு எந்த நாமமும் பொய்யோ? மெய்யோ? மெய்யெனின், முன்னர்ப் பிறவிகடோறும் எமக்கெய்திய பெயர்கள் இப்போது எமக்கு மெய்யாக வேண்டுமே. பொய்யெனின், இத்தன்மெய்திய பெயரும் இனிப் பிறவிகடோறும் பொய்யாதற்கியையுமன்றோ? ஆதலின் ‘பேராயிரமாகப் பேதித்தோம்’ எனவும், முன்போற் பகிர்முகத்ததாகாது, இப்போது யாம் அத்தர்

முகத்தாதலின், 'பூரையினி நம்மாலே தேடரிய நம்மை நாங் கண் டாரே, அம்மா பிழைத்தோமடா' எனவுங் கூறினார். பகிர்முக மென லும், 'அந்தர்முக மெனலும், 'முறையே உலகை யயலாகப் பார்த்த லும், 'அறிவாகப் பார்த்தலுமே யென்க. வறியோனுக்குச் செல்வம் வந்துழிப் பசினோய், காதனோய் என்பவற்றினின்று பிழைத்தோ' மென அகன் களிப்பதுபோன்று, பிறப் பிறப்பாகிய நோய்களினின்று வருந்துவான் ஞானச் செல்வ மெய்துழி, 'அம்மா பிழைத்தோமடா' எனக் கூறுவானன்றோ? ஆதலின் இஃதேற்றற்பாற்றோ? தள்ளற் பாற்றோ? தள்ளற்பாற்றெனின், உஃதுந் தள்ளற்பாற்றாகவேண்டும்; அன்றெனின் இஃதும் அன்றாக முடியும். இசனைச் சுருக்கி யுரைத் தார்; விரிச்சிற்பெருகுமாதல் பற்றியென்க. அப்போதும் பரிபூரணமா யிருந்ததென்பது சுருத்து.

(உச)

(அ - ஐ.)

தம்மைத் தரிசிக்கிற் பெறுவதும் உறுவதும் யாதோ 'வென்ற மர்ணுக்களை போக்கி இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

கள்ள மனத்தைக் கரைந்துருகப் பெற்றோமே யுள்ளபடி நம்மை யுணர்ந்தோமே - தெள்ளமுதச் சச்சிதா நந்தமுநாந்தாமா விருந்தோமே யச்செல்லா நாமாகை யால்.

(இ-ரை.) "கள்ளமனத்தைக் கரைந்துருகப் பெற்றோமே யுள்ள படி நம்மை யுணர்ந்தோமே" எ-து. கள்ளச்சுனமாக நீன்றுள்ள எமது மனத்தை ஞானாக்கினியாற் கரைந்தருகும்படி நமது வயமாக்கினோம்; இனித் தடையின்மையின் உள்ளவாறு நமதெதார்த்த நிலையைப் பெற் றோம்; - "தெள்ளமுதச் சச்சிதாநந்தமு நந்நாமா விருந்தோமே, யச் செல்லா நாமாகையால்" எ-து. முன் அநித சட துக்கமாக நின்று

வாறு போன்று இப்போது தெளிவாகிய ஆமிர்தம்போன்ற சச்சிதாநந்த வழிவமாகவு மிருந்தோமே; சகல வுயிர்களும் நாமாயிருத்தனா—எ - று.

முன் பழக்கவாசனையினால் அல்லவற்றை ஆண் பெண்னைக் கருதித் தனது பிரதிபலனமென அறியாமலும் நிதானியாமலும் சேர்வ இன்னும் இயல்பாக வுடைமையின் 'எள்ள மனம்' எனவும், உட்டணத்தா லன்றி அரக்கு முதலியவை கரைதலும் உருகுதலும் எங்ஙனமேலாதோ, அதுபோல ஞானாக்கினியா லன்றி அயலாகத் தடித்த மனம் கரைதலும் உருகுதலு மேலாமையின் 'கரைந்துருகப்பெற்றோம்' எனவும், அங்ஙனம் அது கரையா விடத்தும் நம்மை நாம் சிதாகாயமாகக் காண்டலு கூடாமையின் 'உள்ளபடி நம்மை யுணர்ந்தோம்' எனவும், சிதாகாய மாகாவிடததுக் கூற்ற்கியையாத விலக்கணங்களை இப்போ தேற்றலின் 'சச்சிதநந்தமு நாந்தாமர விருந்தோம்' எனவும், லெகரித்து நிற்கினும் உயிர்கள் வேறில்லாமையான் சச்சிதாநந்த வழிவமாதலின், 'அச்செல்லா நாமாகையால்' எனவுங் கூறியானு கரண்க, எள்ள மனத்தைக் கரைத்துருகப் பெற்றோமே யெனப் பாடமோதி யுரைகூறப் பொருந்துமேனுங் கரைத்தென்பதுபோல வருக்க வெனப் பிறவினை யாக்காமையால் வழுவுவதுமெனக் கருதி இங்ஙனம் நிருத்தி புரை கூறினும், உள்ளபடி யென்ற மிகையால் சிதாகாயத்தை வருவித்தாம். சொல்லாலன்றிப் பொருளாற் பகுத்து ஏதுமாக்குதல் எவர்க்கு மரிதரிதாதலின் அது கருதித் தெள்ளிய சச்சிதாநந்தமெனப் பாடமோதி, புரைகூறினும் மமையும், தெள்ளிய மனமென்ப திருப்பது பூற்றிக் கள்ளமன மென்ற ரென்க. இக் கவியிலுள்ள மூன்று ஏகாரமும் அசைநிலைகள். இங்ஙனம் அந்தர்முகமாக நம்மையாக்கியது நாமே யன்றோ வென்று ஆழ்ந் துரைகொள்ளும் ரென்க, மனத்தைத் தன்னிற் கரைப்பதுந் தானே தானாலும் பய் மென்பது வருத்து.

(அ-கை)

ஆன்ம ஸைதன்யமே சகத்தென்றது கெம்பீரமாய்க் கூறுவதை யன்றியுண்மை யாகுமாவென்ற மாணக்கனைநோக்கி இக்கவியில் உத் தரங் கூறுகின்றது.

கண்ணலாற் காட்சியுண்டோ காதலாற் கேட்பதுண்டோ
விண்ணலா லேதும் விரிந்ததுண்டோ - வெண்ணுங்காற்
கானலா றேழுவரக் கண்டதுபோற் றோற்றுகினுந்
தானலா துண்டோ சகம்.

(இ-ரை) “கண்ணலாற் காட்சி யுண்டோ காதலாற் கேட்பது
ண்டோ விண்ணலா லேதும் விரிந்ததுண்டோ” எ-து. கண்ணறி
வை யன்றிக் காணப்படுவவைகளும், செவி யுணர்வை யன்றி ஒலி
விகற்ப பேதங்களும், பூதாகாயத்தை யன்றி யாதாயினும் பல விகற்ப
மாக விரிந்து நிற்பவைகளு முளவோ? “எண்ணுங் காற் கானலா
றேழுவரக் கண்டதுபோற் றோற்றுகினுந் தானலா துண்டோ” சகம்”
எ-து. ஈவானுபூதத் தேர்ச்சியா லுன்னுமிடத்து நடுப்பகலிற் சூரிய
கிரணம் பாலிலைத்தில் வெகு வேகமா யோடி வருகின்ற ஆறுபோற்
காணத் தோற்றினும் அந்த ஆறுனது எங்ஙன மின்றோ, அதுபோலச்
சைதன்யமாகின்ற தன்னைத்தவிரச் சகத்தென்பது வேறாக வுளதோ?
—எ - று.

இக்கவியிலுள்ள நான்கு ஓகாரமும் இல்லை யென்னும் பொருடர
லால் எதிமறை. தாஷ்டாந்தம் அபேதமாக நிற்க, அதனை விளக்கப்
புருந்த திருஷ்டாந்தம் அபேதமா யிருக்கவேண்டு மன்றோ? அபேதந்
தானெனின், காணப்படுபவைகளும் கேட்கப்படுபவைகளும் மண்,
நீர், அனல், ஊளி யென்னு நான்கு பூதங்களுங் கண்ணுணர்வு செவி
யுணர்வு ஆகாயமாகுமா? இஃதன்றியுங் கானலா றேழுவர வென்ற
தும் திருஷ்டாந்த மன்றோ? இஃதபேதமாயதுபோல ஏனைய மூன்று
திருஷ்டாந்தங்களும் அபேதமாகச் சொல்லாற் கூறினும் பொருளாக

அமையுமோ? அமையு மெனின், தேற்றேகாரந் தராத தென்னை
தந்து பொருள் கொள்ளுது மெனின், கண்ணுணர்வே ஸூதபவுத்
மாருமா? ஆகுமெனின், அறிபடு பொருளாகா திருக்கவேண்டு
அங்ஙன மாகாதிருக்க முடியுமா? அங்ஙன முடித்துத் தெரிவிப்ப
பால் அடுத்துக் கேட்டுத் தெளியாத தென்னை? தமிழ் வெள்ளை யா
லால் ஆழமும் வெள்ளையோ? இது நிற்க யாம் கூறுதும். ஐயறிவ்
கண்ணையும் பஞ்சபூதங்களில் மண்ணையு மெடுத்து வாதிக்குதி
கண்ணெனல் அறிவறியாமை யெக்குசட்கும், மண்ணெனல் உட
தான வுபாதேய வடுக்குசட்கும் இயையாமல் இந்தச் சடசித்துகளை
பொருளாக வமைத்துக் கூறப்புகின் குணமாக முடியுமன்றி இருந்த
லன்றோ குணியாக முடியும்? முடியா விடத்துச் குணியாக நிற்
மன்றோ? அங்ஙனம் பல்லாழிகாலம் நிற்கின் சீவப்பாழ், சிவப்பாழ், பரா
பாழ் இவை நிரையே தோன்றும். அதனைத்தான் கிரியா யோகிகள
குண்டூலதத்தி யென்பர். மருள்கலாததால் அந்த இருள்கலாது. இ
ங்ஙனம் நெடுங்காலம் பழகப் பழக அங்கே ஒளி மின்மினி போன்றும்
தீபம் போன்றும், நட்சத்திரம் போன்றும், நிலவு போன்றும், தின
கரன் போன்றும், பற்பல தினகரர் போன்றும் இலகிப் பின்ன
உபாதி ரகிதமாகக் காணும். அவ்வாறு பலகாற் பழகப் பழகச் சச்ச
தாநந்தம் அகிஷ்டாநமாகவும், சக சீவ் பரம் ஆரோபமாகவும் காண
ப்பட்டு விருத்தி திருஷ்டாந்தம் போலவும், விவர்த்த திருஷ்டாந்தம்
போலவு மாகும். அங்ஙன மாய நிலையினின்றும் கணிக்கின் அமையு
மே யன்றிக் கற்பனை பறிவாற் கற்பனா திரிசயத்தைக் கணிப்பதுபிறவி
ச்சுருடன் குரிய விலக்கணத்தைக் கண்டு களித்தாற் போலும். தீவ்
வளவு எட்டி "பறியாவிடத்துக் கணித்தல் பொருந்தா தென்க." இது
அபக்குவத்தைப் பக்குவ மெனவும், அநாசிரியரை ஆசிரிய ஓரனவுங்
டுகாண்ட குற்பமே யன்றி வேறன்று. இவ்வளவு தெரியாதவரால் இந்
துலாசிரியர்? விசாரித்துத் தெளியாது இவர்பேற் குற்றஞ்சாற்றல்
முறை யன்று. இவர்பேற் குற்றஞ் சாற்றுவார் "அகரமுதல வெழுத்

தெல்லா மாகி பகவன் முதற்றே யுலகு' என்னுங் கவிக்குங் குற்றங் கூறுவாட் போலும்! ஆனதும் தன்னை யன்றி வேறின் றென்பது கருத்தி.

(உசு)

(அ - கை.)

• அங்குனமாயின், காண்பானும் காட்சியும் வேரூக்கக் காணப்படு கின்றனவேயென்ற மாணக்கனை நோக்கி இக்கவியில் உத்தரங் கூறு கின்றது.

என்னைத் தகீரமற்றிங் கேதுமில்லை யென்னுனை பொன்னைத் தவிர விலாப் பூடணம்போற் - பொன்னையுரு வேருக்கிப் பேருரைத்த வேற்றுமைபோ னம்மையுமவ் வசுராய்ப் பருந்துரைத்தோ மால்.

(இ-ரை.) “என்னைத் தவிர மற்றிங் கேதுமில்லை யென்னுனை பொன்னைத் தவிர விலாப் பூடணம்போல்” எ-து. என தெதார்த்த வடிவமாகின்ற சுத்த சைதன்யத்தை யன்றி “எங்கப்பாணை” அதற்கு வெத்திருத்தமாக யாதொரு பரமானுவேனும் எங்கணு மில்லவேயில்லை; யாதுபோலு மெனினு, பொன்னினது எதார்த்த வடிவை யன்றிப் பூடணமெனல் ஆனைத் துணையுனும் எங்கணு மில்லவே யில்லை யெ ன்ப தெங்ஙனுமோ, அதுபோன்று, “பொன்னையுரு வேருக்கிப் பேருரைத்த வேற்றுமைபோ னம்மையு மவ்வாறாய்ப் பருந்துரைத் தோமால்” எ-து. பொன்னெனல் யாதோ, அதனை வெவ்வேறு பற்பல விநோத அடிவங்களுக்கி அவ்வவ் விகற்ப வடிவங்களுக்குத் தக்க காரணக் குறியாகப் பெயரக் ளுரைத்த வேற்றுமைப் பேதங்க ளெங்ஙன மோ, அதுபோல நம தெதார்த்த வடிவினும் அப்படியே பற்பல வாக வகுத்தத் காரணக் குறியாகப் பற்பல நாமங்களை யுரைத்தோம், ஆதலால் இதிற் சுற்றும் ஐயமில்லை—எ-று.

தூன தெதார்த்த வடிவினைக் காணுதார்க்கு இந்நூன் முழுதும் முரணு மன்றோ? முரணினும், அறிவும் அறிவினது விகற்பமும் எ

தெந்த வேதுவினாலு முரணுதற்கியையுமோ? முரணவே முரணவென வற்புறுத்தப் பொன்னையும் அதனது பற்பல விகாரங்களையும் அவ்வவ ந்றிற்கியைய அமைத்த பெயர்களையும் உவமானமாக்கிய வென்ரு. மற் றென்பது “மற்றொன்று சூழினும்” என்பதுபோல் நின்றலின் பிறி தென்னும் பொருள தென்க வானாகுரது ‘என்னுணை’ என்றத னால் எவரும் என்னைப்போல் ஸ்ராயந்து தற்றரிசனத்திற் கண் டிதனை யேற்கற்பாலராவரென்னுந் துணிபு தொனிக்கக் கண்டாம். காணவே, பகிர்முகத்தால் ஆயுஞ் சொல்லாற்றலை விடுகவென்பதாயிற்று. தற் றெரிசனத்தில் விடாது நிற்கின் அயலாகக் காணப்படுவ தின்மூன் பதுகருத்து. பொன்னுட்ட மகலின் பணிகள்காணுதகலுமோ? பணிகள் அகலினும் நிற்கினும் பொன்னிற்கு நயிநட்ட மென்னவென்னுந் தன் சருத்தை இக்கவியில் வெளிப்படுத்திவவாறு காண்க. (உஎ)

(உ. - கை.)

இவ்வனுபவம் நவநவமாக நிற்கும் நிலைகளிற் றனித்தனி யொவ் வொன்றாகக் கூறவேண்டுமென்ற மாணக்களை நோக்கி இக்கவியாதி ந்கும் எட்டப்படா தென்பதைக் கூறுகின்றது. -

வாக்கிற்கு மெட்டா மனத்திற்கு மெட்டாது
தேக்கிட்டா லுந்தெவிட்டாத் தெள்ளமிர்த - நாக்கினீ
சூறல்போ லெம்மிலே யூறியூ மைக்குடம்போல்
வேறறநா மாவிருந்தோ மே.

(இ-ரை.) “வாக்கிற்கு மெட்டா மனத்திற்கு மெட்டாது தேக் கிட்டாலுந் தெவிட்டா” எனது. சுருதிகளுக்கும் எட்ட முடியாது; பகிர்முக மனத்திற்கும் எட்டமுடியாது; பூரணமாக நினைப்பினும் விஷயங்கள்போட் தெவிட்டாது; “தெள்ளமிர்த நாக்கினீ” சூறல்போ லெம்மிலே யூறியூமைக்குடம்போல் வேறறநாமா விருந்தோம்” எனது. உட்கொண்ட தேவாமிர்தங் காரணமாக நாக்கில் நீர் கசிவ தெதனை

மோ, ஆதபோல இந்த ஞானமிர்தம் உட்கொண்ட காலமுதலாக யாமாகின்ற அறிவிற்கண் ணூறித் தன்மயமாக்கியது; அதனூற் றன் னிடத்தில் யாதொன்றும் ஏகாது வறுமையினிற்கும் ஊமைக்குட் மெங்ஙனமோ, அங்ஙனமே வேராகி யாதோர் கற்பனைகளு மின்றி நரகே நாமாக விருந்தனம்—எ - று.

சந்திருவினது பூரணவருள் வாய்த்தாதவிடத்து எங்கன மெட்டு மென்பார் ‘வாக்கிற்கு மெட்டா மனத்திற்கு மெட்டாது’ எனவும், அறிவானந்த மீதலின் ‘சேக்கிட்டாலுந் தெவிட்டா’ எனவுந், யாது அபசயம் வரினுந் தேவாமிர்த முண்டவனுக் கஃதுயிருக்கு வரச்செய் யாததபோல யாதரீலேனுங் கலங்கினும் உணர்வு கலங்காமைபற்றி ஞானமிர்த மூறிவருவதால் ‘எம்மிலே யூறி’ எனவும், யாதொன்றும் பெய்பாமல் வைத்த ஓமைக்குட் மெங்ஙனமோர் அங்ஙனமே சகல கற்பனைகளையும் நம்மில் நிச்சச் செய்ததால் ‘வேறற நாமாவிருந் தோம்’ எனவுந் கூறிபவாறு காண்க. யாதோர் கற்பனை யுமின்றென் பதுதருஞ்ச. எட்டாத கெவிட்டாத வென்பன் விரண்டுங் கடைக் குறைந்து நின்றான். எம்மிலே யூறலாவது சொப்பிரகாசம் அனுவண வாக நாளுக்குநான் மேலிட் டிடையிடாது வருதலை. (உ - ௮)

(௮ - ௯)

• • • அறிவே வடிவாயிருப்பா யென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

எதுசிவா னந்தமோ வேதுசிவா காரமோ
வேது சிவன்செயலோ வென்னுதே - யேதும்
நிறிவாகா வொன்றாகப் பேதமா காது
வறிவா நினைவே யது.

(இ-ஊ.) “எதுசிவானந்தமோ வேதுசிவாகாரமோ வேதுசிவன் செயலோ வென்னுதே” எ - து. சிவானந்தமென்பது யாதோ, சிவா காரமென்பது யாதோ, சிவன்செயலென்பது யாதோவென்று. ஐய

முறாமல், “ஏதும் பிறிவாகாவொன்றாகப் பேசமாகாத வறிவாநிறைவே யது” எ-து. தினைத்துணையுந் தண்ணீரைப்போலப் பிறிவுபட நின்றதும் மீண்டும் பிறிவுபடாது நின்றதுமாகிய பேதஞ் சிறிதுங்கூறாத ஞானப்பிரகாசமாகிய பரிபூரண சொருபமே யதுவாதலால்—எ-து.

இக்கவியிலுள்ள மூன்று ஓகாரமுஞ் சுருதிவாசனையினூற் றுணியுபெற நில்லாமையின் ஐயம் பிறிவுபடுத்தினூற் பிறிவுபடுவதுபோலவும், ஏகப்படுததினால் ஏகப்படுவதுபோலவுங் காண்டலேயன்றி யங்ஙனமாகாது, ‘என்று மொருதகைததாய் நின்றலின், ஆங்கிருந்த வண்ணம் நீ யிருக்கின் உன் ஐயமெல்லாந் தானே தவிர்க்குமென்பது கருத்து. இயைதற் கிடம்பெறாத மாசற்ற பரம்பொருளைத் துவிதமெனவும், விசிட்டாத்துவிதமெனவும், அத்துவிதமெனவும் இயையவதற்கு வருத்துக் கூறியது இனி ஐயம் திரிபு வராமல் க்கென்க. அறிவானந்தத்தைச் சிவானந்த மெனவும், அறிவாகாரத்தைச் சிவாகாரமெனவும், அறிவினது புடைப்பெயர்ச்சியைச் சிவன்செயுமெனவுங் கொள்ளக்கிடந்தனமகாண்க அறிவினது நிலை யெங்ஙன மெங்ஙனமோ, ஆங்ஙன மங்ஙன மாய் நிற்பல் ஆனந்தமாதலின், ‘அறிவா நிறைவே’ அதனென்றார். அறிவு : சோபாதிக நிருபாதிகத்தோடு கலந்து நிற்கின் ஆனந்தமும் அந்நிலையதாமென்க. அறிவாநிறைவே யதுவென்பதில் ஏகாரந்தேற்றம், ஆனந்தத்தை லிளக்க நின்றலின்.

(உக)

(அ - கை.)

தானெனலே தெளளும் மருளமாய் நின்றலின் இருபக்கமுஞ் சாயாது நிற்கின், அதுவே சாந்தமாமென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

தானறியுந் தத்துவங்க ளெல்லாந் தனக்குணியந் தானதுவே யன்புறென்று தள்ளுங்கான் - ஞானமாத தள்ளுமவ னாவிருக்குந் தன்னாற்றா நென்னுணர்ந்து சொளருமது வேசாந்த மாம்.

(இ-ரை.) “தானறியுந்தத்துவங்கனெல்லாந் தனக்களியந் தானதுவேமன்றென்று தள்ளுந்கால்” எ - து. “தன்னாலே தானறியப்படுவனநீராகிய நிலமுதலாக நரிததத்துவ மிறுதியாகக் கிடந்த தத்துவக் குழாக்களைத்துந் தானெனற் கன்னியமாக நிற்கினும் ஆராய்ச்சியின் கண் தன்ன அவையல்ல வல்லவென நியதிசூனாய பப்ட்டுக்கொண்டே வரும்; அங்ஙனம் உருமிடத்து, “ஞானமாத் தள்ளுமவனாவிருக்குத் தன்னாற்றானென் றுணர்ந்து கொள்ளு மதுவே சாந்தமாம்” எ - து. ஆராய்ந்து சேளிந்து தள்ளுவது மெய்யுணர்ச்சியன்றோ? அந்த மெய்யுணர்ச்சியாய் நிறியற்று மியற்றதற் கருத்தாவாகிய தானென்பதனாலே இங்ஙனம் இருமையுமாயினவென்ற ணர்ந்து திடம் பெறுவதே யுபசாந்த நிலையெனப்படுவதாம்—எ - து.

தன்னைத் தானுணர வறியாமையால் தத்துவங்களைத் தனக்கு அன்னியமெனவும், பன்மை மெருமையென்று வழுவுமைதி யிருப்பதால் ‘தானதுவே’ எனவும், தானஞ்ஞானமாய் நின்று இவையனைத்தும் மெய்யெனக் கொண்டு தென்பதைக் குறிப்பிக்க “ஞானமாத் தள்ளுமவனாவிருக்குத் தன்னாற்றான்” எனவும், ரரிடத்தும் இயற்றதற் கருத்தாவாயும், ஏவீதற் கருத்தாவாயும் அறிவறியாமையை யியக்கலின் தானென்பதே யுண்மையென் றனுபவ பூர்வமாகத் திடந்கொண்டு நற்பிதினும் உபசாந்தமென்ற கிட மின்மையின் ‘என்றுணர்ந்துகொள் றுமதுவே சாந்தமாம்’ எனவுங் கூறியவாறு காண்க. உபசாந்த மென்றது சந்தமென நின்றது. தானெனலே ஞானஞ்ஞானமாய் நிற்குமென்பது கருத்து. (க0)

(இ - ரை)

உபசாந்தமே நிலையின் சிவமாவது தான் யாதோவென்ற ஐயம் நீங்கி, அத்தனை இக்கவி கூறுகின்றது. •

சாந்தமே தற்சாட்சி தற்சாட்சி யேபிரமம்

மேந்த மீரமமே பூரணமா - மாய்நதுணர்ந்த

சுத்தபரி பூரணமே தோன்றாச் சுவானுபவஞ்
சித்தநிலைதானே சிவம்.

(இ - டு.) “சாந்தமேதற்சாட்சி தற்சாட்சியேபிரமம் போற்றிப் பி
ரமமே பூரணமாம்” எ - து. முன்னர்க்குரிய உபசாந்தமென்பதே தற்
சாட்சியென்பதும், தற்சாட்சியென்பதே பிரமமென்பதும், அங்ஙன
மெழுந்த நிலையினதூகிய பிரமமென்பதே பரிபூரண நிலையென்பதும்,
“ஆய்ந்துணர்ந்த சுத்த பரிபூரணமே தோன்றாச் சுவானுபவஞ் சித்த
நிலைதானே சிவம்” எ - து. சுருதி குரு சுவானுபவத்தால் லாராய்ந்து
தெளிந்த களங்கரகிதமாகிய அந்தப் பரிபூரணமாய் நின்ற நிலையே
மேலொன்றுந் தோன்றற்ரிய சுவானுபவநிலையென்பதும், அங்ஙனம்
நிலைத்த திடசித்தமென்பதே சிவமெனப்படும் நிலையென்பதுமாகி
—எ - டு.

சாந்தமே தற்சாட்சியெனல் வழங்கற நின்றலே மெய்யுணர்ச்சியா
மென்கைத் தற்சாட்சியெனல் ‘எல்லா அவத்தைகள் மாறினும் மெய்
யுணர்ச்சி மாறாமனிற்கை; தற்சாட்சியே பிரமமெனல் அவவு
வே யுணந்தமாய் நின்றை; பிரமமே பூரணமாமெனல் அவ்வாணந்தம்
பரிச்சேததோட மடையாமல் எங்கும் வியாபித்து நின்றை; சுத்த பரி
பூரணமே தோன்றாச் சுவானுபவமெனல். அங்ஙனமாய் வியாபதஞ்
சொர்வுறுது அதிதப்பட்டு நிற்கை; சித்தநிலைதானே சிவமெனல் அவ்
வதீதம் போல்வ தொன்றின்றெனத் திடங் கொள்கை. அதித்ததினும்
மேலாய தின்றென்பது சுருத்து. இக் கவியிலுள்ள நான்கு, எட்டாமுந்
தேற்றம். (ஈக)

(அ - கை)

மாயையென்பதுஞ் சாயுச்சிவமென்பதும் தூயவெனலை இக்
கவி கூறுகின்றது.

சித்தம் பிறந்து செகம்பிறந்து நானெனவேவார்
கத்தன் பிறந்தவழி கண்டோமே - சித்த

மடங்காமை யேமாயை யம்மாயை மாய்ப்பார்
திடந்தானே சாயுச் சியம்.

(இ - ரு.) “சித்தம்பிறந்து செகம் பிறந்து நானெனலோர் கத்
தன் பிறந்த வழி கண்டோமே” எ - து. ஏன்று மொருதகைத்தாய்வ்
பரிபூரணமாக விளங்கிநிற்குஞ் சைதன்னியத்திற் கயிற்றிற் பாம்பு
போல் ஆவிரந்தரீமாக ஓர் நினைவுதித்தி அந்த நினைவே சகத்தாகப் பரி
ணமித்து அங்ஙனம் பரிணமித்தலால் யானல்லாததை யானென்னும்
ஒரகங்காரி கர்த்துத் துலமுஞ் சேதனத்துவமுமுடையவன்போற் செனி
த்த கையை இப்போது பிரத்தியட்சமாகத் தெரிந்தோம்; “சித்தமட
ங்காமையே மாயை யம்மாயை மாய்ப்பார் திடந்தானே சாயுச்சியம்”
எ - து: இங்ஙனமாய காரணத்தை விசுரித்துத் திதளித்தும் அங்ங
னஞ் சித்தத் திடமுமுமையே மாயைபென்னும், அங்ஙனமாய பிராந்தி
யை ஒருங்கே தெனலென்று நிற்கும் மூலங்கள் சித்தக்கலக்கமின்மையே
சாயுச்சியமெனலுமாம்—எ - று.

கண்டோமே என்பதில் உள்ள ஏகாரம் அசைநிலை. அடங்காமை
யே, திடந்தானே யென்பவற்றிலுள்ள ஏகாரங்கள் வேறன்றெனக்
காட்ட நிற்றையார் பிரிநிலைபென்னும் அமையும். நானெனலோர் கத்
தென்பது மலடிமைத்தென்னுற்போலும். திடந்தானென்பது தேர்
சித்ததெளிவு மிகுதலை. தினச்சமுத்தி கலையுங்கால் இகனை யங்குற்
றுணிந்து நோக்கிற் பகிர்முகத்தில் இங்ஙனமாவது நிகழுமாயின், அந்
தமுத்தில் இங்ஙனம் நிகழ்வதைப் பிறருணர்த்த வேண்டுமா?
தானே அங்ஙனமாய நிலைக்கண் கண்டுகொள்ளலாமென்த். தன்னைத்
தன் மறந்த மறதியே நினைவாக ஸ்புரித்து அந்த ஸ்புரிப்பே சகத்
தாகத் தடித்து அத்தடிப்பே ஏகதேசத்தில் அகம்பாவமாக நின்றதென்
றாக. இவ்வுளவறியாதார் யாது கற்றுச் சாதிக்குளும் உத்தரவாதி
யாகார். மண் முதலிய ஐம்பூதங்களில் ஒவ்வொன்றையுங் காரிய
வகைகளிற் செல்லா தவற்றைத் தத்தங் காரணவகையி லெடுக்கி

கொண்டு செல்லச்செல்லத் திரிபுடியென்பதின்றி வறிது நிற்குமன் றோ? அஹ்நை மாயையெனவும், அதனை ஐயந்திரிபின்றித் தெளிந்த விடமே சாயச்சிப மெனவுங் கொள்க. பொருளாற்றலாற் செல்லின் துக்கநிவர்த்தியுந் தடையற்ற ஆனந்தமும் நேரே மெய்துமென்பது கருத்து. (௩௨)

(அ : கை.)

இவ்வனுபூதியிற் கலங்காது நிற்கின் சனனமரணத்தைப்பற்றி வரும் பயகம்பனாதிக ளெய்தாவென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

எல்லையற்ற சென்ம மெடுத்தோ மிறந்தோமென்
றல்லலுற்ற பீதி யழிந்தோமே - தொல்லுக
மெல்லாங் கடுவெளியா வென்வடிவா மென்றன்வடி
வல்லாது பொய்யாத லால.

(இ-ஈ.) “எல்லையற்றசென்ம மெடுத்தோமிறந்தோமென் றல்ல லுற்றபீதி யழிந்தோம்” எ-து. இக்காறும் இதுபோன்ற நானாவிதம் யுள்ள பிறவிகளைக் கணக்கின்றி யெடுத்தோமென்றும், எடுத்தவாறே வயதுக்கெல்லையின்றி யிறந்தனமென்றுங் கொண்டதால் அல்லலே மயமாயுள்ள பயசம்பனாதிகளால் அழிந் தவிட்டோம்; ‘தொல்லுக மெல்லாங் கடுவெளியா வென்வடிவா மென்றன் வடிவல்லாது பொய் யாதலால்’ எ-து. தீர்க்கசொப்பணம்போலப்பொய்யானானுத்யாய் நின் றுள்ள வுலகங்களினைத்தும் வெற்றவெளியாகத்தோன்றும் என்ற சயம் பிரகாச வடிவமே நிலையினதாக விளங்கும். இங்ஙனமான எமது எதொர் த்த வடிவத்தையன்றி வேறு சண்டிலோம்; அனைத்தும் மித்தையாத லின்—எ - று.

சென்மம் எடுத்தலும் இறத்தலுஞ் சுக்கில சொணிதங் கருவில், தனுவாகத்தடித்த அவசரத்திலேனும், நாழிகைக் கணக்குகளிலேனும், தினக்கணக்குகளிலேனும், வாரக் கணக்குகளிலேனும், மாதக்கணக்கு

களிலேனும், கருவைவிட்டகன்ற அவசரத்திலேனும், நாழிகை, தினம் வாரம், மாதம், வருடம், யுகம் இவற்று ளொன்றிலேனும் எம்போன்ற உயிரிகள் மரித்தலைப் பிரத்தியட்சமாசக்கண்டு வருகின்றோம். இங்ஙனம் பிறத்தலும் இறத்தலும் அளவையில் அடங்காமையால் 'எல்லையற்ற' என்றார். இங்ஙனமா, சற் கிடமாய்நிற்ப துலகமன்றோ? அதுவும் பிரவிர்த்தியாலுண்டெனவும், நிவிர்த்தியாலின்றெனவு மிபைதற்கிடம் சூபற நின்றலினனும் இத்தனையுஞ் சைதன் பத்துவென்று நிகழ்தலினனும் 'தொகிலுலகமெல்லாங் கடுகெளியா வென்வடிவாமை நன்கடிவல்லாது பொய்யாதலால்' எனக் கூறியவாறு காண்க. அனைத்தஞ் சைதன்யத்தையன்றி யில்லையென்பது சுருத்து. அழிந்தே-மே வென்பதிலுள்ள ஏகாரம் ஈற்றசை, என்றுமெனில யிரிடத்தொழுமிட்டுக. ()

(அ - கை)

வீஸ்வரணையிற்செய்த கன்ம அனைத்தும் தஸ்வரணையி லின்றென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

காலங் கருதித் கடவுளரைக் கைகட்டிச்
சாலவிர தங்குளெல்லாஞ் சாதித்தே - மேலுணர்வா
லீதெல்லா நாமலவென் றெண்ணியனந் தானந்த
போதநா மாகாத போது.

(இ - ரை.) 'காலங்கருதித் கடவுளரைக் கைகட்டிச் சாலவிரத ற்சுளெல்லாஞ் சாதித்தேம்' எ-து. ஒர் விரதமாக வுறுதிக்கொண்டு பகலில் முக்காலத்தையும், இரவில் முக்காலத்தையும் விடாது கருதித் தத்தம் இஷ்டதேவதைகளே மிக்க அர்ப்புகொண்டு கைகருவித்து நாங்கொண்ட விரதங்களினைத்தையும் உடல்மெலிய சாதித்துவந்தோம்; மேலுணர்வா லீதெல்லாநாமலவென் றெண்ணியனந்தானந்த போத நாமமாகாத போது' எ-து. பின்னர் இவற்றில் எய்ப்புவந்துழி மெய் பண்ணர்ச்சியென்னும் சுவயம்பிரகாசங்கொண்டு மேற்கூறிய கஷ்டங்க

னத்தும் நாஞ் சிறிதுமல்ல வல்லமென்று நியதிகளைந்து ஸ்திரீவுணர்
ரல் திடங்கொண்டு சர்வ காமாப்திகமென்னும் போதவடிவம் யாமா
ரத அவலகாலத்தில்—எ - று.

காலமாளுவன:—பகலில் காலை, மாலை, நடுப்பகல்களும்; இர
ல் முதல், இடை, கடையென்னும் சாமங்ளுமாம். சாலச்சாதித்தே
மன முடித்துப் பொருள்கொள்க. சச்சிதானந்த விலக்கணத்தை
யையப்பெற்ற வுணர்வெனல் யாதோ அதனை மேலுணர்வெனவும்
பாதிசகி, மாக நின்றனுபவிக்கும் எல்லாச் சுகங்களும் தீவ்வனுபூதி
லையுடையோனுக்கு வேறன்மையின் அனந்தானந்த போதமென
ங் கோடற் கேற்றமை காண்க. ஆகாதபோதெனவே உடன்பாட்டிற்
ரதிக்சேமெனக் குறிப்பிக்க நின்றது. மெய்யுணர்ந்தார். செய்பினுஞ்
சய்திலரென்பது கருதது. (ருச)

(உ - கை.)

இவ்வனுபவம் வாய்ப்பது நின் மல சித்தர்க்கெனலை இக்கவி கூறு
ின்றது.

சித்தியமா வேகமா நின்மலமாப் பூரணமாச்
சத்தியமா நின்னொளிருந் தற்போதஞ் - சுத்தராய்ச்
செத்தநிலை பெற்றவராயத் தீர்ந்தனென னத்தவரா
யுத்தமரா வுள்ளார்க் குறும்.

(இ - ரை) “சித்தியமா வேகமா நின்மலமாப்பூரணமாச் சத்திய
ம நின்னொளிருந் தற்போதம்” எ - று. நிரந்தரமாயும், துவிதமற்ற
காயும், மலரக்தமாயும், பரிபூரண நிலையினதாயும், பூர்வபட்ச மாக்கற்
வையந்தது அன்மையாயும் நின்று விளங்குதது யாதோ, அந்தத் தானே
கானுகின்ற தற்போதமானது: “சுத்தராய்ச் சித்தநிலை பெற்றவராய்த்
தீர்ந்த செனைத்தவரா யுத்தமரா வுள்ளார்க் குறும்” எ - று. பிராந்தி
யற்றவராயும், சித்தந் திடமுற்றவராயும், இனிப் பிறவிக் கியையாடவ

ராயும்; சன்மார்க்கத்திற் சலியாகவராயும் நிற்பார் யாவரோ, அவாக்கே சப்பாழெய்தும்—எ - று.

என்றும் ஒருதகைத்தாநி விளங்கலின் நித்தியமாயெனவும், சலன மற்ற கண்ணுடையாக்கு விளங்குவது உண்மைவடிவமாதலின் ஏக மாயெனவும், சுசாத்ரி முதலிய பேதமின்மையின் ரினமலமாயெனவும், காலபரிச்சேதங் கடந்தமைபின் பூரணமாயெனவும், போலியன்றாத லீன் சத்தியமாய் நின்றொளிருமெனவும், இனி யெய்கும் ஆகாமியங்க ளினைத்துஞ் சுகத்தின்முன் யானைபோற் காண்டலின் தீர்ந்த செனை த்தவரா யெனவுங் கூறினா ரென்க. இழக்க வேண்டு மென்பார் கூறுந் தற்போத மீதென்னற்க. என்னெனின், உறுமென லுடன்பாட்டிற் கியைவநாக முடிதலின், தானேதானாகிற போதமென் றுரைகொண் டாம் இதனை மறுப்பார் தற்றெரிசன ரிஷ்டார்போலும். சத்தியமா யானந்ததற்போதமென்பாருமுளர்; இஃதேதற்குமாறு கண்டுகொண் டன்க. ஏனையோர்க் கிந்நிலையுறாதென்பது கருத்து. (கரு)

(அ - கை)

இக்கவி முதல் ஐந்து கவிகளானும் பகீன்களது நடை இங்ஙன மெனக் கூறுகின்றது.

வெட்டெனவும் பேசார் வெகுளார் முகங்கோண [கோ] ரிட்டபதார்த் தம்பெரியோர்க் கேற்றுவைப்பார் - துட்டாத சேரர் ரியாவர்க்குந் திங்குரையார் கண்ணிவநது பரார் பிறவிதீர்ப்பார்.

(இ - னை.) ‘‘வெட்டெனவும் பேசார்வெகுளார், முகங்கோணர் இட்டபதார்த்தம் பெரியோர்க் கேற்றுவைப்பார்’’ எ - று. உபசாந்த நிலைமேவிட்டிருப்பதால் கரோமாகவும் பேசார், கோபியார், முகஞ் சுளியார், தமக்குப் பிறிரிட்ட பதார்த்தங்களைத் தம்மைப்போலுள்ள சத்திங்களுக்கும் ஏற்கும்படி செய்வர்; ‘துட்டர்களைச் சேராரியுள்வர்

னறுமே என்க. “திரிவிதவுலகத் தரிசொரு ஞானி” என்பதைக் குறிப்பிக்க, ‘ஆரியரே தாமாகுவர்’ என்றார். விவர்த்தமெனக் காட்டச் சென்ற சில காரியமென்றா ரென்க. பொருளையும் போற்றா ரென்ற உம்மையால் பிரதிபாசிகத்தையும் பாரமார்த்திகத்தையும் விருவிரித்தனம். (௩௭)

(௮-தை)

இதுவும் உ.

வேதவிதியை வெறுத்தவரயா ருள்ளவவு

வேதகுருக லொழிந்திரார் - தருள்

மறவார் கருத்தினகி பண்ணு, செவாருரை

பிறவார் பிறவாத பேர்.

(௮-தை) “வேதவிதியை வெறுத்தவரயா ருள்ளவவு மோத

வருக லொழிந்திரார்” என்க. “பாபிலைக்குக் கொண்டுவந்தது வேதவிதியாதலால் அதனை என்றும் வேறுதல் தூயியார், பிராரத துவ முள்ளவவும் சன்பாலுதிற்கும் நவநவமான அனுபூதி ரசங்களேப் பிரருக்கெடுத்துச் சொல்லுதலிலும் அதுகாரணமாகச் சிந்தை யுருகு தலிலும் கணநேரமும் ஒழிந்திருக்கமாட்டார், “சாதல் மறவார் கருத் திளவி மண்ணிலகில் வாஞ்சை பிறவார் பிறாதபேர்” என்க. தமக் கெய்து மரணகாலத்தைக் குறித்துச் கணநேரமேனும் மறவாதிருப் பர், மனமறிக்கிப் பூவுலகில் கிஞ்சிததுத்தானே யென் நெவற்றிலும் ஆனுகூலியார்; அவர்கள் யாரொன்றில் ஆகாரியங் தீனைத்துணையெனும் சூலையெடுக்காது நகிக்கச்செய்யும் வல்லமையுடையவர்” என்க. (௮-தை)

தத்தம் வருணச்சிரமவொழுக்கத்தில் நின்றல் கண்டபடி செல்லு முனத்தையிடக்கற்ற. இஃதோர் தந்திரமுதலின் ‘வேதவிதியை வெறுத்தவரயார்’ எனவும், ‘தமது ஆனந்தம் பெருக்கு எவர்க்கும் எய்தவேண்டுமென்பது கருதி ‘ஓதவருகல் ஒழிந்தார்’ எனவும், அறிவே வடிவாக விளங்கற்கு இவ்வுடம்பு சாதனக்கருவி” என்றோ? இஃதொழியின் அவல

மாகுதுமேயென்ற நடுக்கம் விடாமையினால் 'சாதல் மறவார்' எனவும் அறிவுக்கணுவமயல்லவாதலின் 'கருத்திளகி மண்ணுலகில் வாஞ்சை பிறவார்' எனவுங் கூறியவாறு காண்க. 'கருத்திளகி மண்ணுலகில் வாஞ்சை வைத்தல்; மண், பெண், பொன், மகன் என்பவற்றில் ஆழந்த சிந்தையுடையோர் அவற்றிற்கு-நட்ட மெய்தியவழி அவர்கள் படும் வாழைக்கிரங்கி 'வாஞ்சை பிறவார்' எனினும் அமையும்; மங்கையர் அவயவங்களி லொன்றைபோக்கி 'வாஞ்சை பிறவார்' எனினும் அஃமபும். . ஓதலுருக லொழிந்திராரெனற்குச் சான்றோரியற்றிய சுவானுபூதி தூலை வாசித்தலிலும், அதுபற்றி யுருகுதலிலு மொழிந்திராரெனினும் அமையும். பிறக்குமவரெனின் இந்நான்கு வினைமுற்றும் எதிர்மறையாகா வென்க.

(௩௮)

(அ-கை.)

இதுவுமது.

சித்த சலனந் திடுக்கெனவுஞ் சற்றுமுற்றார்
முத்திவழி கேட்கவே மோகிப்பார் - புத்திபோய்
மாடுநம வீடுமனை மக்கள் செல்ல மாச்சரியங்
கூடியழுந் தார்பக் குவர்.

(இ - ளை.) "சித்தசலனந் திடுக்கெனவுஞ் சற்றுமுற்றார், முத்திவழி கேட்கவே மோகிப்பார்" எ - று. தமது சித்தத்தின்கண் யாதா அபாயம் நேரிடினும் கலங்குதலும் நடுங்குதலுஞ் சிறிதூமையாயர்; ஐக்கியநிலைக் கியைந்த விடுதியாகிய முத்திக்கே மிகவும் மோகித்தழல்வார், "புத்திபோய் மாடுநம வீடுமனை மக்கள் செல்லமாச்சரியங் கூடியழுந்தார் பக்குவர்" எ - று. தமது புத்தி மெல்லச் சென்று நமது மாடுனவும், நமது வீடுனவும், நமது 'பெண்சாதி' யெனவும், நமது புத்திரர்களுனவும், நமது செல்வமெனவும் அநிசயமாக்கக்கூடி அழுந்தினுந் தாங்களழுந்தார்; விடுதிநிலைக்கே யியைந்த பக்குவர்—என்று.

கேட்கவே யென்பதில் ஏகாசம் தேற்றம். மாடு, வீடு, மனை, மக்கள், செல்வம் என்பன பலவாதலின், நமவென்பதைத் தன்மைப் பன்மை ஆறும்வேற்றுமையாக்கினார். நமவென்பது இடைநிற்றல் திவகமென்க. அழுந்திலும் என்பது இசையெச்சம். புத்திபோய்க் கூடியழுந்தார் என்பதில் சினைவினை முதலொடு செறிந்தது. 'சினைவினை சினையொடு முதலொடுஞ் செறியும்' என்றிலக்கணமிருத்தலாலென்க. உறரென்ற பயனிலைக்குச் செயப்படு பொருளாதலின், திகிக்கெனப் பாடமோதி ஐரகொண்டாம். (நகூ)

(அ.கை.)

இதுவுமது.

ஆர்க்கு வருவிருந்தென் றுவனவும் பேரவனவுந்
நோக்கநிலை யன்றித் தெளிவரே - பார்க்குங்காற்
சாந்தராய் நித்தியராய்த் தத்துவபோ தத்தவராய்த்
தீர்தநிலை நின்றார் சிலர்.

(இ-ரை.) "ஆர்க்குவருவிருந்தென் றுவனவும்பேரவனவுந் தீர்க்க
நிலையாநித் தெளிவரே" எ-து, யாருக்கார் வருவிருந்தென்வும், யாரு
க்கெவை யேற்கற்பாலவையெனவும், தள்ளற்பாலவையெனவும், முன்
பின்புள்ள தமது தீர்க்க நிலையையல்லாது ஐயந் திரிபறத் தெளிவா
களே, "பார்க்குங்காற் சாந்தராய்நித்தியராய்த் தத்துவபோதத்தவராய்
த்தீர்த்தநிலை நின்றார் சிலர்" எ-து. உற்றுணருமிடத்து உபசார நிலை
யினராகியும், பொலியாகாத நித்தியத்துவமுடையாராகியும், மெய்யறி
வினை யுடையாராகியும், இனி ய. சொன்னாலேனும் பூர்வபிச்சுமாக்கற்
தும், அங்ஙனமாதற்கும் இயையாத தீர்த்த நிலையில் நின்றவர்களிற்
'சிலர்'—எ-து.

விருத்திபவரும் அடைபவருஞ் சைதன்யவென்றி யின்றையு
ளும், அங்ஙனமாய் வீண்மையிற் கொள்ளப்படுவன தள்ளப்படுவன
வுளவோ; இல்லையே, ஆசலிவானும் ஆர்க்கு வரு விருந்தென்னுங்

வும் போவனவுமென்றார். என்நெனலை யாவனவும் போவனவும் என்
யவற்றோ டொட்டிக. தெளிவரே யென்பதிலுள்ள ஏராரம் எதிர்
பாரம்பொருளைத் தர நின்றதால் வினா. எனவே, தீர்க்கநிலை கீரண
தாசத் தெளிவரென்பது பெற்றும். சிலரென்பதனால் தீர்த்த நிலை
பெற்று ரென்பதை எழாம்வேற்றுமை இடப்பொருளாக்கினும். ப
பொன்னுதது கணிக்கற்பாலரென்பது கருத்து. எதனை வழுதைக் கரு
சாது ஏற்கவே எனப் பாடமோதுவாருமுளர். தத் தவமென்பது பீல
பொருள் குறித்த ஒருசொல்லாதலின் உண்மையென்றும். போலிய
யாக நித்தியத்துவ முடையராகியும் என்ருரை கூறியது அபாவம்
யல்லாகவும் ஏற்றிலரெனற்கு.

(சு0)

(அ - கை)

இக்கவி அபாவம் காண்கினுள் ஒன்றையேனும் மறந்துங் கருதா
புததக் கூறுகின்றது.

பங்கற்ப ராலா சகத்தோற் றரவையெலா
பிங்கற்ப மென்னு திழிவரே - பங்கமற
விம்மை யறுமை யிரண்டிடத்து மப்பாலுந்
தமமையன்றிந் காணு நவா.

(இ-ரை.) “சுப்பற்பசாலச் சகத்தோற்றாவையெலா மிங்கற்பமெ
ன்னு திழிவரே” எனது. மனமே சாலவித்தையோற் றோற்றுகின்ற சக
சகத்தோற்றவனைச்சையும் தமதகண்ட பரிபூரணநிலையில் தீனைச்சுனை
யும் இல்லையெனத் துணியாமல் மகத்தேனக் கருதி அதின் வயப்படு
வோ” “பங்கமற விம்மைமறுமை யிரண்டிடத்து மப்பாலுந் தம்மை
யன்றிக்காணுதவர்” எனது. காமம், வெகுநீரி, மயக்கமென்னுந் குற்றம்
வசுப் பிறப்பு வீடுடனும் இரு மக்கண்ணும் அருந் கப்பாலாசிய
புறாநானத்தின்கண்ணுந் துன்பரிசனச்சு, யன்றி வேறு” காணுத
சகத்தோன் — எனது.

காணாதவர் இழிவரே யென்பவற்றை யெழுவாய் பயனிலையாக்
குக. இழிவரே, யென்பவற்றிலுள்ள ஏகாரம் மறுத்தற் பெருகுநீதர்
நின்றதால் வினா. எங்கே மனி முளதோ அங்கே நினைவாகின்ற புடை
பெயர்ச்சி யுளதாம். அஃதெங்குளதோ அங்கே சகத்தாகின்ற பரிண
மிப்பினதாம். அஃதெங்குளதோ அங்கே நினைப்பாலிடக் கற்பின முள
தாம். இங்ஙன மிருத்தலினாலும், பூதகாயத்தையன்றிச் சலனத்துவ
மாகின்ற காற்றுளதேற் சிதாகாயத்தையன்றி ஸ்பிரிப்பாகின்ற மன
மெனலுண்டாம். இங்ஙனமிருத்தலினாலும், சங்கற்பசாலச் சகத்தோற்
றவெனற்கு யாது முான் தெரிந்ததுபோற் பிதற்றல் கர்த்தபம்போ
லும். தனது எதார்த்த உடிவினைக்கண்டு நில்லாததாலென்க. இங்ங்லை
நிற்பார் ஆங்குக் கிருத்தலின் தன்னையென்னுது தம்மை யென்றார்.
தத்தமனத்தை விசாரித் துததென்றியாதார் அதன் பரிணமிப்பை யெங்
னனம் தெளியவல்லார்? தன்னைத்தேடி யறியவல்லாதார், பரத்தேடி
தேடி யறியவல்லார்போலு மென்க. சாலவித்தைபோ விருத்தலின்
சகத்தைச் சாலமென்றார். முளையோ? வழுவோ? உருவெனின்,
ஆசாரவாதேயங்கிக்குகள் அற்றிருக்கவேண்டும், அங்ஙனமின்றே, ஆ
லின் முறையென்க. தம்மையன்றிக் காணாதவ ரென்பதனால் அபர்வ
மெனல் சற்றும் இவர்க்கு உடையதென்பது அருத்து. (௫௧)

(௨1 - ௩௩)

சாஸ்திர வாசனை யெனும், அறிவறியாமை வாசனை யெனும்,
இவர்க்குமுற்றும்வாராவோடுவெனற்கு இக்கவியிலுத்தரங்குறுகின்றது.

சத்தநப் பிராந்தி சதசத்தாம் ப்ராந்தியெலாஞ்
சித்தநப் பிராந்தியென்றே தேறுவார் - முத்தர்தாம்
முத்தோப மாகு மனத்தைதொறுந் தோற்றியழி
யாரோபம் பொய்யாத லால்.

(இ-ரை) “சத்தம்பிராந்தி சதசத்தாம் ப்ராந்தியெலாஞ் சித்தநப்
பிராந்தியென்றே தேறுவார் முத்தர்தாம்”-து. முன்னுணர்ந்த சாஸ்

திரவாசனையேனும், முன்னர் நியதிகளைந்த அறிவறியாமை வாசனை யேனும் ஒருகால் வரின், இவையனைத்தும் எமது சித்த விசரீபத்தா லெய்திய வாசனையாகுமென மயங்காது தெளியா நிற்பர் சீவன் முதல் ரெனப்படுவோர்; “ஆரோபமாகுமவத்தைதொறுந்தோற்றியழி யாரோ பம் பொய்யாதலால்” ௭-து. மித்தையெனற்கியையும் புடைபெயர்ச்சி யாகிய சாக்கிரமுதலியஅவஸ்தைகளைத்தெனும் ஆங்காங்குந் தோன்றி யழிகின்ற காட்சிகளும், அபிமானங்களும், இன்னும் இவைபோல்வன நிறவும் பிரதிபிம்போபாதி யாதலினனும், மிகவும் மித்தையாம் ஆதலி னனும்—௭-று.

சத்தெனல் அறிவு. அசத்தெனல் அறியாமை. இவை யிரண் டற்குந் தானெனல் இயைப்பிக்குந் தர்த்தாவாதலினனும், சித்தப் பிராந்தி சீனை வினையாதலினனும் இவையிரண்டுந் தேறுவாரென்னு முதல்வினையோடு முடிந்தன, அறிவின் புடைபெயர்ச்சியையன்றி எவ்வித அவத்தைகளும் இல்லாதிருக்கப் பரிணமிப்பையும் அவ்வவற்றி னெகிழ்ச்சியையும் எங்குமெய்மென்றுரைக்குதும்? ஆதலின், ஆரோப மாகு மவத்தை யெனவும், ஆரோபம் பொய்யாதலாலெனவும் கூறிய வாறு காண்க. ஆரோபமெனலையும் பொய்யெனலையும் மீமிசையென் னற்க; வைப்புறுத்துவான்வேண்டியாதலின். என்றேயென்பதில் ஏகா ரத் தேற்றம். அவத்தைகளும், அவத்தைகளிற் றோன்றி யழிவனவுட் மித்தையென வோர் முடிவாய் முடிக்காது மூன்றிடத்துமீ அந்நியே கூறியது மறந்திடாதத் தென்க. பிராந்தியெனல் மயக்கம். ‘ஆன்மா வாகிய யன்ம் யாதுபிராந்தியும் அல்ல’மெயின் தேறுவாரென்றார். அனை த்துஞ் சித்தப்பிராந்தியெனத் தேறுவரன்றி மயங்காரென்பதுகருத்து.

(அ - கை.)

ஆன்மாவாகின்ற சைசன்யத்தையன்றிச் சச்சிபரரின் டெனலை யேற்கின் டாரைபார்ப்புசித்தலெனற்கு இக்கவியிலுத்தரங்கூறுகின்றது.

தேகா லயத்திற் சிதாசுர தேவதையை
யாகாய சாந்தி மலராலே - யேகாந்த
மந்திரத்தாற் பூசையெயு மாதவரை யாதரித்துச்
சந்ததம்வாழ் வார்க்கார் சரி.

(இ-ரை) “தேகாலயத்திற் சிதாசுரதேவதையை யாகாயசாந்தி
மலராலே” - எ-து தேகமென்னும் ஆலயத்தின்கண் ஞானாகாயமென்
னுந் தேவதையை அந்த ஞானாகாயத்தி லென்று மியல்பினதாகிய உப
சாந்தியென்னு மலர்களால், “ஏகாந்த மந்திரத்தாற் பூசையெயு மாத
வரைமாதரித்துச் சந்ததம் வாழ்வார்க்காரசரி” - எ-து. சகல கற்பனைகளு
யிறந்து தான்மாத்திரமாய் நிற்கும் ஏகாந்த மென்னப்படும் மந்திரத்தி
னால் இரீண்டறிப் பூசைசெய்கின்ற மகான்களை மிக்க வன்புட்கொண்டு
எப்போதும் நிரதிசயானந்தவடிவமாய்வாழ்கின்றவர்களுக் கார் இணை
பாவர்? - எ-று.

தேகாலயம், சிதாசுரதேவதை, ‘சாந்திகலர், ஏகாந்தமந்திரம்
இவை யுருவகம். இங்ஙனம் பூசித்தல் பேசுமாகவோ? அபேதமாகவோ?
பேசுமாகவெனின் ஆலயம், தேவதை, ‘சாந்தி, ஏகாந்தம் இவை
அபேதமாக இயைவதற் கேது என்னென்கொலோ? ஆதலின் வழ. வழ
வறக் கிரியா பூசையிலிற்போரும் இவர்களுக்கு இணையல்லவெனக்
குறிப்பிக்க ஆர் சரி யென்றார். தன்னைத்தானே பூசித்த லென்பது
கருத்து. மலராலே யென்பதிலுள்ள ஏகாரம் அசை. (சுந).

(அ - கை.)

இக்கவியிற் யாவரும் இங்ஙனம் இரண்டறப் பூசியாததற்கு ஏது
என்னெயன்ற வினாவிற்கு உத்தரம் கூறுகின்றது.

பூச்சுனியும் பாற்சோறு முன்பிருக்க நாயருந்திக்
கக்கிய சோற்றைக் கருதுவா - ரெக்கலைக்கு

மெல்லாப் பெருநட்கு மிரும்பொருள்யா மென்னாமல்
வல்லார்க் கடிமைபுகு வார்.

(இ-ரை.) “முக்கனியும் பாற்சோழ முன்பிருக்க நாயருந் திக் கப் பிசோற்றைக்கருதுவார்” எ-து. வாழைக்கனி, பழாக்கனி, மாங்கனி யென்ன மிம்மூன்றும் இனிய பாற்சோழம் எதிரில் வாழையிலையில் படைத்திருக்க அதை யருந்தாமல் வீட்டு வீட்டு, நாய்தின்று கக்கிய அசுத்தமாகிய சோற்றைத் தின்ன கருதுவார்போலும்! “எக்கலைக்கு மெல்லாப்பொருட்கு மிரும்பொருளாய் மென்மை வல்லார்த்தகடிமை புகுவார்” எ-து. எவ்வகைப்பட்ட சுருதிகட்கும் அவற்றிற்கூறிய எவ் வகைப்பட்ட மேலாய பொருட்கட்கும் சிறந்த பொருள் யாமெனச் சுருதி, யுத்தி, அனுபவத்தாற் றெளியாமல் உடலாகிய மலமூட்டிட யை வளர்ப்பான்வேண்டிப் பொருட்செல்வத்தில் மிக்கவலியுளார்க்கே அடிமையாக நின்றுழைப்பவர்—எ-று.

முக்கனியெனக் குறிப்பித்தது ‘ஐவரோடு சினைஇ’ என்றாற்போ லும். பிராதிபாசிக சத்தம், பிரதிபிம்போபாதிபு மிருப்பதைக் குறிப்பா லுணர்த்த நிரும்பொருள் யாம் என்றார். எனவே, யாமனைவரும் ஆற்ப போகத்திற்கே தனு கரண புவனம் பெற்று என்றும் உழல்வமென்பது பெற்றும். வல்லார்க்கே பென்பதில் ஏகாரம் எஞ்சியது. விசாரித்துச் தெளியாதது அறியாமையா லென்பது சுருத்து. (சசு)

(அ - கை)

சத்துக்களே யவமதிப்பா ரெந்நுனமாவ ரென்பதற்கு இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

செம்மையறியார் செகத்தோற் றரவறியார்
தம்மையறி யார்வினையுந் தாழ்வறியார் - தம்மிலே
யந்தரராய் வினே யவமதிப்பார் நல்லோரை
யெந்தவழி போவா றிவர்.

(இ - ரை.) “செம்மையறியார் செகத்தோற்றரவறியார் தம்பை யறியார்வினையுந் தாழ்வறியார்” எ-து, துக்கவிவரித்திக்கியைந்த செப்

மையான் மார்க்கத்தையுங் கேட்டறியார்; செகத்திற்கு முதற்காரணம் இனையதென்றும் விசாரித்தறியார்; தமதெதார்த்த நிலை இனைய தென்று துணிவு பெற்றிருக்கவு மறியார்; அங்ஙனம் விசாரியாததால் விளையு மீனத்தொதயும் சிந்தித்து மறியார். “தம்மிலே யந்தரராய் வீணே யமையுதிப்பார் நல்லோரை யெந்தவழிபோவாரிவர்” எ-து. இங்ஙனமாய வேதக்களால் தமது அகத்தில் அஞ்ஞானந்தகாரத்தை யுடையவராய் தோர் ஏதுவுமின்றி நல்லோர்களை அவமிதித்துக்கொண்டே திரிவர். இவர்கள் எந்தப்பாதகத்திற்குப் போவார்களோ யாமறியேன்!—எ-று.

• விசாரிப்புழிப் பாழாகவும் அஃதில்லாவழி நாம ரூபமாகவுந் தோற்றுவ தென்றும் இயல்பா நின்றலின் செகத்தோற்ற வொனவும், புண்ணிய கன்மமேனும் பிறவிநோயைத் தரற்பாலதாதலின் விளையுந் தாழ்வெனவுங் கூறியவாறு காண்க. செய்யுமார்க்கத்தைச் செம்மை யென்ற தாகுடையார். தீமைக்குப்பலன் வகுத்தலரிதாதலின் எந்தவழி போவார் இவரென்றார் எனவே, நிரயம் புலவாறா நின்றல் பெற்றும், எந்தவழி போவாரோ வென்பதில் ஓகாரம் எஞ்சியது. நரகமே தமது கடியாவரென்பது சுருத்து. (சுரு)

(அ - கை.)

ஞானகண்டம்போற் கன்மகாண்டஞ் சிறப்புறாததற்கு ஏது என்னை யெனற்கு இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

ஐங்குணையும் பூவா மறுகா லனிநாணு

மென்கரும்பாம் வில்லனங்கன் வீரனும் - வன்காத

லேற்றுவன் மெல்லாம்பொய் யிப்படியே பாழ்மலகத்

. தோற்றமெலா மெய்தானு கொல்.

(இரை) “ஐங்குணையும் பூவா மறுகாலனிநாணு மென்கரும்பாம் வில்லனங்கன் வீரனும்” எ-து. மன்மதனுக்குப் பஞ்சபாண்டங்களும் புஷ்பங்களாம்; ஆறுகால்களையுடைய வண்டுகள் வில்லிற்கட்டிம்கிய

றும், அவனுக்கு வில்லோ மிருதுவாகிய தோலும்பாம், இந்தப் பண்ணை யெறியும் வீரனோ வடிவமில்லாதவனும்; “வண்காத லேற்றுவன மெல்லாம் பொய் யிப்படியே பாருலகத்” தோற்றமெலா மெய்தானா சொல்” எ-து. இவனோ யாரிடத்தும் மோகத்தை விடாவிட்பவனும், இவையனைத்தும் அந்தரமுத்கத் கியையாமையின் சமஸ்தமும் பொய்யையாம். இதுபோலவே பாழாடிய வுலகமும் சராசரத் தோற்றமும் அவற்றின் புடை பெயர்ச்சிகளும் அவற்றெய்து மின்பத் துன்பங்க ளும் மெய்யாகுமா? இதனை நீயே யாராய்ந் துணர்ந்து சொல்லு—
 ஈ - டு.

ஐங்கணையாவது “முல்லையரும்பு முழுநீலஞ்சூத்த்பூ, வல்லிமுளரி யோடைந்து” என்பதனாற் காண்க. இவை யனைத்தும் ஒன்று ஒன்றாகக் கற்பிக்கப்படுவனவே யன்றி யுண்மையாகுமா? ஆகுமெனின் விரத்தியுடையோர்க் கெங்கே? இல்லையே; ஆதலின் வழு. அணுக்கள் சையோகத்தா யன்றிப் பூதமென்பதும், பௌதிகமென்பதும், அவற் றின் புடைபெயர்ச்சிகளும் கண்டிலமே; காணாததால் இப்படியே ‘பூ முலகத் தோற்றமெலா மெய்தானா’ என்றார். மெய்தானா வென்பதி லுள்ள ஆகாரம் எதிர்மறைப் பொருளைத் தரவந்த் வினா. பூ, நாண், கரும்பு, வீரன் இவை யுருவகம். சொல்லென்றது நீ யாராயாமல் யான் கூறுவதை நம்பற்க வென்பதைக் குறிப்பிக்க நின்றது. பூவாம், கரும்பாம், வீரனாம், ஏற்றுவன மிந்தருடிகளனைத்தும் உல லங்கனஞ் செய்வதுபோலுதீ! பொய்யே முழுதங் கூறுவதனானேன் டது கருத்து. (சுசீ)

(அ - கை.)

மகான்கள் இன்பத் துன்பங்களை யுத்தரிப்பது யாதின்கண்ணே வென்ற சூத்தரம் துத்தவி கூறுகின்றது.

காலமோ தேவனதையோ கண்முகமோ மாமாயையுச் சிலமோ கிம்மனத்தின் செய்கையோ - கோலியநலம்.

லுச்சாக மோநலந்தீவ் குத்தரிப்ப தேததிலே
யெச்சார்பு மில்லா விவர்க்கு.

(இ - ரை.) “காலமோ தேவதையோ கன்மமோ மாமரியைச்
சீலமோ விம்மினத்தின் செய்கையோ” எ - து. காலத்திலோ, உபா
சனாபுரத்தத்திலோ, நாமியற்றுஞ் சற்கருமத்திலோ, சிற்சத்தியென்னு
நின்மலத்திலோ, சுத்தமான இம்மனத்தின் சேட்டையின்கண்ணே,
“கோவிய நல்லுச்சாகமோ நலந்தீவ் குத்தரிப்பதே ததிலே யெச்சார்பு
மில்லா விவர்க்கு” எ - து. நம்மா லியற்றிய சன்மார்க்கத்தின்கண்
வினாவு முச்சாகத்தினிடத்திலோ ஊழாற் றாமே வினாயுஞ் சுக துக்க
வயப்படாம லுத்தரித்துக்கொண் டிருப்ப திவற்றுள் யாது? அந்நிலை
க்கண் எவ்வகைச்சார்பு மில்லாமற் சதோதயமாக விளங்கிக்கொண்
டிருக்கு மிந்தச் சீவன்முத்தர்களுக்கு - எ - து.

உத்தரித்தல் நிலை கலங்காது சுகத்திருத்தலை. இக்கவியிலுள்ள
ஆறு ஓகாரமும் உறுதிப்பொருள் தராமையின் ஐயம். இங்கே ஏதென்
பதி ஆறிவறியுமைக் கிடைநிற்றலை. இங்கே எச்சார்பு மென்றது
ஞானஞ்ஞானச் சார்பை. அப்பாற்கடந்து நின்றவின் மாவெனவும். சீல
மெனவுங் கூட்டிக் கூறியதால் மாமாயைச் சீலமோ வென்பதற்குச்
சிற்சத்தியென்னு நின்மலத்திலோ வென்றுரைக்கொண்டாம். வானா
கூறாது இம்மனமெனச் சுட்டியதால் சுத்தமான இம்மினமென் றுரை
கொண்டாம். எச்சார்பு மென்பதினுள்ள வும்மை முற்றும்மை. இவர்க்
கெனப்பதி அணிமைச் சுட்டாதலின் சீவன் முத்தரென்றும். ஞானஞ்
ஞானத் திடைபிலென்பதுகருத்து. (சுஎ)

(அ - கை.)

இந்நிலைக்கண் சற்றுந் திரும்பாதாரை நோக்கி விசன முறுதலை
இக்கவி கூறுகின்றதி.

தன்னித்தான் நேமரச் சதிகார ரேன்பிறந்தா
ரன்னத்தால் வந்தவுட லார்தாமார் - முன்னம்

விடுத்தவுட லெத்தனையோ மீண்டுமீண் டின்பா
வெடுத்தவுட னூறா யிரம்.

(இ - னை.) “தன்னைத்தான் தோடச் சதிகார ரேன்பிறந்தர் ரன்
எத்தால் வந்தவுட லார்தாமார்” எ - து. தானாவதனைய நிலையென
சுருதி யுத்தி யனுபவத்தாற் றேடித் தன்னைக்காணாது மிருகம்போல்
உண்டெறங்கி விவர்த்தத்தில் விவகரிக்கும் பண்டிதபாமிரர்களுநோக்கி
ஐந்தச் சதிகாரப் பாவிசன் ஏன் மானிடராய்ப் பிறந்தனர்? இவர்களு
க்கு அன்னமயமாக வந்துள்ள தேகமென்பது யார்? இதனில் நின்
ரியக்குந் தேகியாகிற தாமார்? “முன்னம் விடுத்தவுடல் எத்தனையோ
மீண்டு மீண்டின்பா வெடுத்தவுட னூறாயிரம்” எ - து. இவ்வுடல்
போல் முன்னர் விடுத்ததுள்ள வுடல்கள் எத்தனை கோடிகளோ? அங்
தனம் விடுத்த பின்னா போகம் நுகர்வான்வேண்டி இன்பமாகக்கருதி
மீண்டு மீண்டெடுத்த வுடல்கள் எத்தனை கோடிகளோ? - எ - று.

பிறவாதிருக்கையே நன்றெனக் குறிப்பிக்க என்பிறந்தார் என்
றார் விடுத்தவுடல் எத்தனையோ என்பதனால், எடுத்தவுடல் எத்தனை
யோவென்று உரைகொண்டாம். எண்ணிலடங்காமையின் ஒருவாறு
நூறாயிரமென்றார். எத்தனையோ என்புநிலுள்ள ஓகாரம் ஐயம். இங்
தனம் விசாரித்துத் தெளியாவரையும் சன்னமரணம் விடாதாதலின்,
விடுவிப்பான் வேண்டிக் காருண்யத்தாற் கூறியதென்பது கருத்தி.
ஐக்கநிவிர்த்தி தடையற்றவானந்தம் சூரற்பாலதாதிய நெய்யை எத்
தனை வேதசாஸகனா வெடுத்துக்கூறிலும் அவவழி நிலலாதார்
மீமலெழுந் கோபத்தாலாதலின் சதிகாரரென்றார். இருதிணைக்கண்
ணும் கருதலின் உடலார் எனப்பட்டது. இந்தப் பிறவி நம்மம் விட்
டகலுமாதலின் முன்னம் என்பதற்கு இதுபோல் விடுத்தவுடல் என்
றும் முன்னரெடுத்த வுடலும் பின்னர் எடுக்கப் புகழுடலும் பிரத்தி
பக்துமல்லாமையின் இப்போதுவந்தவுடல்கொண்டு குறிப்பாற்கணிக்க
ப்புகுந்தனர். இங்ஙனம் குறிப்பாற் கணிக்கத் தெளிப்புருவது கல்வித்

தெளிவிலோ? மூடத்தாலோ? மூடத்தாலெனின், ‘ஒன்றொழிபொது
ச்சொல் விகாரந் தூகுதியாகுபெய ரன்மொழிக் குறிப்பே’ என்பது
கொண்டு கணித்தற்கியையுமோ? கூடாதெனின், கல்வித் தெளிவா
லென்க. (௪௮)

(௮ - ௩)

யாவரும் ஆபாசரோ வெனற்கு இட்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்
றது.

பொய்யாக்கப் பொய்யைப் பொருளைப் பொருளாக்க
மெய்யாக் குருவொருத்தன் வேண்டிற்றே - யையகோ
பூபாலராகிப் பொலிந்திடுசீ வன்களெலா
மாபாச ரென்பதுவே யாம்.

(௮ - ௩.) “பொய்யாக்கப் பொய்யைப் பொருளைப் பொரு
ளாக்க மெய்யாக் குருவொருத்தன் வேண்டிற்றே” எ - து. ஆனைத்து
வெய்போலத் தோற்றலின் பொய்யெனற் கியைந்தவைகளைப் பொய்
யாக்கி மெய்யெனற் கியைந்ததை மெய்யாக்க ஏவார்க்கும் முக்கியமாக
உண்மையான ஞானாசிரியன் ஒருவன் வேண்டுவதன்றோ? “ஐயகோ
பூபாலராகிப் பொலிந்திடு சீகன்களெலா மாபாசரென்பதுவேயாம்”
எ - து. ஐயையோ! பூமிகளாகின்ற அண்டங்கடோறும் போக நமித்
தந் தனுக்கரணங்களை ஐயுடையது வாராது பாதுகாக்க எங்கும் நிறைந்
துள்ள தோபாசனைவரும் தம்மை யிழந்தவரெனச் சுருதிகள் கூறு
வது உண்மையேயாம்—எ - து.

பொய்யைப் பொய்யாக்கலும், பொருளைப் பொருளாக்கலும்
மண்ணில் காட்டமின்றிக் கட படத்தை மெய்யாகக் கொள்ளுமாறு
போன்று, சைதன்யி நாட்டமின்றிப் பிருதிவுதத்துவ முதல் நாதத்த்
துவழ் இறுதியாகக்கிடந்த தத்துவக் குழாங்களைத் தனித்தனி மெய்
யாக்க்கொள்வ துயிர்களுக்கிடல்பாதலின், அசுனை விட்ட விலக்கனை

யால் அனைத்தும் பொய்யாக்கற் கியைதலினாலும், இவற்றை யறியு மறிவு எங்கும் நிற்கலின் ஏனைய விரண்டிலக்கணையால் மெய்யாக்கற் கியைதலினாலும் உய்த்துணர்ந்து தெளியாவிடத்துப் பொருள்படா வென்க. தன்னைத் தானறியாமையினால் யாவரும் ஆபாசரென்பது கருத்து. தேகாதிதத்துவங்கள், தத்தம் காரணங்களுக்குக் காரியமென அறியாதுபோதிக்கும் மெய்க்குருவாக் காண்டலின், அவர்களை யொழி க்க மெய்யாக் குருவொருத்தன் வேண்டிற்றேமெனவும், இரீக்கக்ருநி ப்பின் ழேலீட்டைக் காட்ட ஐயகோவெனவும் கூறியவாறு காண்க. சுருதி கூறியது உண்மையெனக் காட்ட ஆபாசரென்பதுவேயா மெனப்பட்டது. ஆக்கவாகுமாதலின் பொய்யாக்கவெனவும் பொரு ளாக்கவெனவும் பிறவினை தத்து கூறினார். (சகூ)

(அ - கை.)

இவர்கள் ஆபாசராயினும், சைதன்யம் அவரவர்க் கியைத்தவண் ணம் காண்ப்பவொனென் என்றதற்கு உத்தரம் இக்கவியிற் கூறுகின் றது.

ஒன்றிலே தோற்று முலகப் பிரதிவிம்ப .
மொன்றுபோற் றேற்றாத வுண்மையென்னே * வென்றும்
பொருளாகப் பாராத புன்மையறி *வோர்க்கே
மருளார் பொறிபோலவாம்.

(இ - னை.) “ஒன்றிலே தோற்று முலகப் பிரதிவிம்ப மொன்று போற்றேற்றாத வுண்மையென்னே” எ-து. ஏக ஓசதூன்னியமாகின்ற வியாபக விளக்கத்தில் ஆடியிற் சாயபோற் றேற்று முலகமாகின்ற பிரதிவிம்பமானது அதனது பிம்பம்போல ஏகமாகத் தோன்றுது பல வாக்கக் காண்டற்கு ஏது என்னகொலோ? இவ்வளவு தெரி தரு வுண்மெனின், “என்றும் பொருளாகப்பாராத புன்மையறிவேவார் க்கே மருளார் பொறிபோலவாம்” எ - து. எப்போதும் பொருள்

வற்றை விட்டுப் பொருளைப்பொருளாகப்பாராத உற்பவறிவீனருக்கே தெளிவின்றி விளங்கு மையீணர்வு எங்ஙனமோ, அதுபோலப்பற்பல பேசுநிகளாக க்காணப்படும்—எ -று.

இடபேதத்தானும், விஷயபேதத்தானும், உணரும் பேதத்தானும் பற்பல்வாகக் காணினும் உணரும் புடைபெயர்ச்சி யறிவினதன்றோ 'அப்போது வினைமுத லறிவன்றோ? 'அஃவினைமுதல மாத் திரம் உற்றுணருமிடத்துப் பலவாகக்காணுமோ? ஒன்றாகக்காணுமோ? பலவாக வெனின், வினைமுதல் நாட்டம் அன்றாகவேண்டும். ஆடி நாட்டத்தில் அது பற்பலவாறாகக் காணவாறுபோன்று அறிவுநாட்டத்தில் அது பற்பலவாகப் பேதமாயினும் அங்ஙனம் பற்பலவாகக்காணுமா? காணாதே. அங்ஙனக் காணாதல் பொருளைப் பொருளாகப் பாராதார்க்காதலின், மருளார் பொறிபேரலவாமென்று இவ்வுவமை கூறினாரென்க. சூரியப் பிரதிபிம்பம் பலவாயினுஞ் சூரியனாகின்ற பிம்பம் விளங்கியவிடத்து அவையனைத்தும் பொய்ப்பட்டு எங்ஙனம் ஏகமாக விளங்குமோ, அது போலச் சைதன்யப் பிரதிபிம்பச் சிதாபாசர்கள் பலவாயினுஞ் சைதன்னியமாகின்ற ஞான சூரியன் உள்ளவாறு விளங்கியவிடத்து அவையனைத்தும் பொய்ப்பட்டு ஏகமாக விளங்குமென்க. ஒன்றிலே யென்பதிலுள்ள ஏகாரம் ஏனையவற்றில் அன்றென விலக்கவந்த விடத்துப் பிரிநிலையெனவும், துணிவபெறப் பொருடர வந்தவிடத்துத் தேற்றமெனவும் பெயர்பெறந் தியையும். கற்பிதவுணர்வு மெய்யுணர்வுபோற் காணினும் அஃதாராய்ந்தெட்ட அறியார் மருள்போலும் ஆதற்கவென்பது கருத்து. என்னே வென்பதில் ஓகாரம் வினா. அறிவோர்க்கே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். பழுதை பாம்பாகத்தோற்றியவிடத் தெய்விய பழகும்பனாகிகள் பழுதையாகக் கண்டவிடத்தன்றித் தொலையுமோ? அதுபோலச் சைதன்யம் சகசாதியாதியாகத் தோற்றியவிடத் தெய்விய ஐயந் திரிபுகள்சைதன்யமாகக் கண்டவிடத்தன்றித் தொலையாதுமென்க. விரிக் கிற்பெருகும்.

(அ - ஸக.)

தானே யனைத்துமெனக் காணத்தெரியாது, தன்னைக்கான்
நேடப் புறப்படல் இதுபோலுமென்று இக்கவி கூறுகின்றது.

கன்னை யறியாமற் றானே தனைத்தேட
லென்ன புதுமையிதை யென்சொல்வேன் - மன்னுலகற்
றண்ணீரி னின்றுகொண்டு தாகந் தாணியார்போ
லெண்ணீர்மற் றேதுரைப்போம யாம்.

(இ-ரை.) “தன்னையறியாமற் றானேதனைத்தேட லென்ன புது
மை யிதையென் சொல்வேன்” எ - து. பிரத்தியீட்சமாகத் தானிரு
க்கத் தன்னைத் தானுணர வகையறியாமற் றனைத்தான் நேடப்
பிரவேசித்தல் என்ன ஆசாரியம்! நாணமின்றி யிலைத் தெய்வர்பால்
எடுத்துரைப்பேன்! “மன்னுலகற் றண்ணீரினின்று கொண்டு தாகந்
சுணியார்போ லெண்ணீர்மற் றேதுரைப்போம் யாம்” எ-து. தீர்க்க
சொப்பனம்போலென்றும் நிலைபெற்றுள்ளவுலகத்தின்கண்பாற்கட வி
ற்கழுத்தளவாய் நின்றுகொண்டு தமது தாகத்தைத் தணித்துக்கொள்ள
வகையறியார் எங்ஙனமோ, அது நூளுணர்ச்சுவடிவமாக யாமிருந்து
மன்னிய சுகத்திற்கே நாற்கதிகளினின்று அலைகின்றனமே; இதை
யேனுஞ் சற்று முணர வகையற்றிர்பே லும்! இதைவிட யாமெடுத்து
க் கூறுவது என்னையுளது! இலைய!—எ-று.

தானல்லாத வுடலைத் தானெனக் கருதில் அது தானாகரா ?
அதனால் ‘அயலின்பந் தினதாகுமா? அறிவே தானாகில், அயலின்பந்
வேண்டா; இந்நிலை சற்றும் வாய்த்திலமே. பிறவீதோறும் இங்ஙன
மாயின், எங்ஙனம் பிறவிநோயைத் தவிர்த்தும்? அதனால் அபுசாந்தி
நிலை யடைகுதும், தானல்லாத உபாகியுமில்லை, இன்பமுமில்லை, அ
ற்றிற்கு நயநட்ட மேரிடினுந் தனக்கின்னையின் தானைவழுவல்.
தானெனல் தனக்கன்னியமன்றாகலின் தன்னைத் தானேதேவீனும்

யிச்ச விரச்சரியம் எங்குமின்மையின், தன்னையறியாமற் றுனேதனைத் தேடல் என்ன புதுமையென்றார். இஃது உபசாரவசனமன்றாகவின் இவ்வடிமை பொருந்துமென்க. அறிவின்மையாலென்பது கருத்து.

(அ-கை.)

இனிச்சம்மா விருத்தற்கிபைந்த நெறியை இக்கவி கூறுகின்றது.

சாத்திரங்கள் கத்தித் தலைவீங்கு வீரகுலமுங்
கோத்திரமுங் கொண்டுவினை கூட்டுவீர் - சாத்திகரர
யும்மாலே யும்மையுணர்ந் தோயாத் தொழில்விட்டுச்
சம்மா விருக்கொணு தோ.

(இ - ரை.) ‘‘சாத்திரங்கள் கத்தித் தலைவீங்கு வீர குலமுங் கோத் திரமுங்கொண்டு வினை கூட்டுவீர்.’’ எ-து. குருத்தனம் விழைந்து அலையும் மானிடர்களுே! தமக்குப்பயனென்று மின்றி யிருவகைச் சாத் திரங்களையும் சுதறிக்கற்று அதனாற் றலைவீங்கி வியாதியாட், மெலிவீர் கங். இங்ஙனமாய நெறியால் வருந்திப் பொருளிட்டியதனாற் குலமுங் கோத்திரமு மிகச்செய்து அதனாற் பிறவிநோய்க்கியைந்த வினைகளைச் சம்பாதிப்பீர்கள்; ‘‘சாத்திகரர யும்மாலே யும்மை யுணர்ந்தோயாத் தொழில்விட்டுச் சம்மாவிருக்கொணுதோ’’எ-து சாதகராகப் பல்லாழி காலம் நீன்று முயன்று பின்னர்ச் சாத்திகராய் அந்தர்முக திருஷ்டி யால் உம்மைக்கொண்டு உமதுண்மைநிலையை யுணர்ந்து மித்தியாத் தியாசமென்கூட்டும் அகப் புறச் சேட்டைகள் ஆணைத்தையும் ஒருங்கே யொழித்து நின்மின். அங்ஙனம் ஒழித்ததனா லெய்தம் அறிவறியாமை நனைவீர் சம்மாவிருக்கச் செய்யும்; அங்ஙனங் செய்தவுண் ணம் நீங்க ளிருக்கவொண்ணாதே. இதனினு மேலாயுநிலையாது? ஏன் வியர்த்தத் திஷ் அங்கின்றீர்கள்?—எ-று.

இருவகைச் சாத்திரமாவன:—பிரபலகருதி, உற்ப கருதிமென் பன; சாத்திகரர யென்பதனாற் சாதகதிகையை வருவித்தாம். பிறர்

உணர்த்துகினார் தன்னாலே தன்னை யுணர்ந்த பதின்மனைப்போலவும், உம்மாலே உம்மை யுணர்வேண்டுவதாதலின், உம்மாலே உம்மையுணர்ந்தொன்றார். கிருதகிர்த்தியராதல் ஆங்கியல்பாதலின், 'ஓயாத் தொழில் விட்டுத் தம்மாவிருக்கொணாதோ' எனப்பட்டது. உம்மாலே என்பதி லுள்ள ஏகாரம் பிரிநிலையெனினும் தேற்றமெனினும் பெருந்தும். இருக்கலாமென்னும் பொருளுத்சருதலால், இருக்கொணாதோ என் பதிலுள்ள ஓகாரம் எதிர்மறை யெனினும், வினாவெனினும் பொருந் தும். தலைவிற்குதல் கத்துவதாலாதலின் கற்றென்னாதி கத்தியென் றார். (ருஉ.)

(அ - கை.)

தெய்வமெனல் யாதோவென்ற ஐயத்தை இக்கூவி விளக்குகின் றது.

ஆசித்துத் தெய்வத் தடையாள முங்கொளுத்திப்
பூசித்துக் கைகூப்பிப் போற்றுவார் - நேசிக்குந்
தர்னோ வதுவோ சதிரான தெய்வமென
ஊனோ முழல்வா ருறார்.

(இ - கை.) "ஆசித்துத் தெய்வத் தடையாளமுங் கொளுத்திப் பூசித்துக் கைகூப்பிப் போற்றுவார்" எ-து. யாவரும் மிக்க அன்பு கொண்டு தாங்கள் வந்திக்குந் தேவதைகளுக்கரிய ஆவடி முதலிய வைகளையும், இன்னும் இவைபோல்வன பிறவற்றையுங் கொண்டல் லாமலுந் கர்ப்பாரம், தீபம், குங்கிலியம், சாம்பிராணி வத்தி முதலிய வற்றையுங் கொளுத்தி இவை துணைக்காரணமாக ஆராதித்து இர ண்டி கைகளையுந் கூப்பி அஞ்சலிசெய்து வழத்தவார்கள்; "நேசிக்குந் தர்னோ வதுவோ சதிரான தெய்வமென ஊனோமுழல்வா ருறார்" ஐ-து. இங்ஙனம் மிக்க அன்புகொண்டு பூசிக்குந் தர்னென்பபடி

(அ-கை.)

இதுவுமது.

விச்சை முதலாப் பிரமபத மீறாக
விச்சை வரினு மிச்சைந்தாலுஞ் - சொச்ச.
நலங்காதார் தாமதுவா நாடாதார் சித்தங்
கலங்காதா ரேஞானி காண்.

(இ - லு.) ‘‘பிச்சைமுதலாப் பிரமபத மீறாக விச்சைவரினு
மிச்சைந்தாலும்’’ எ - து. பிச்சை பெடுத்தன்முதற் பிரமபத மெய்தல்
இறுதியாய் இவற்றில் இச்சைவரினும், வந்தவண்ணங் கை கூடினும்
‘‘சொச்ச நலங்காதார் தாமதுவா நாடாதார் சித்தங் கலங்காதாரே
ஞானி காண்’’ எ - து. தமது ஸ்வயம்பாஸு நியாயி லுறுதிகெடாதவர்
கள், தாம் அதுவதுவாக ஆகாதவர்கள், சித்தஞ் சிறிதும் பேதியாதவர்
கள் யாவரோ, அவர்களே ஞானிக ளென்னப்படுபவர்கள்—எ - று.

‘‘காண் அச்சை. சிறுமை பெருமையேனும் அததற்குரிய பலப் பிரா
ப்தியேனும் இனியதென அறியாதவர்களாதலின் இவர்களை ஞானிக
ளென்றார், இவர்களுக்கு மேலுங்கீழுமாய் நிலை: சூரியப் பிரதிபிம்பம்
அலைகளான் மேலுங்கீழுமாகக் காண்டல்போலும். வரினும், இச்சைந்
தாலும் ஏன்பவற்றிலுள்ள உம்மை ஐயத்திற்கியைந்த எண்ணும்மை
கலங்காதாரே யென்பதிலுள்ள ஏகாரம் மற்றைய ரல்லரெனக் காட்ட
நிற்றலின் பரிநிலையெனினும் அமையும். (அ-அ)

(அ-கை)

இதுவுமது

வந்தித் துரைப்பார் வழிபடினும் வன்குன்றர்
நிந்தித் துரைத்தாலு நெஞ்சுநீர் - சிந்லதயற்று
மேகாட்விவரினும் வெய்யோ னுதித்தாலு
மாகாயம் போல்வா ரவர்.

(இ - ரை) “வந்தித்துரைப்பார் வழிபடினும் வண்ணார் நிந்தித்
ரைத்தாலு நெஞ்சுறார்” எ - து. மிகுந்த வணக்கத்தோடு துதிப்
பவர்கள் தொண்டு செய்யினுங் கொழீமான பாவிகள் மிகவுந் நிந்த
னாயாகத் துவிக்கினுஞ் சற்றும் மனத்தில் வைவார்; “சிந்தையற்று
மகாடவிவரினும் வெய்யோ னுதித்தாலு மாகாயம்போல்வா ரவர்”
எ - து. சிந்தை யென்பது சிறிதுமின்றிச் சத்த மேகங்களும் ஒருங்கே
பாரணியம்போல் வரினுஞ் சூரியர்கள் ஆரணியம்போல் ஒருங்கே யுதி
க்கினும் மகத்தான ஆகாயம்போலப் பேதியாகா நிற்பவர்கள் யாவரோ
புவர்களே ஞானவான்கள்—எ - று.

இக்கவியிலுள்ள நான்கு உம்மைகளும் எண் ணும்மைகள். யாது
பற்றினுந் தனக்கின்பழையின் ஆகாயம்போல்வார் அவரென்றார். சிந்தை
பற்று ஆகாயம்போல்வாரென முடிக்க. கருத்து வெளிப்படை. (அக)

(அ - கை.)

இ து வ ய து.

எந்தெந்தப் போக மெதிராகு மவ்வளவுக்
கந்தந்தப் போக மனுசரிப்பார் - பந்தமற்று
நீதித் தனிநிலையே நிற்பார்கிர ணம்பரவு
மாதித்தன் போலே யவர்.

(இ - ரை.) “எந்தெந்தப்போக மெதிராகு மவ்வளவுக் கந்தந்தப்
போக மனுசரிப்பார்” எ - து. எந்தெந்தப்போகந் தாமனுபவிக்கவேண்டி
தோ, அந்தந்தவளவிற்கு அந்தந்தப் போகத்தை யுரை வெண்ணுவார்
கள்; “பந்தமற்று நீதித்தனிநிலையே நிற்பார் கிரணம் பரவு மாதித்தன்
போலே யவர்” எ - து. இடவகைப்பற்றையும் ஒருங்கேயக்நீறி நெறி
ப்படித் தானேதானாகிற நிலையிற் கலக்கமின்றி நிற்பார்கள்; தனது
கிரணங்களால் வியாபித்த நிற்கும் சூரியன் ஏனெனமோ. அதுபோல
அந்தந்தவன் முத்தர்கள்—எ - று.

மீஞ்சவுந் குறையவும் போகாவெனற்கு அவ்வளவுக்கெனவும்,
வலிந்து செல்லாரெனற்கு எதிராகுமெனவும், ஊழலெனற்கு எந்
தெந்தப் போகமெனவும், அநிலநியாமைக்கு இடைநிலை நாதம்மென
ற்குத் தனி நிலையே யெனவும், அதனைச் செல்லுமாற்றிந்து செல்ல
வேண்மொதலின் நீதியெனவும், தமதனுபவமாய் நிலைகள் நலவழியிற்
ப்பற்பலவாயினுந் தனதுகிரணங்கள் பலதிசைக்கண்ணும் பலவாழ்க்
கின்று வீசினுந் தான் அவை யாகாத 'சூரியனைப்போல் அதன் கிர
ணம் பரவும்' ஆதித்தன்போலே எனவுங் கூறியவாறு காண்க. பொன்
மையி னின்றலின் எந்தெந்தப்போகம் அந்தந்தப்போகமென வினாவுஞ்
சுட்டும் அவ்வாறாகவந்தமை காண்க. இங்கே போகமெனல் சுகதுக்கங்
களை, தனிநிலையே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம்; மேலே மென்பதில்
ஏகாரம் அசைநிலை. சுருத்து வெளிப்படை. (௯௦)

(அ - கை.)

காமக்குரோதாதிகள் கணப்போதாயினும் இவர்கள் சித்தத்தைக்
கலக்குமோவெனற்கு இக்கவியில் உச்சரங் கூறுகின்றது.

சித்துருவ மாகிச் செகசாட்சி தாமான
முத்தரைக்கா மாதி முனியாவே - சித்தத்தி
லிங்கற்ப வாசனைக ளெல்லா மெடுத்தருந்திச்
சங்கற்ப மில்லாத தால்.

(இ - ரு.) “சித்துருவமாகிச் செகசாட்சி தாமான முத்தரைக்
காமாதி முனியாவே” எ - து. நெப்பிரகாசகடிவமே தாமாகியும், சுகத்
திற்குச் சாட்சி தாமாகியும் விளங்குகின்ற சீவன் முத்தர்களைக் காமக்
குரோதாதிகள் வதைக்காவாம்; ஏனெனின் “சித்தத்தி லிங்கற்பவாச
னைகளெல்லா, மெடுத்தருந்திச் சங்கற்பமில்லாததால்” எ - து. இவர்
கள், தமதுசித்தத்திற் பிறவிதரங்கியைந்த வாசனைகள் எத்தனை கோடி
களோ அவையனைத்தையும் ஒருங்கே யெடுத்துண்டு தான்மாத்திர

மாய் நிர்குமிடத்துச் சங்கற்பமெனல் அவர்கட்கு ஏது சிறிதமில்லாத தால்—எ - று.

ஆயனாகாது உலகந் தாமாக விளங்குவின் நனவு, நினைவு, சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம், மூர்ச்சை, மரண முதலிய அவத்தைகளும், அவவவற்றிற்குரிய காட்சிகளும், அபிமானங்களும் இவர்களுக்கே எவ்வன முண்டாம்? இதுபற்றிச் சங்கற்பமில்லாததாவென்றார். மூனியாவே என்பதில் ஏகாரம் அசை. அருந்தியெனல் இலக்கணை. சங்கற்பநாசம் எய்தியதாவென்பது கருத்து. (கக)

(அ - கை.)

இதுவுமது.

எங்கும் பொதுவா விருக்குமொரு சீவன்முத்தா தங்குமிடந் தானே தலவாச - மங்கவர்கள் பார்வையே தீர்த்தமவரீ பாதார விர்தம்லர்ச் சேவையே சாய்ச் சியம்.

(இ - ரை.) “எங்கும் பொதுவா விருக்கு மொரு சீவன் முதலா தங்குமிடந்தானே தலவாசம்” எ-து. எங்கணும் யாவர்க்கும் பொதுவாக விருக்கின்ற ஒப்பற்ற சீவன்முத்தர்கள் இருக்கு மிடம் யாதே; அதுவே தலவாசமெனப்படுவதாம்; “அங்கவர்கள் பார்வையே தீர்த்தமவரீபாதாரவிர்தம்லர்ச் சேவையே சாய்ச்சியம்” எ - து அங்ஙனமிருந்துள்ள அந்த மகான்களாது திருவடியே தீர்த்தமாம். அங்குளாது திருவடிகளாதிற தாமரைப் புஷ்பங்களைச் சேவிக்குஞ் சேவையே சாய்ச்சியமெனும்—எ - று.

இடம் தலவாசம், பார்வை தீர்த்தம், பாதசேவை சாய்ச்சியம். இவை மூன்றும் ஒருவகம். இடந்தானே, பார்வையே, சேவையே என்பதிலுள்ள ஏகாரங்கள் தேற்றம். தலவாசம், தீர்த்தம், சாய்ச்சியமென்பன மகான்களைப்பற்றி எய்துமென்பதுகருத்து. (கஉ)

தா, வேறுண்டாயது எனப்படுவதோ உண்மையான தெய்வமெனப்
பெறுது? இவ்வையங் கடந்த உறுதிநிலையினை உடலளவு தானாகக்கண்
மூலப்புவர்கள் எங்ஙன மடைவார்கள்? ஒருபோதும் அடையமாட்டார்
என்று.

தானெனல் அது அது ஆகார மாகாவிடத்து ஒன்றுங் காணப்
படாது; காணப்படுதலின் கேசிக்குந்தரனோவெனவும், இவ்வளவு அறி
யாதார் தானெனலன்று வேறென்பாராதலின் அதுவோ வெனவும்,
இங்ஙனங் கணித்தற் கியைவது தெய்வமாதலின் சதிரான தெய்வ
மெனவும் கூறியவாறு காண்க. இவ்வையங் கடந்த நிலையை ஊனோ
மூலவா ருருரெனவே, ஞானமே வடிவாயின ருறுவரென்பது பெற்
றும். ஆகித்து, கொளுத்தி, பூசிதது, கூப்பிப் போற்றுவாரென முடி
க்க. தானோ, அதுவோ என்பவற்றிலுள்ள ஓகாரங்கள் ஐயம். தெய்வ
மெனற்கு வஸ்துசித்தாந்தம் எவரெவர் யாது யாது கூறினுஞ் சகாதி
யாதி பேதமற்ற மெய்யுணர்வாதற் கியையவேண்டும். ஆன்றேல் துக்க
நிவிர்த்தி தடையற்ற ஆனந்தம் வாய்த்தற்கு இடம் பெருதென்க.
வள்ளாதெய்வமென்னது சதிரானதென்று அடைகொடுத்ததால் மெய்
யுணர் வென்றும். ஞானாகாரமாய் நின்றலே தெய்வமென்பது கருத்து.

(அ - கை.)

ஆயின், ஆலயமும் உற்சவமும் யாவை? யான் கருதி ஏற்படுத்தப்
பட்டனவோவென்ற ஐயமகற்ற இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

தேரைத் திருநாளிச் சேவிப்பார் தம்மைவிட்டங்
காரைத் தொழப்போரூ ரையகோ - தேரிடைபூ
பார்க்கின்ற தெய்வம் பரிபூ ரணமலவோ
யுரர்க்குந் தெரியாத தோ.

(இ - ரை.) “தேரைத் திருநாளிச் சேவிப்பார் தம்மைவிட்டங்
காரைத் தொழப்போரூ ரையகோ” எ-து. தேரென்றும், திருவிழா
வென்றும் எங்கெங்கே வழங்கப்படுவனவோ அங்கங்கே அவ்வழற்றிற்

குரியாற் சென்று சேவிக்கப் புகுவார்கள். இவர்கள் தத்தம் 'எதார்த்த', நிலையைக்காண வகையறியாது தம்மை விட்டு விட்டு அங்கு ஆரைத் தொழப்போகின்றனரோ? இஃதென்ன மடமை! "ஐயகோழேரிடையே பார்க்கின்ற தெய்வம் பரிபூரணமலவோ யார்க்குந் தெரியாததோ" எ-து. தம்மைத் தாம் உணராமற்போயிடினும் இரத்தத்தின்மேல் எழுந்தருளிச்செய்ததாகக் கேள்வியுற்று யாம் பார்க்கப்போன தெய்வமும் பரிபூரணமான நிலையினதன்றோ? இம்மகிமை யாவருக்குந் தெரியாததோ? இதனையேனும் உணராததென்னைகொலோ!—எ-று.

ஒன்றின முடித்தல், தன்னின முடித்தல்என்னும் உத்தியாஸ்தேர் திருவிழா வெண்பவற்றிற்கு இனமா யுள்ளவை பல வுள்; அவற்றிற் சில வருமாறு:—அருவத்தியானம், மானத பூசை, ஆராதாரம், தெய்வவுருத் தியானித்தல், அருவுருவைத் தியானித்தல், இவ்விருண்டு மின்றித் தியானித்தல், மெய்யுணர்வு தானாகத் தியானித்தல் இவ்வு போல்வனப்பிறவுமாமென்க. சேவிப்பார் தொழப்போரூரெனமுடிக்க. ஐயகோவென்பது இரக்கக்குறிப்பு. போகிரூரென்பது போரூரென்றாயது இடைக்குறை. தேரிடையே என்பதில் ஏகாரம் அஃசு. பரிபூரணமலவோ, தெரியாததோ வெண்பவற்றிலுள்ள ஓகாரங்கள் வினா. தெய்வமெனலுந் தானெனலும் மெய்யுணர்வையின்றி யின்டையின் இவற்றுள் ஒன்றைத் தெளியினும் போதுமென்பது கூருத்த. தெய்வமெனற்கு அருத்தம் எகதேசமெனப் பாமரரூந் கொள்ளுவரோ எஃபதைக் குறிப்பிக்க யார்க்குந் தெரியாததோவென்றார். தன்னீத்தான் காண முக்கியமாக ஏற்படுத்தப்பட்டது என்று கொள்ளினும் அமை யும்; புறப்பிற் காட்டிப் பின்னர் அகத்திற் காட்ட வேண்டும் என்பதோர் தந்திரமாதலினென்க. யார்க்கு மென்பதிலுள்ள உம்மை முற்றும்மை. அல்லவோவென்பது அலவோவென்றாயது விகாரம்.—(சூச)

(அ - கை.)

- கிரியாபோகம், ஞானயோகம் என்பவற்றுள் ஞானயோகமே சிறந்ததென இக்கவி கூறுகின்றது.

மூலைக்கு ளேயிருந்து மூச்சடக்கிப் பேச்சடக்கிச்,
சூலக் கனையோகஞ் சாதிப்பார் - மேலுணர்வு
கண்டிருக்கச் சாதனையேன் காயத்தை யேவலித்திங்
குண்டிருக்க வெண்ணுகிற ரோ.

(இ - டை.) “மூலைக்கு ளே யிருந்து மூச்சடக்கிப் பேச்சடக்கிச்
சூலக் கனையோகஞ்சாதிப்பார்” எ-து. “சித்தம் பேதியாதிருக்கவேண்டி
மூலவீட்டஹக்குள்ளே இருந்து பிராணவாயுவைப் பந்தனம் பண்ணி
மொனனமாக நின்று மிகவும் பெரிதான கிரியாயோகத்தைப் பல்லாழி
கால் நின்று சாதிப்பார்கள்; “மேலுணர்வு கண்டிருக்கச் சாதனையேன்
காயத்தையே வலித் திங்குண்டிருக்க வெண்ணுகிறாரோ” எ-து. எவ
ற்பிறகு “மேலாய மெய்யுணர்வு யாதோ அதனை யுள்ளவாறு கண்டு
அஃதிருந்தவண்ணம் இருத்தற்குச் சாதனைசெய்தல் எற்றிற்கு? இதனை
விட்டு உணி மந்திர அவிழ்தங்களாற் தாய சித்தி யொன்றையே உறுதி
யாகப் பெற்று இவ்வுலகின்கண், பல்லாழி சூலஞ் செவ்வையாக உண்
டிருக்கும்படி எண்ணங்கொள்ளுகிறார்களோ?—எ-று.

பூமிக்குள்ளும், பாழ் அறைக்குள்ளும் அன்றி மூச்சடக்கலும்,
பேச்சடக்கலுங்கூடாமையின் ‘சூலக்கனையோகஞ் சாதிப்பார்’ எனவும்,
எவற்றிலுங் கூடியுங் கூடாதிருக்குஞ் சிதாகாயத்தைக்கண்டு, அஃதிரு
ந்த வண்ணஞ் சலட்சணவிலட்சணமாய் நின்றற்குச் சாதனம் வேண்டு
வதே இல்லையென்பார் ‘மேலுணர்வு கண்டிருக்கச் சாதனையேன்’ என
வும், காயசித்திபெறல் தேகரோக அபாவிற்கே என்பார் ‘காயத்தையே
வலித்திங்குண்டிருக்க எண்ணுகிறாரோ’ எனவுங் கூறியவாழ் காரணக்
சிதாகாயத்தையன்றிச் சிதாபாசன் எங்ஙன மில்லையென, அதுபோலப்
பஞ்ச பூதத்தையன்றி இத்தூல தேகமாகிப் பெனதிகம் எங்ஙன மிருக்
கும் என்பதனாலும், ஆகாயத்தில் எறிந்த உல பூமியில் வீழ்ந்தே தீரு
மென்பதனாலும் இக்காயசித்தியாத் பயனின்றொனக்குறிக்க வெண்ணு
கிறாரெவன் உல்லங்ஙனஞ் செய்ததாகக் கண்டாம். ஆகியத்தியாத்

ரகிதமாயது சிதாகாயமேயன்றி வுண்யவற்றிற்கு அந்த யோக்கியதை சற்றுமின்மையின் ஞானயோகமே சிறப்புற்றதென்பது கருத்து. காடத்தையே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். எண்ணுகிறாரோ என்பதிலுள்ள ஓகாரம் எண்ணுகிறத்தலே மிக்க நலமெனக் குறித்தலின் எதிர்மறை.

(அ - கை.)

இவற்றுள் ஒன்றை எய்தீற்குத் துறவு தக்கதன்றோ என்ற வினா விற்கு விடை இக்கவியில் கூறுகின்றது.

கட்டப் படாமற் கரபாத் திரந்தர்ப்பார
மட்டித் தொருகோ வணராவார் - சிட்டர்போற்
றாங்காமற் றாங்குஞ் சுசுமும் பெறுவாசே
யாங்கார நீங்குவரா னால்.

(இ-ரை.) “கட்டப்படாமற் கரபாத்திரந் தரிப்பார் மட்டித் தொருகோவண ராவார்” எ-து. பட்டி மாட்டைக் கட்ட வகையறியார்போல் மனதை ஊடக்க வகையறியாது பிச்சையெடுத்துண் பான்வேண்டிக் கரபாத்திரத்தைக் கையிலேற்றுத் திரிவார்கள்; மட்டித்தனமான வொரு கோவணத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்; “சிட்டர்போற் றாங்காமற் றாங்குஞ் சுசுமும்பெறுவாரே யாங்காநீநீக்கு வராநால்” எ-து. எவர்க்கும் இனியராவிருக்கின்ற மகான்களைப்போல நனவிற்கு சுழுத்திலை பெற்றுத் தானலாததைத் தானெனக்கொள்ளும் அகங்காரமும் நீங்கப்பெறுவாராயின், தப்பாமற் பேரின்ப நிலையுமு அடைவார்கள்—எ-று.

தனது பரிபூரணநிலை சலனமுறுவதுபோலக் காண்டலே உண்மெனக்கணிக்க வகையறியாதார் இவையனைத்துஞ் செய்தும் யாத பயன்? இவற்றோடு யானென தென்னுஞ் செருக்கறுக்கில் நனவிற்கு சுழுத்திலையும் பேரின்பவாழ்வுந் தனடயின்றி யெய்துகென்பது கருத்து. தக்கதரயினும் அவ்வளவில் நிப்பார்போல் நல்லாது தமதுண்மை

நிலைபெறுவதே சிறப்பென்க. சுசுமம் என்பதில் உம்மை இறந்ததுதழி
இயவெச்சம். பெறுவாரே யென்பதில் ஏகாரம் ஈற்றசை. (105)

(பு - கை.)

அனுபவத்தைக் காட்டினுஞ் சாத்திரமுஞ் சாதனமுஞ் சிறந்த
தன்மெனலை இக்கவி கூறுகின்றது.

எச்சாந் திரம்வேண்டு மெச்சா த்னைவேண்டும்
பிச்சாட்டல் லோகெடுவாய் பேதையர்க்குப் - புச்சாண்டி
காட்டுவார் போலவறுங் கற்பனையே காட்டியுல
காட்டுவார் தம்மைக்கா ணர்.

(பு - ணர்.) “எச்சாத்திரம்வேண்டு மெச்சாத்னைவேண்டும் பிச்
காட்டல்லோகெடுவாய்” எ-து. தம்மைத்தா முள்ளவாறு காணமுயல்
வார்க்கு யாது சாத்திரம்வேண்டுவது? யாது சாதனம் வேண்டுவது?
இவையனைத்தையுங் கருதி முயல்வது பயித்தியுமெலீட்டர் லன்றோ?
மதனுக்கனே! இத்தனைச்செய்யற்க, செய்யற்கெடுவை; “பேதையர்க்கு
ப் புச்சாண்டி காட்டுவார்போல வறங் கற்பனையே காட்டி யுல காட்டு
வார் தம்மைக்காணர்” எ-து. அறிவீனச் சிறுவர்க்கு அவர் நடுங்கப்
புச்சாண்டி காட்டுவாரெங்ஙனமோ, அதுபோல விவர்த்தமான சன்ம
காண்டம் பத்திகாண்டமென்னுங் கற்பனைக்கதைகளையே மெய்யென்
றியியுத்துக் காட்டி யுலகின்கண் மக்களுயிரைத் தமது வயப்படுத்தி
யாட்டுவார்களே; இவர்கள் யாரெனில் தம்மைத்தா முள்ளவாறு காண
வகையறியாத பேதையர்கள்—எ-று.

பிச்சாட்டல்லோ வென்பதிலுள்ள ஓகாரம் விரு. புச்சாண்டி
காட்டல் சிறுவர் நடுங்கற்கண்டேல் சமயபோதகர் தம்போல்வார்க்குப்
தீபாதித்தல் அவர்கள் நடுங்கற் கன்றும். சாதாரண தர்மம் அனமர்
திருத்தலின் இவ்வவமானம்பொருத்தம். புண்ணில் ஈ மொய்க்குமாறு
பேர்ந்து வறங்கதையில் புல்லியர் வீழ்வார்கள். இவர்களிருப்பதுபற்றி

ப்போதிக்கப் புகுந்தனர். வாங்குவார் இன்றேல் புலால் வீழ்க்ப்புகுவ
தியாதிற்கு? இவை யனைத்துத் தன்னைத்தான் னாக்குமா? ஆக்காவிடத்து
அயலை யின்பமெனக்கருதலைப் போக்குமா? தேகமுதலியதத்துவங்கள்
தேகியாகுமா? தேகியெனக்கருதார் யார்? இல்லையே. வறுங்கர்டினையே
யெனற்கு வழுவுவென்னை? ஆதலின் இங்ஙனங் கூறினாரென்கூ. அல்ல
வோவெனற்பாலது அல்லோவென்றாயது விகாரம். சர்ப்பினையேயென்
பதில் ஏசாரம் தேற்றம். இனித் தன்னைத்தான் காட்டவல்ல ஆசிரிய
னைத் தேடுகவென்பது கருத்து. (௫௭)

(௮ - கை.)

உள்ளது ஒன்றோ டலவோவெனத் தோன்றும் ஐயமறுக்க இக்
கவியில் உறுதி கூறுகின்றது.

ஆண்பெண் ணலியென் றனைக விதமாகக்
காண்பனவு மொன்றாகத் காண்பதுவு - மாண்புடைய
சித்தினது தோற்றமலா லுண்டோ விவைதெளியா
ரெத்தனைசா தித்தாலு மென்,

(௫ - ரை.) “ஆண்பெண் ணலியென் றனைகவிதமாகக் காண்ப
னவுமொன்றாக்காண்பதவும் எ-து. எவர்க்கும் ஆணெனவும் பெண்
ணெனவும் இவ்விரண்டுமெல்லாத பேடியெனவும் இன்னுழிஷைபோன்
றனைகவிதமாக்காணப்படுவனவும் இங்ஙனமாகாதொன்றாக்காணப்
படுவதுவும் வேறல்ல; “மாண்புடைய சித்தினது தோற்றமலா லுண்
டோ விவைதெளியா ரெத்தனை சாதித்தாலுமென்”எ-து. மிகவுஞ்சிற
துள்ள மெய்யுணர்வு மன்று. அஃகிங்ஙனமாகத்தோற்றுந் தோற்றமே
யன்றி யதனையல். றி யிவைகே றுளவோ? உன்காக இவற்றைக்கூண்டு
தெளியாதார் எத்தனைவிதங்களாலே ஒன்றெனப் டலவெனப் பல்லுழி
கூட்டுஞ் சாதிக்கினும் யாதுபயன்? இல்லை. — ௭-று,

இங்ஙனம் கணிப்பாணைக்கண்டு கணிக்கத் தெரியாவிடத்து ஒன் றெனலும் பலவெனலும் வியர்த்தமென்பது கருத்து. தானஞ்ஞான மாநின்றுழிப் பலவெனவும் தான்மெய்யுணர்வா நின்றழி ஏகமெனவுந் தோடற்கியையும்ன்றி யிவ்விரண்டிடத்துந் தானெனலிருத்தலின் இவ் விரண்டுகொள்கையுந் தானல்லவென்ப தருத்தாபத்தியாற் பெற்றும், ஒவ்வொரு தோற்றமும் பற்பல விகற்ப ரூபமாகத் தோற்றலின் சக லம்போல் அனேகவிதமாகக் காண்பனவும் கேவலம்போல் ஒன்றாகக் காண்பதுவு மென்றார். மாண்புடையவென் றடைகொடுத்தது; அறி வறியாமை யெக்குகட்கியையாமைபற்றி யென்க. பொருள்படற் கியை யாறையின் சித்திவந்து தோற்ற மெனப்பட்டது. உண்டோவென்பதி லுள்ள ஓகாரம் இல்லையென்னும் பொருள்சரலால், எதிர்மறை. எத் தனை சாதித்தாலு மென் என்றது: எவற்றிற்கும் வினைமுதலா நிற்பது யாதோ அதனைக்கண்டு சாதி எனக்குறிப்பித்தற்கு. (இஅ)

(அ - ல்க)

இங்ஙனம் எவ்வாறு விசாரித்துத் தெளியினும் அவ்வாறு நிற்கவே ண்டிடுமென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

எவ்வா நெவரிருந்தெ நெவ்வா நெவர்போயென்
நெவ்வாற்கூட் டுற்றனிமை யொத்ததே - யெவ்விதமு
நிங்குவார் நீங்கா நிலையிலனு பூதிகண்டு
துங்குவார்க் கன்றோ சுகம்.

(இஃ-ரை) “எவ்வா நெவரிருந்தெ நெவ்வா நெவர்போயென் நெவ்வாற்கூட் டுற்றனிமை யொத்ததே” என-து எவ்வண்ணம் எவ ரிருக்கினும் எவ்வண்ணம் எவர்மாறிலும் அதனை விசாரிப்பதால் எம் றுக்கு யாதுபுயனுளது. வெளவாற் பறவையானது தனது கூட்டில் யாதோர் சார்பின்றித் தனித்திருந்தா லெங்ஙனமோ அதனையொக்கு மெனக்கூறுவார்போன்று, “எவ்விதமுநீங்குவார் நீங்கா நிலையிலனுபூதிக ண்டு துங்குவார்க்கன்றோ சுகம்” என-து. எவ்விதச்சார்புகளினின்றும்

மகக்கின்றி யொருக்கொழித்தவராய் இடையினீங்காத நடுநிலையின்
ண்விளையும் அனுபூகிரசங்களைக்கண்டு தூங்காமந்நுங்குபவர் யாரோ
அவர்களுக்கன்றோ சுகமெனப்படுவது?—எ-று.

எவரைக்குறித்த யாது விசாரிக்கிறான் தன்னிலையிலிருந்துதானே
தீரவேண்டியது. அப்போதன்றோ சுகமெனப்படுவதயலினதன்மென
க் கணித்தற் கியையும்? வினேமுற்றே வினையெச்சமாகு மென்றத
னால், நீங்குவா ரென்பதனை வினையெச்சமாக்க்கினும், ஒவ்வாவென்ப
திக்காலத்தில் வெளவாவென்றாயது. “பழையன கழிதலும் புதியன
புகுதலும்” என்னும் இலக்கணத்தா லென்க. யாதோர் விசாரணையு
மின்றித் தனித்திருத்தல்பற்றி வெளவாலை யுவமை யாக்கிய தென்க.
எவ்விதமு மென்பதிலுள்ள வும்மை முற்றுமனம். தூங்குவார்க்கன்றோ
வென்பதில் ஓசாரம் எனையர்க் கன்றெனக்குறித்தவா லென்கிறமறை,
தனதுண்மை நிலையில் நிற்பவர்க்கல்லவோ சுகமெனப்படுவ தென்பது
கருத்து? (ருக).

(அ - கை)

துவிதம், அத்துவித மென்பவற்றின் உண்மை நிலை இஃதென-
இக்கவி கூறுகின்றது.

விண்ணுருவ மீசனென்பார் வேற்றுருவஞ் சீவனென்பார்,
கண்ணு மிரவியும்போற் காணென்பார் - திண்ணமதா
யத்துவித மாகா தவையிரண்டு மாகாத
சித்துருவந் தானே சிவம்.

(இஃதே) “விண்ணுருவ மீசனென்பார் வேற்றுருவஞ் சீவனென-
ன்பார் கண்ணு மிரவியும்போற் காணென்பார்” எ-து. உமட்டிவடிவ
மிஃதெனவும், வியட்டிவடிவ மிஃதெனவுங் குறிப்பிக்க விண்ணுருவம்
பேரால்வது ஈசனெனவும் அணுவடிவம்போல்வது சீவனெனவும் பேச
வாருகள் கூறாநிற்பர். இஃதன்றியும் கிஞ்சிதத்தவம்மனையதெனவுஞ்

வொளிபோலவும் நிற்குமென்றவர்களே வாதியாநிற்பர்; “திண்ணமதாயத்துவிதமாகர தனையிரண்மொகாத் சித்துருவந் தானேசிவம்” எ-து இன்னும் வாதிப்பனவனைத்தும் அத்துவிதமெனற்கு முரணாவே நிற்கும். அவர்களால் வாதிக்கப்படும் உபாதிபேதங்களும் குணபேதங்களும் ஆகிய லிவையிரண்மொகாது ஆங்காங்கே விளங்கிநிற்கும் மெய்யுணர்வெனப்படுவதெய்தோ, அதுவே தானாகநிலைத்து நின்றலே சிவமெனப்படுவதாம்—எ-று.

போலென்பதனை யுபாதிக்குங்கூட்டுக. அளவுபடாமையும் அளவுபடுவதும்பற்றித் தாஷ்டாந்தம் இருத்தலின் இந்நான்கையுந் திருஷ்டாந்தமாகக் கூறினார், சாதாரண தர்ம மிருத்தலினென்க. இத்துவிதவாதம் பூர்வபுட்சமாசற்கே முழுது மியைந்து நின்றலை யறியாதார்க்கிது சத்தியம்போற் றாண்டலின் திண்ணமதாயத்துவிதமாகாதென்றார். எனவே, அந்தர்முக நாட்டத்தார்க்காகுமெனவாயிற்று. ஆகவே, பிம்பப்பிரதிபிம்போபாதி யிலக்கணித்தால், காண்பான் யாதயாதாநிற்கின்றானே, அது வதுவா அவனுக்குக் காண்டல் நூதனமன்றாமையானும், தன்னைத்தவிர விவை சற்றுமின் றாமையானும், இவ்விரண்டிடத்தும் நிற்கு மறிவு இத்தகைய தாதலினனும் அவை யிரண்டு மாகாத் சித்துருவமெனக் கூறியதாகக்கண்டாம். சிவனெனலும் ஈசனெனலும் மறியின்னோ? அன்றேல், உபாதிசுணந்தொழிலாகட்டும். ஆகுமெனின், தன்னைத்தான் அறிதற்பாலவாகவேண்டும். முரணுமெனின், அறிவெனலேயேவீதவேண்டும். உபாதிசுணந்தொழிலின் சிறுமை பெருமை பற்றி அவற்றிற்கு அதிஷ்டானமா நிற்கும் அறிவும் சிறுமை பெருமை பெறும் கியையுமா? சலம் சிறுமை பெருமைக் கியையாழ்வின் அறிவோல்சுச்சிற்றறிவுபேரறிவு என்னற்க. என்னின், சிற்றின்பம் பேரின்பமென்கவருந்; வரின் சடசித்துபேத முனிபோல ஆதலாதுநிற்கும். நிற்றின், சுததுக்கபேதமும் சன்னமூரண வாதனையும் தன்னைவிட பகலாமலே நிற்குமென்றுணர்க. ஆதலின், அத்துவிதமே சிறந்த தென்பது சரீர்த்து; தானேதானாதற் கியைதலினென்க.

(அ - கை)

அனைத்து மாயாமயமெனக்கண்டுழிப் புரிவதியாதென்றற்குவிடை
இக்கவியில் கூறுகின்றது.

சுத்த சடமான சுக்கிலங்கெர்ப்பீகரித்துச்
சித்தத் துவங்கலந்து சீவித்துச் - சத்தியம்போல்
வந்தபொழு திதெல்லா மாயையென்றே தற்சொரூபஞ்
சிந்தைசெய்வா ரன்றோ சிவம்.

(இ - ரை.) “சுத்த சடமான சுக்கிலங்கெர்ப்பீகரித்துச் சித்தத்து
வங்கலந்து சீவித்து” எ-து. தன்னையேனும் ஆயலையேனும் அறிதலில்
சுத்தசடமாய் நின்றுள்ள சுக்கில சோணிதமே கருவாகப் பரிணமித்து
அறிவின் ஸ்புரிப்பு எண்ணிறந்தவைகளுள் சிதாபாசத்துவமாகிற சித்த
த்துவச்சாயை யதிற்பட்டதாகக் கலந்து இவ்வீரண்டின் ஒற்றமை
நயத்தால் ஒன்றுபோற்சீவித்து; “சத்தியம்போல் வந்தபொழு த்தெல்
லா மாயையென்றே தற்சொரூபஞ் சிந்தைசெய்வா ரன்றோ சிவம்”
எ-து. இவ்வுலகின்கண் வந்துதித்துச் சற்றுவிவேகமெய்கிய விடத்து
முன்னர்ச் சத்தியம்போல் காணப்பட்ட இப்பூத பௌதிக மனைத்துந்
தனது பிராந்தி ரூபமாகக் காணப்படுதலின், மாயாவழிவென்றே
கூணிந்து இங்ஙனங் கணித்த தனது சொரூபமாகிய தியாதோகெனச்
சீரவண மனனாதிசளால் ஐயந்திரிபறத்தெளிந்து, அதுவாயினு ரியாவ
ரோ அகரே சிவமெனப்படுவர்—எ-று.

இங்ஙனங் கணிக்க வலியுளது மானிடப் பிறவியுன்றி யேனையவை
மிசரகன்மமன்றோமையானும் மிசரகன்மமாயினும் சாத்வீகருணம்மேல்
ட்டாலன்றி இந்நிலை எய்தற்கியைந்த பருகமணம்மைத்தாகா தாதலினு
னும் இவ்வாறுரைக்கொள்ள இக்கவி யெமக்கியைந்நென்க. மிசரகன்ம
மானிடருக்கெனவே, புண்ணியகன்மநதேவர்க்கும் பாவுசன்மம் வனைய
வழிநகருக்குமென உரைக்கொளக்கிடந்தமை காண்க, வாள்சடமென்

ஞமையால் தன்னையும் அயலையும் அறியவல்லதன்மென உரைசொண்டாம். தானேதூனாதற்கு முயலவேண்டுமென்பது கருத்து. சர்க்கிலம், கொழிபீகரித்து, சீவித்துவரீத பொழுதென முடிக்க. சிந்தை செய்வார் சிவமெனலை எழுவாய் பயனிலையாக்குக. சுர்கிலம், அகர்த்தத்துவம், அசேதனத்துவ மாதலின் கொர்ப்பீகரித்தலும், சீவித்தலும், பூமியிலுதித்தலும் ஏவரதேயெனச் சங்கைக்கொண்டு அவலமாப் போவதை விட்டு இருப்பது அறிவும் உலகமுமாதலின் இவற்றைத் தீரவிசாரித்து ஐயந்திரிபறந்தெளியின். அக்கணமேதுக்கநிவிர்த்தியும் தடையற்ற ஆரந்தமும்இம்மையிற்றானேபிரத்தியட்சமாகஎய்துமென்பது துணிபெனக்கொள்க. அவலமாப்போவதாவது:—நிமித்தகாரண நெருவனுளனாகத் தேடப்புகின், தேடுவானையன்றி இன்மையின் முஷ்ணிலையும் படர்க்கையும் அகர்த்தரூபமாக அமைதலையென்கீ. திரிசயரூபம் அனைத்தும் மாயையெனவே அதனை யறியும் ஆத்மஸ்வரூபம் தன்னையிட வேறின்மையின் தானே உண்மை வடிவமேனப்பெற்றும். மாயையென்றே யுண்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். சிந்தை செய்வாரன்றோ வென்பதில் ஞகாரம் ஏனையராகாரெனக் குறிக்க நின்றவின் எதிர்மறை. (சுக)

(அ - கை.)

திரிகாலஞானம் மெய்யுணர்வெனப்படாதோ எனற்கு இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

நேற்றின்று நாளையென நிச்சயித்த ராப்பகலை
மர்ற்றிசயஞ் சோதி வடிவாகி - தேற்றபடி
யென்றுமொரு நாளா விருக்குந் திருநாளைச்
சென்றுதொழு வாரே சிவம். ௨

(இ - ரை.) “நேற்றின்று நாளையென நிச்சயித்த ராப்பகலை மர்ற்றிசயஞ் சோதி வடிவாகி” எ - து. நேற்றேனவும், இன்றெனவும், நாளையெனவும் நிச்சயித்தற்கெயைந்த இரவையும் பகலையும் அறியவ

என்றி யிவை யோர் முதலாகாவெனக் கழற்றி, அறிவாகிற றீட்டம், பெற்றதனை ஞானசிரியனாற் சுயஞ்சோதியாகக்கண்டது தானாகப் பல் பூழிகூலம்பயின்று அங்ஙனமாகச் சாத்தியதிகையடைந்து, “சுருபடி யென்றும் ஒருநாளாவிருக்குச் திருநாளேச்சென்றுதொழுவாரே சிவம்” எனது. அங்ஙனம் இயைந்த வண்ணம் எப்போதும் ஒருநாளாகு இருக்க ந்தருவது எந்தநாளோ, அதுவே திருநாளாகக்கருதி அதனை அப்பாலு ள்கப்பாலாகச்சென்று தொழுவார் யாவரோ, அவரே சிவமெனப்பவே ராவர்—என்று.

தனதறிவே இராப் பகலாகப் பிரதிபலித்துக் காண்டலெய்ன்றித் தனக்கன்னியம் அன்றென அசமுகப்படுத்துவான்வேண்டிப் புறம்பாக க்கூறியதை மறுத்து இராப்பகலெமாற்றிச் சுயஞ்சோதியடிவாகியென் றார். சுயஞ்சோதி நிலையைத் தனக்கியல்பாக உடையது அறிவாகலின் மீண்டுஞ் சுயஞ்சோதி வடிவாகி யென்றார். ஆக்கு இராப்பகல் இன் மையினென்று ஒருநாளாவிருக்குந் திருநாளெனப்பட்டது. ஏற்படி யென்ற மிகையால் ஆஃதிருந்தவண்ண மெனப்பட்டது. மாற்றி, டிடி வாகி, தொழுவாரென முடிக்க. தொழுவாரே என்பதிலுள்ள ஏகாதஸ் தேற்றம். இராப்பகலெனின் தளைதட்டுமாகலின் ஆரியமொழிப்படியே ராப்பகலென்றார். தன்னைத்தா னுணரற்பாலதன்றாகலின் அதுவந் திரிசயமென்பதே கருத்து. (சுஉ)

(அ - கை.)

தானே தானாதற்கியைந்ததை முடலாவிடத்து யாதும் படவின் றென்பனக் இக்கவி கூற்றிகின்றது.

ஞானநூல் கற்றாலு நற்றுறவு பூண்டாலு
மோன சமாதி முயன்றாலு - தானாடு
யெல்லாக் கவலையுமற் றின்புற் றிருப்பதுவே
சா ல்லாரு முத்திச் சுகம்.

(அ - ரை.) “ஞானநூல் கற்றாலும் நற்றுவழியுண்டாலும் மேகன சமாதி முயன்றாலும்” எ-து. பிரபல சுருதியாகிய ஞானநூலைத் தையும் ஒதங்கே தீரக்கற்கினும் அரிய கடுந்தழவைப் பெறினும் முள்ள மாதற்கியைந்த சமாதி யாதோ, அதனை முயன்று நிற்கினும் “தாளுகி ஷெல்லாத்கவிலையும்நின்புற்றிருப்பதுவேசொல்லாரும் முத்திச்சுகம்” எ-து. இவற்றால் யாதபயனும் இன்மையின் சமஸ்தநூர் தனது சிற பிரகாச வடிவமாகியதின லெல்லாக்கவிலையையும் ஒழித்துச் சுகபோத வடிவமாநின்றலே முடிபுகாக்கூறும் சொல்லிற்கியைந்த முத்திச் சுக ஷெண்ப்படுவதாம்—எ-று.

சமஸ்தமூர் தானாகியிருத்தல் இப்போது மரத்திர மன்று, எப் போதுமெனலே யறியவேண்டின், இப்போது உதயமான ஞானப்பிர காசம் எப்போதும் விளங்கிநிற்கின் எப்போதுந் தெரியலாம். அஃதெங் றுமெனின் தன்னையன்றி அறிவும், அறிவையன்றி யறியாமையும், அறியாமையையன்றி மூலப்பிரகிருதி, மகத்தத்துவம், அகங்கார தத்து வம், பஞ்சதன்மாத்கிரை, சூக்ருமதனு, தூலபூதம், தூலதனு இவைக ளும் இருக்கவேண்டும்; இருக்கின், தத்துவங்களை ஒன்றிலொன்றொடு க்கிச் செல்லுங்கால் தானேதானாக முடியாதிருக்கவேண்டும்; அங்ஙன மின்றே. அனைத்துந் தனது விரிவுங் குவிவுமா முடிதலெனென்க. யாம் முற்றுமுணராத சூற்றமன்றி வேறில்லையென்க. இவையனைத்தையும் புரியவேண்டாமென்பதன்று. முடிபுகாண்டற்காதலின், அஃதின்றிய விடத்துப் பயனின்றென்பது கருத்து. இருப்பதுவே யென்பதில் ஏகா ரம் தெற்றம். கற்றாலும், பூண்டாலும், முயன்றாலு மென்பவுற்றிலுள்ள வுண்மை பயனின்றென்பதைக் குறிக்கவந்த எண்ணும்மையாம். (சூ.க.)

(அ - கை.)

இதுவுமது.

மாகேள்வி பெற்றாலு மாயோக முற்றாலுந்
'தேகேந் திரியந்' திரிந்தாலு - மாகருணைச்

சேரா ருபசாந்தி தேரூர் பெரூர்பேறு
சோராத் முத்திச் சுகம்.

(இ - ரை) “மாளேஸ்வி பெற்றாலும் மாயோக முற்றூலிந் தே
கேந்திரியந் திரிதாலும்” எ-து. யுத்திக்கு முரணாத சுருகிகேள்வி நன்
கமையப்பெறினும் மகத்தாப கிரியாயோகம் வழுவி ன்றித்தீரீ முற்றப்
பெறினும் தேகமும் அகக்கரண புறக்கரணங்களும் முன்புபலத் தம
திஷ்டப்படிசெல்லாது அசமுகமாகத்திரிந்து நிர்க்கினும் மெய்யுணர்வை
யுள்ளவாறு பெறாவிடத்த, “மாசருணைச் சேராருபசாந்தி தேரூர்பெ
ரூர்பேறுசோராத்முத்திச்சுகம்” எ-து மகத்தான கிருபாவெள்ளத்தில்
எங்ஙனஞ்சேர்வர்? சேராவிடத்து உபசாந்த நிலையிலழுந்தி எங்ஙனந்
தேறுவர்? தேறாவிடத்தொன்றாலுஞ் சோர்வுறாது நின் னுள்ள’ முத்திச்
சுகமாகிற பேற்றை எங்ஙனம் பெறுவர்?—எ-று.

சேராந், தேரூர், பெரூர் என்பன உயர்திணைப் பலர்பால் படர்க்
கை எதிர்மறை வினைமுற்றுகள். இவற்றினும் மிக்கதின்மறைக்காட்டி
மா வெனலை மூன்றிடத்துத் தத்தனர். அசமுகத்திற்கும் பகிர்முகத்
திற்கும் இயைதலின் திரிந்தாலுமெனப் பொதுப்படக்கூறினார். சுரு
த்து வெளிப்படடை.

(சுசு)

(அ - கை.)

சித்தங்கலங்காது நிற்கும் முறைமையினை இக்கவி கூறுகின்றது.

இச்சை யநிச்சை பரவிச்சை யோடுமுதுங்

கொச்சைப் பிராரத்வக் கூழர்காள் - பிச்சைமுத

லேற்றா ரிவொ ரிவரென் றுணர்ந்திரேற்

காற்றாடிக் காலாகூலாம்.

(இ - ரை) “இச்சை யநிச்சை பரவிச்சையோடுமுதுங் கொச்சை
ப்பிராரத்வக் கூழர்காள்” எ-து. இச்சையெனவும், அநிச்சையெனவும்,
பரவிச்சையெனவும் கூறப்படும். இவற்றுள் ஒன்றோடேனும் கூட்டிக்

கணமும் நில்லாதுழன்று திரிபும் அற்பமான பிராரத்வ வயப்பட்டஅறி
வீனர்களுே, “பிச்சைமுத லேற்றாரிடுவாரிவரென் றுணர்ந்தீரேற் காற்
றாடிக்காலாகலாம்” எ-து. பிச்சை முதலியவற்றை யேற்றற்பாலாரும்,
இதிற்பாலாரும் உளரன்றோ? அவர்கள் இனையரென்பது கற்பனைகளா
நின்றவற்றை அல்லஅல்லலெனக்கூற்றி மெய்யுணர்வு காணப்பெறுவ
ரேல் கழற்றாடிய காது; அவற்றை நின்றியக்கும் வாய்ப்போல நாமாக
லாம்—எ-று.

எவரும் பிராரத்வ வயத்தினராயினும் அது அது வயப்படாது
அதனை யுணரும் அறிவு யாதோ, அதனது உண்மைநிலயிற் பிறழாது
நிற்கவேண்டும்; நில்லாவிடத்து முன்னர்க் கடந்துள்ள பிறவிகன்போல்
இஃது ரீத மன்றோ? ஆயின், இனிவரும் பிறவிகடோறு மாரு மன்
றோ? அங்ஙனமாயின், யாமுய்வதுதான் எங்ஙனம்? முடிவின் ருதலின்
தூங்ஙனம் கூறினாரென்க. ஆட்டப்பூசெலுக்கன்றி ஆட்டிவிப்பதற்குச்
சலன் மின்மையின் காற்றாடிக் ‘காலாகலாம்’ ஏன்றார். ஒடென்பதனை
எனை யிரண்டிடத்துமொட்டுக. முதல் என்றதனால் ஏனையவழிகளில்
ஆடுத லேற்றல் பலவாறுள; அவற்றையுந் தழுவிக்கூறினாரென்பது
பெற்றாம். காலாகாதலே முறைமையாமென்பதுகருத்து. கூழர்காளென்
பது விளி. காலாகாவிடத்துக் காற்றாடியாகலாமெனக் குறிப்பித்தலின்
மயக்க நீவிர்த்தியணி.

(சூடு)

(அ - கை.)

பகர்முக மாகாதார்க்கு இவ்வனுபவம் எளிதிலெய்து மென்பதை
இக்கூவி கூறுகின்றது.

என்னைநான் கண்டபடியிப்புவியி லெல்லோருந்
தன்னையே காணதி துருங்காணுஞ் - சொன்னே
நெனிநாட்ட மோடுமன முண்ணாட்டம் பெற்று
நெனிநாட்ட மாகா விடின.

(இ - ரை.) “எண்ணெய் கண்டபடி யிப்புவிய லெல்லோருந் தன்னையே காணத் தருங்காணும்” எ-து. எவற்றையும் நன்குணர்ந்து புத்தியாற்றெளிந்துழிச் சக சீவ பரம் அறிவன்றி யில்லையெனத் துணைந்து கூறலால் யானெனலும் அறிவாகவேண்டும். எண்ணெயான் சுருதி, யுக்தி, அனுபவத்தாற் றெளிந்த விடத்துச் சொப்பிரகாசமாகவிளக்க லால் எண்ணெயான் கண்டண்ணம் இவ் வுலகின்கண் யாவொந் தன் னைத்தான் காணப்படுமென்பது திண்ணம். “சொன்னேனெளிநாட்ட மோடு மன முண்ணாட்டம்பெற்று வெளிநாட்ட மாகாவிடின்” எ-து. நம்மை அறிவே உழிவா நாங் கண்டேமென முன்னரே கூறியிருக் கின்றனன். இப்போது தன்னைத்தான் காணும் முறைமையாவது சற் குருவினால் அகத்தில் விளக்கிக்கொண்ட சிற்றிரகாசநாட்டத்தோடுமொ ஞ்நதை அந்தர்முகநாட்டத்திற் கியையச் செய்து சற்றும் பகிர்முகநாட்ட த்திற் செல்லாதிருக்கப்பெறின்—எ-று.

காணும் அசுசநிலை. தன்னையே யென்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். உள்நாட்டம் பெற்று வெளி நாட்ட மாகாவிடின் தன்னையே காணத் தருமெனமுடிக்க. இங்ஙனஞ் செய்யாவிடின் தன்னைத்தான் காணத் தகாதென்பது கருத்து. ஒளி நாட்டம் பெருவிடத்து ஞானையோகம் யாதுசெய்யினும் பயனின்றென்பது தொனிக்கின்றது. இங்கேபொளி நாட்டமெனல் கண்ணெனையெயன்று; தேகத்திலோ ரவயவக் குறி யாதவினனும் அஃதழியினுந் தானழியாதிருத்தவினனென்கு (சுசு)

(அ - கை.)

கன்வெதி மாறாமற்செய்தற் பயனின்றோவெனற்கு இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

கன்மந் தவறாமற் காலந் துவறாமற்
சென்மந் தவறாமற் செய்வரோ - கன்மன்தி
செய்வான் செயலிரண்டுஞ் சித்தத்தே சூண்டுதெளிந்

(இ - ரை.) “கன்மம் தவறாமற் ~~செய்தல்~~ தவறாமற் ~~செய்தல்~~ சவ்
றாமற் செய்வரோ” எ - து. சன்மார்க்கத்தில் நிற்போர் நித்தியசன்
மம் தவிராமலும், ஆறுகாலந்தவறாமலும், பிறவிகள் தவறாமலும் வரு
வரது செய்து நிற்பரோ? “கன்ம விதி செய்வான் செய விரண்டுந்
சித்தத்தே கண்டு தெளிந்துய்வேர் பொருளாகுவார்” எ - து. இதனால்
பிறவிகட்கூடா உய்தற் கிடமின்மையின், கன்மவிதியை விடாது செய்ப
வன் யாவனோ அவனையும், அவனியற்றுஞ் செயலினையும் விடாது
தமது சித்தத்தே ஞானவொளியாற்கண்டு தெளிந்துய்பவர் யாவரோ,
அவர்களை பொருள்பொருளாக விளங்குபவர்—எ - து.”

ஓர் பிறவிக்கண் செய்தற்கியையினுஞ் சென்மந்தோறஞ் செய்
தக்கியையாது; இவையினுஞ் செய்வானையும், செயலையுங் கண்டு
தெளிவ தெங்கினம்? இன்மையின், இவற்றார் பயன் இன்றென்பது
கருத்து. மேல் தாவுமையின் இவற்றார் பயனின்றெனினும் இப்பய
னற்றவது இவற்றாலன்றோ? இவற்றைச் செய்தே முடிக்கவேண்டு
மென்பதுபெற்றும். தத்துவக்கூட்டங்களைச் செய்வானெனக்காணின்
செயலும், பொருள்பொருளாதலும் முடியா வெனக்காண்க. (கௌ)

(அ - கை.)

உகாண்கள், இந்நிலை யல்லாதோர் யாது சிறப்புறினும் அவர்கள்
வியக்க மகிழ்வதையன்றி வெறுக்காரெனில இக்கவி கூறுகின்றது.

உள்ளபடி கண்டுகளித் துற்றுருக மாட்டாத
களளிரையுங் கண்டு களிப்போ - கொள்ளையா
விந்திரசா லக்கமல மெத்தனைபுட் பித்தாலுஞ்
சந்திரனுக்குண்டோர் சலம்.

(இ - ரை.) “உள்ளபடி கண்டுகளித் துற்றுருகமாட்டாத கள்ள
ரையுங் கண்டு களிப்போ” எ - து. தங்கள் தங்களுண்மை வடிவம்
யாதோ, அதனை யுள்ளவாறு தரிசித்துத் தன்னையும் உடையும்தான்

ப்பார்த்து மணஞ் சிதானந்த வடிவமாக ஒருகுதற்கு வகை தெரியாது வேடத்தாலும் அபிநயிப்பாலும் மெய்ஞ்ஞானிகள்தோல்த் தம்மைக் காட்டிப் பிறர் மனைவியரை வஞ்சிக்கும் வஞ்சகர்களையுஞ் சத்திக்கக் கண்டு களிப்பார்கள்; இது யாதுபோலுமெனின், “கொள்ளையா விந் திரசாலக்கமல மெத்சனை புட்பித்தாலுஞ் சந்திரனுக்குண்டேய் சலம்” எ-து. கொள்ளை கொள்ளையாகுஇந்திரசால வித்தையில் மெய்தோலக் காணுந் தாமரை யரும்புகள் கணக்கின்றி எவ்வளவு புட்பித்தாலும் அதனாற் சந்திரனுக்கு மனவருத்தம் உண்டாகுமோ? உண்டாகாது—
எ - று.

மெய்யான தாமரைமலராயின் சூரியனுக்கு மகிழ்ச்சியுஞ் சந்திரனுக்கு மனோவாந்தியும் உண்டாகும். ஆல்லவே, விருப்புவெறுப்புண்ட யதுபோலக் கொள்ளவந்ததே மன்றி வேறல்ல; அதுபோல மகான் ஈருமென்றிக. அவர்களது ஞானானந்தக் களிப்பே இங்ஙனமாகக் காணுமென்க. உள்ளபடி எஹ் இலேசான சுருதிவாசனையாற் கண்டி. களிப்பரென்றாயிற்று. கள்ளரல்லாரைக் கண்டு களிப்பதன்றியெனப் பொருடரலால் கள்ளரையும் என்றதிலும்மை இரந்ததுதழீஇய் மெச்சம். களிப்பரே என்பதில் ஏகாரம் அசைநிலை. கொள்ளையர்வென்னும் வினையெச்சத்தைப் புட்பித்தாலுமென்ற வினையோடு கூட்டி முடிக்க அதன லென்பது இசை யெச்சம். உண்டோ வென்பதில் ஏகாரம் இல்லையெனப் பொருள் தர நின்றலால் எதிர்மறை. இங்கே சலமென்றது வருத்தத்தை. புட்பித்தாலும் என்றதிலும்மை முற்றும்ஐம். அவர்கள் உள்ளுட்களிப்பே மதிவதாக்கருக்கூறியதென்பதுகருத்து. ()

(அ - கை.)

உண்மையுள்ள மகான் வாய்ப்பது அரிசென்பதை ஐக்கவ கூறுகின்றது.

திங்கடார்து மேன்மேற் செனித்தகரு வேலடியின்
மாங்கனிவந் துற்றதொப்ப வாய்த்ததே - ஆங்காங்கும்

எல்லாருந் தேடுபொருள் யாமாக வேயருள
வல்லீன் றிருத்தாண் மலா.

(இ-ரை.) “திங்கடர்ந்து மேன்மேற் செனித்த கருவேலடியின்
மாங்கணிவந் துற்ற தொட்ப வாய்த்ததே” எ-து. தீமையே பெரும்பா
லும் ஆடர்ந்த மேலுமேலும் ஆகாய ழனாவ வுதித்து எங்கணுந் தன்
மயமாகக் காட்டுங் கருவேலங் காட்டிடையில் அபூர்வமாக அரிய ஓர்
மாங்கனி ஒரீவனுக்குக் கிடைத்தால் எங்ஙனமோ அதுபோல் எனக்கு
அருமையாகக் கிடைத்ததே; “ஆங்காங்கும் எல்லாருந் தேடுபொருள்
யாமாகவேயருள வல்லான் றிருத்தாண் மலர்” எ-து. சுவர்க்க மத்திய
பாதாளமென்னும் யாதிடத்தும் அறிஞரெனப் படுவோரும், அவ
ரொழிந்த வினையொருஞ் சுருதி யுத்திகளால் இன்னுந் தேடிக்கொண்
டிருக்கு மெய்ப்பொருள் யாதோ, அதுதான் யாமெனப் படுவதென்று
ஐயந் திரிபறக் காட்டி அதனை எமக்கீருளவல்லான் யாவனோ அவனது
அழகிய பாதமென்னுந் தாமரைமலர்—எ-து.

கருவேலெனற்கு யோனியாகிய கருவேலங்காடெனினும் அமை
யும். இவ்வாறு கூறில் உருவகமாம். திருத்தாண்மலர் வாய்த்ததே
யேனில. எழுவாய் பயனிலையாக்குக. வாய்த்ததே என்பதில் ஏகாரம்
அசைநில. யாமாகவே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். வல்லாநென்பது
குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். அருளவென்னும் வினையெச்சம்
வல்வாநென்னுந் குறிப்புவினைப்பகுதியோடு முடிந்தது. திருத்தாண்
மலரெனல் உருவகம். கருவேலங்காட்டிற் கணைந்ததுபோலக் கருவிற்
கும் அமைதலின் அதற் கியைந்தவாறு திங்கடர்ந்து மேன்மேற் செனி
த்த வென்றகுப் பொருள் கொள்க. கணிக்காதாரமாம் மரம், அஃகின்
மேற் சனிவாய்த்தல் அருமைபெணக் கூறவேண்டுமோ? அதுபோல
அயலு துகர்தற்குரிய ஓபாகபூமியிற் றன்னைத்தான் துகரெய்தியது
அருமையில் அருமையாதலின் இங்ஙனங்கூறினாரென்பதுகருத்து. கூ

(அ - கை.)

அதிதத்தில் யாதோர் சற்பணையும் 'இன்றெனலை' இக்கவி கூற
கின்றது.

நானா விருந்ததெங்கே நானபிமா னித்ததெங்கே
வானா மண்ணா வாஞ்சையெங்கே - ஞானகுரு
தேசிகளு ரெங்கே சிவசிவா முத்தியெங்கே
பேசிடவா யெங்கே பிளாய்.

(இ - னை.) “நானா விருந்ததெங்கே நானபிமானித்த தெங்கே
வானாமண்ணா வாஞ்சையெங்கே”-எ-து. ஞானப்பிரகாசமேலீட்டில்
நானா விருந்த தென்பது எங்கே? யான் அபிமானித்து நின்றவைகள்
எங்கே? திரிலோகத்தையும் ஒருங்கே ஆளவேண்டு மென்ற அலா
வென்பதெங்கே? “ஞானகுருதேசிகளுரெங்கே சிவசிவாமுத்தியெங்கே
பேசிடவாயெங்கே பிளாய்”,-எ-து. மெய்யைத்தெரிவிக்கவந்த உண்மை
யான ஞானசிரியர் எங்கே? சிவசிவா முத்தியெனக் கூறுவது எங்கே?
இதை எடுத்துச் சொல்ல வாய்தானும் எங்கே? ஒன்று மறிகிலமே
சற்புத்திரா!—எ-து.

சுத்த சாக்கிரமான ஸ்வயம்பிரகாச வியாபகத்தில் இங்ஙனமரிய
லிகழ்பங்கள் சற்றுங் காணாதிருக்குமாயின், சுத்தகேவலமான நனவிற
சுமுத்தியின்கண் எங்ஙனங் கூறற் கியையும்? கூடாமையால் ‘பேசிட
வாயெங்கே பிளாய்’ என்றார். எனவே, இவையனைத்துஞ் சொன்மாத்
திரமுந் தோற்றன் மாத்திரமுமாக அமைப்ப பெறு மென்ப தாயிற்று.
இதுபோன்ற பியப்புநில யெங்கணும் இல்லையென்பது கருத்து. ‘ஒன்
றினமுடித்த றன்னின முடித்தல்’ என்னும் உத்தியாற் பாதாளத்தை
புழம். வருவித்தாம்., இக்கவியிலுள்ள எங்கேயெனும் மொழிகள் ஆறும்
அறிகிலமென்னும் பெர்ருந்தர நின்றன. பிளாயென்பது இடைக்
ஞான வானாளுமண்ணாளுமவாஞ்சையெனினும் அமையும். (60)

(அ - கை.)

ஆரிய தவஞ்சுளாலுஞ் சீரவணதிகளாலும் அடைந்தபேறு இனைய தென்திணைக்கவி கூறுகின்றது.

என்னையே யல்லாமல் யான் பெற்ற தேதுமில்.

யென்னையான் பெற்றிருந்த தெப்போது - மென்னையன் பிப் பந்தமில் வீடுமில் பார்க்கலிவை யாராயுஞ் சிந்தனையு மில்லாதே.

(இ - னை.) “என்னையே யல்லாமல் யான் பெற்ற தேதுமில் யென்னையான் பெற்றிருந்த தெப்போதும்” எ-து. சுவயம்பிரகாசவடிவமாகிய என்னையென்றி யாதழைப்பினனும் யானடைந்த பேறு யாதுமில்; என்னையானடைந்த பேறு இப்போதுதானாவெனில் எப்போது மீதலின், “என்னையன்றிப் பந்தமில் வீடுமில் பார்க்கலிவை யாராயுஞ் சிந்தனையு மில்லாதே” எ-து. அறிவுறியுமைக்கு நடுகிலையாகிய என்னைத்தவிரப் பந்தமெனலுமில்லை, முத்தியெனலுமில்லை. இவற்றை நன்குணருமிடத்து இவற்றை ஐயந்திரிபற் நன்காராய்தற் கிழைந்த அபவாதிந்தனையுஞ் சற்றுமில்லாமற் போயது—எ-று.

ஏ . அணை. இல்லையென்ற மூன்றும் இடைக்குறை. என்னையே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். எனவே, சொப்பிரகாச வடிவமாதலின், என்னிடத்தில் எவற்றையும், எவற்றிலும் என்னையும் பிரத்தியட்ச மாகக் கண்டதால் பந்தமெனலும், வீடுமெனலும், சிந்தனையெனலும் இல்லையெனக் கூறியது திண்ணமெனப் பெற்றாம். ஆயிரிவிடத்துண்டாய் கற்பிதங்கள் ஆய்ந்தவிடத்து இல்லையென்பது கருத்து. (எச)

(அ - கை.)

யாத மயமாசினின்று யாதைத் துதிக்கவிண்ணுமெனற்கு இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

செப்படிபோற் காட்டியரு டேசிகளை யோவனைத்து
மிப்படிசோ தித்துணர்ந்த வென்னையோ - மைப்படியுஞ்
சென்மமுடி வாகவந்த தேகா லயத்தினையோ
வென்மயமாப் போற்றுவேன் யான்.

(இ-ரை.) “செப்படிபோற் காட்டியரு டேசிகளை யோவனைத்து
மிப்படி சோதித்துணர்ந்த வென்னையோ” எ - து. செப்படிவித்தை,
யெனல் ஏங்வனமோ, அதுபோலப் பொய்யையும் மெய்யையும் ஐயந்
திரிபறக் காட்டியருளிய ஞானாகிரியினையோ? ஆனைத்தையும் இப்படி
யாகச் சோதித்துணர்ந்த எனதெதார்த்த நிலையினையோ? “மைப்படி
யுஞ் சென்ம முடிவாகவந்த தேகாலயத்தினையோ வென்மயமாப்
போற்றுவேன் யான்” எ-து. பிராந்தியே சகசமாகப் படிந்துள்ள சகில
சன்மங்களுக்கும் முடிவாக வந்தது யாதோ, அந்தத் தேகாலயத்
தினையோ? இவற்றுள் யாதாகமமாக நின்று எநனைத் துதிப்பேன்,
யான்?—எ - று.

செப்படியாவது கைப்புரட்டு வித்தை, அதாவது பொய்மை மெய்யு
யாக்கி, மீண்டும் பொய்யைப் பொய்யாக்கலை. அதுபோலப் பகிர்முக
த்தால் உலகை மெய்யாக்கி, மீண்டும் அந்தர் முகத்தாற் பொய்யாச்சு
தலாம். போற்றுவே னென்னும் வினை முற்றிற்கு யானெனல் எழு
வாய். தேசிகளை, என்னை, தேகாலயத்தினை என்னும் இம்மூன்றுஞ்
செயப்படுபொருள். இக்கவியிலுள்ள மூன்று ஓகாரமும் துணியைப்
க்காணையின் ஐயவினா. யாதாக நின்று யாது யாதைப் போற்றுகதென்
பது கருத்து. சொப்பிரகாசத்திற்கு அபலின்மையின், ஏனைப் பிறவிந
னைத் துதியாத்து தருவறுக்கவந்ததினாலென்க. (எஉ)

(௮ - கை)

முடிவாகவந்த தூலதேகத்தை நோக்கி வழுத்தலை இக்கவி கூறு
கின்றது.

அன்னமய கோசமா மாகமே யுள்ளளவுஞ்
சொன்னபடி கேட்கிற சுகமடைவா - யெந்நாளுங்
கெட்டபாழ் வாசனையைக் கிட்டாதே யாதேனு
மிட்டபடி கண்டே யிரு.

(இ - ரை.) “அன்னமயகோசமா மாகமே யுள்ளளவுஞ் சொன்ன
படி கேட்கிற சுகமடைவாய்” எ-து. அன்னமயகோசமாய் நின்றுள்ள
தேகமே, நீயிருப்பளவும் யான் சொன்னபடி கேட்டு நிற்கில் சுக
துத்தமற்ற பேரின்ப வாழ்வை உடைவை; “எந்நாளுங் கெட்ட பாழ்
வாசனையைக் கிடாதே யாதேனுமிட்டபடி கண்டேயிரு” எ - து.
எக்காலத்திலுங் கேட்டையே தரற்கு இயல்பாயுள்ளதுபாழையுஞ் சுகத்
பிராந்தியையும் நினையாது மறந்துவிடு; உணவில் யாதேனும் ஆருனக்
கிட்டார்களோ அங்ஙனமாகப் புசித்திருக்கக்கடவை—எ - று.

ஆகமே என்பது விளியுருபு. கற்றிறனும் புசித்து நிற்கினும்
அன்னமயமாகலால் அன்னமய கோசம் ஆகமாமென்றார். நீ சட்பாவ
விகாரமாதலின் நீ ஓர் முதலெனக் கருதற்கு; பாவிப்பாளை உண்டிப்
பாவமும் பாவவிகாரமும் வேறன்மையென்க சொன்னபடிகேட்ட
வாவது : இங்ஙனங் கூறியபடி கேட்டலை. எந்நாளுமென்பது இன
வேறுகை. வாய்னை மென்றது கெட்டபாமென்று அடைகொடுத்தது
பிறவியின்றகண்ணே செலுத்துதல் இயல்பாதல்பற்றி. ஆதலின் எங்கே
மெங்கேயிராது யாது கிடைப்பதோ, அதனை யுருசி கருதாது எங்ஙனம்
இட்டார்களோ, அந்தப்படிப் புசித்துக்கொண்டிருத்தல் மெய்த்துற
வாதலின் யாதேனும் இட்டபடி கண்டே யிருவென்றார். ஆகமே சுக
மடைவாய், கிட்டாதே, இருவென முடிக்க. கோசமீமாசமெனல் இரு
பெயர்வொட்டுப் பண்பு. இங்ஙனம் இருக்கின் சுகம் அடைவாயெனத்
துதித்தாரென்பது. கிட்டாதே என்பதிலுள்ள ஏகாரமும், கண்டே
என்திலுள்ள ஏகாரமும் தேற்றம். (வெ)

(அ - கை.)

பொறிகளைநோக்கிப் புகழ்தலை இக்கவி கூறுகின்றது
பொறிகா னெனைநெடுநாட் போற்றிவளர்த் தீரே
யறிவானந் தப்பொருண னானேன் - பிறிவாகு
முங்கனையு நாண வுணர்ந்துகொண்டே னீங்களினி
யிங்கழியா தென்னு யிரீர்.

(இ - நை.) “பொறிகா னெனை நெடுநாட் போற்றிவளர்த்தீரே
யறிவானந்தப்பொருண னானேன்” எ-து. ஐம்பொறிகளாய் நின்றனள
வர்களே, என்னை நெடுநாளாகக் காத்து வளர்த்தீர்களே; அதனால்
யான் அறிவானந்தப்பொருளாக விளங்குகின்றேன்; “பிறிவாகு முங்
கனையு நாண வுணர்ந்துகொண்டே னீங்களினி யிங்கழியா தோன்றி
யிரீர்” எ - து. பற்பல பேசுபாயுள்ள உங்களினையெல்லாம் எனது
எதார்த்தவடிவமாகக்கண்டு தெளிந்துகொண்டேன்; அதுபோல நீங்
களும் முன்போற் பற்பல பேதமாக நின்றழியாமல் இனியேனும்
என்போல் ஒன்றாக நிற்கிற் சுகம் அடைவீர்கள்; அங்ஙனம் நிற்கில்
உங்களுக்கியல்பு. நிலையன்றாகலின் ஒருகாலும் நிலலீர்—எ - று.

பொறிகானெனல் விளியுருபு. பல சன்மங்கடோறு மெனலை
நெடுநாளென்றார். வளர்த்தீரே என்றதில் ஏகாரம் வினா. ஒன்றின்
விடயத்தை மற்றொரு பொறி யறியாததலிஷ் பிறிவாகு மெனப்படு
“எ-து. அறிதற்சேட்டை பலவாயினும் அறியும் வினைமுதல் அறிவாத
லின், நாணவுணர்ந்துகொண்டே னெனப்பட்டது. கருத்தி் தெளிப்
படை. (எசு)

(அ - கை.)

ஆசையை நோக்கிப் புகழ்தலை இக்கவி கூறுகின்றது.
ஆசையே யுன்ற லலைந்துவிட்டே மென்றாலு
நீட்சியுப காரத்தி னின்றேனே - தேசிகனை

யுன்ற லடைந்தே னுனைக்கூடி முத்தியினு

மென்றனை நாநாயி னேன.

(இ - ரை.) “ஆசையே யுன்ற லலைந்துவிட்டே னென்றாலும் நீசெயுபுகாரத்தில் நின்றேனே” எ - து. பிறவிதோறும் என்னைவிட்டாலாதுரின்ற எனதாகையே ! இதுகாறும் உன்றால் இன்பத் துன்ப மென்னும் அலைகளான் மொத்துண் டலைந்துவிட்டேன். அங்ஙனம் இருக்கினும் இப்போது நீ யெனக் கடிமையாகச்செய்த உபகாரத்தின் வயத்தில் அலைபாது நின்றுவிட்டேன்; “தேசிகனை யுன்றலடைந்தே னுனைக்கூடி முத்தியினு மென்றனை நாநாயினேன்” எ - து. எங் கணுந்தேடிபுங்கிடைத்தற்கரிய ஞானசிரியனைக்கண்டு அவனைச்சாணுகதியென்று உன்ற லடைந்தனன். இதைன்றியும் மேலாய்நிலைக்கு நீ ஆப்தனாயிருப்பதால் உன்னை விட்டகலாது உன்றோடுகூடி நிரதி சபாநந்தமாகிற முத்தியின் கண்ணும் எங்கப்பாளை யயலாகாது நானேநாநாயினன் — எ - று.

விஷயவாசனையால் அலைந்துவிட்டேனெனவும், உபசாந்தியராகையால் நீசெயுபுகாரத்தில் நின்றேனே யெனவும், தேசிகனை யடைந்தேனெனவும், நாநாயினெனெனவுங் கூறியவாறு காண்க. ஆசையே யென்பதிலுள்ள ஏகாரம் விளியுருபு. நின்றேனே என்பதிலுள்ள ஏகாரம் அசைக்கிலை. முத்தியினும் என்றதின் கண் உம்மை விடயத்தில் அஃகு நின்றவிருத்ததன்றியெனப் பொருளீதரலால் இறத்தது தழீஇய எச்சம். என்னுணுமெனக்கூறியது யான் அடைந்த பேறு அசத்திய மன்று என ஸ்திரப்படுத்தவான் வேண்டி யென்க. ஐலைத்தெனென்னுது விட்டேனென மிகைபடக்கூறியது அலைத்ததை ஸ்திரப்படுத்துவான் வேண்டி யென்க. என்றாலும் என்றதின் கண்ணுள் உம்மை விடயத்தைச் சுறப்பித்தலால் இழிவு சுறப்பு. இங்ஙன மிருப்பதபற்றி ஆச்சையைப் புகழ்ந்தாரென்பது கருத்து. (ஏதி)

(அ - கை.)

கோபத்தைநோக்கி வேண்டிக்கோடலை இக்கவி கூறுகின்றது.
கோபமே யுன்னாற் குறைதீர்ந்தே னீயெழும்பித்
தாபமே செய்புஞ் சலிப்பாலே - யாபத்து
நீங்கியுப சாந்தியிலே நின்றேன் கனவிலுநீ
யேங்கியெழும் பாநே யிரு.

(இ - னை.) “கோபமே யுன்னாற் குறைதீர்ந்தே னீயெழும்பித்
தாபமே செய்புஞ் சலிப்பாலே” எ - து. சதாநாலமும் என்னைவிட்
டசுலாத கோபமே! இதுகாறந் தீராத குறைகளை யுன்னல் இப்
பொழுது தீர்த்துவிட்டேன். நீ மென்னுளெழும்பி விடாப்பகையை
விளைவிக்க அதனால் வீளாயுஞ் சலிப்பினால், “ஆபத்து நீங்கி யுபசாந்தி
யிலே நின்றேன் கனவிலு நீ யேங்கியெழும்பாதே யிரு” எ - து. இஃ
தன்றியும் கோரிட்ட ஆபத்தினின்றே நீங்கி யுபசாந்த வாழ்விலே நிலை
பெற்றேன். இவ்வளவு உதவ்செய்த நீ மறந்து முனது விசுவரூபங்
கொண்டெழும்பாமல் எனக்குத் துணையா யிரு—எ - து.

இங்கே தாபமெனல் விடாப் பசையை, ஆபத்தெனல் பிறரால்
வருந் தண்டனைகளை; உபசாந்தியெனல் சனை மரணத்தில் தீருதலை.
எனவே, கோபமெனல் பகிர் முகத்தில் விடாத திகிலையும், ஆந்தர்
முகத்தில் அதன் நீக்கத்தையுந் தருந் கியைந்ததென்பது பெற்றோம்.
உபசாந்தநிலையில் என்னை விட தாடி யென்றும் இருப்பாயென்றவேண்
டாககொண்டதென்பது கருத்து. (எசு)

(அ - கை.)

உலோபத்தை நோக்கிப் புசுழ்தலை இக்கவி கூறுகின்றது.
சுலோபமே யுன்னை யுறவுகொண்டே னின்னுகிற்
பாவமே யென்பருண்மை பற்றுவார் - நீபெருக

யார்ச்சிசுக்க வேபடுவா யாகாகா வுன்னுலே
யார்ச்சிசுக்கப் பட்டே னமைவு.

(இ - ரை.) “லோபமே யுன்னை யுறவுகொண்டே னினிஞகிற்
பழுவேமெயன்ப ருண்மை பற்றுவார்” எ-து. என்றும் என்னை விட்
டகலாது நின்ற உலோபத்துவமே! எப்போது முன்னை யுறவுகொண்ட
னவ். உன்னு வயப்படிற் நீவினைக்கே இடமாதலிற் பாவமே விளையு
மெனச் சத்துக்கள் கூறுவர்; “நீபெருக லார்ச்சிச்சுவேபடுவா யாகாகா
வுன்னுலே யார்ச்சிசுக்கப்பட்டே னமைவு” எ-து. நீ யாவராலும் என்
றும் புழிக்கப்பட்டே நிற்பை. இப்படிப்பட்ட உன்னால் உபசாந்த
நிலைக் கிடமானேன். இஃதென்ன ஆச்சரியம்! — எ - று.

இங்கே உலோபத்துவமெனல் தன்னைக் கொடுத்தத் தன்னை
ஈய்காமையை. இதனால் சிறுமையும் இப்போது ஞானசிரியன் பால்
தன்னைக் கொடுத்தத் தன்னை வாங்கினதால் பெருமையும் வரக் கிட
ந்தமை காண்க. இங்கே உண்மைமெனல் ஞானஞ்ஞானங்கட் கிடை
தலையாகிய ஸ்திரஞானத்தை. இருவயினும் ஆர்ச்சிக்கப்படலெனல்
புகழ்ப்படுதலை. அது பிறவிக்கு இயைதல், இது விதிக்கு இயைதல்.
ஆ ஆ ஆ வெனில் ஆகாகாவென்றாயது விகாரத்தாலென்க. ஆர்ச்சிக்க
ப்பட்டாயமையும் எனப் பாடமோதி யுரைகூறுவாரு முளர். பாவமே
யென்பதிலுள்ள ஏகாரமும், ஆர்ச்சிக்கவே படுவாயென்பதிலுள்ள ஏகா
ரமும் நேற்றம். உன்னுலே என்பதிகெணுள்ள ஏகாரம் அசைநிலை.
இசைநிலை சொனிப்பது இழிவைக் காட்டினும் பெருமையே சிரந்த
தென்பது கருத்து. (எ)

(அ - கை.)

மீனத்தை நோக்கிப் புகழ்தலை இக்கவி கூறுகின்றது.
நெஞ்சுகமே நானேநீ நீயேநீ நென்றிருந்தும்
வஞ்சகமா வென்னை மறந்தனையே - தஞ்ச

முனக்குநா நென்பதுவு முண்மையே யுண்மை
யெனக்குநீ வேறு யிராய்.

(இ-ரை.) “தஞ்சுகமே நானே நீயேநா’னன்றிருந்தும் தஞ்சுக
மாவென்னை மறந்தனையே’ எ-து. எனக்குளவா நின்று எப்போதும்
என்னைவிட டகலாத மனமே! இதகாறும் நானே நீயெனவும், நீயே
நானெனவும் அபேதமாகவெண்ணி யிருந்தனம். அங்ஙனம் இருந்தும்
என்னை வஞ்சிப்பான் வேண்டி இப்போ தென்னை மறந்தனை; “தஞ்சு
முனக்கு நானென்பதுவு முண்மையே யுண்மை யெனக்கு நீ வேறு
யிராய்” எ-து. உனக்கு நானாதரவென்பது எங்ஙனம் உண்மையோ,
அது போலவே எனக்கு நீயாதரவென்பது உண்மையன்றோ? அங்ஙன
மிருக்க இனியேனும் எனக்கு நீ வேறுகாது நில்—எ -’று.

நானே, நீயே, உண்மையே என்பவற்றிலுள்ள ஏகாங்கங்கள் தேற்
றம். மறந்தனையே என்பதில் ஏகாரம் அசைநிலை. இராயென்பது எதிர்,
மறை முன்னிலை வினாமுற்று. என்றிருந்து மென்பதின் கண்ணுள்ள
வும்மை இழிவு சிறப்பு. பகிர்முகத்தில் அபேதமாக நின்றவாறுபேரல்
விட்டபோது அந்தர்முகத்தில் நில்லாததால் ‘வஞ்சுகமா வென்னை’
மறந்தனையே’ என்றார்; தனதிட்டத்திற்கு முரண்வந்தமையின். தஞ்சு
மென்றகு ஆதரவு அடைக்கலம் எனப் பொருள் கொள்ளினும் அனம
யும். உனக்கு நானென்பதுவும் என்றதனால் உனக்கு நீயென்பதுவுமீ
என்றிருக்கவேண்டு மாதலால், அம்மொழி எஞ்சி நிற்பது இடைபிடிச்
சம்; எண்ணும்மையாதல்பற்றியென்க. இருவயினும் விவேகநீதிக்குத்
‘குணை மனஞ்சையன்றி வேறில்லையென்பது கருத்து. (எ-அ)

(அ - கை.)

இ ந வு ம து.

தேடித் திரிந்தா யுழைத்தாய் பிழைக்கும்வழி
தேடிப் பலகலையுஞ் சிந்தித்தாய் - நாடியொரு

மூலமும் உண்மையும்.

சமற்குருவைத் தந்தாயென் சிந்தாய் தயவு செய்த
நிற்குதவி யென்செய்தே னே.

(இ - ரை) “ஓடித் திரிந்தாய் யுழைத்தாய் பிழைக்கும்வழி தேடிப் பண்டியுஞ் சிந்தித்தாய்” எ-து. சுட்டுக் கடங்காது இதுகாறும் ஓடித் திரிந்தனை; அவலமாக ஊருக்கே யுழைத்தனை; இனிச் சனை மரணத் தைவிட்டித் தப்பித்துக் கொள்ளும்வழிதேடி மகாவிஷ்ணுவால் இயற்றிய ஞானனால் பாவவற்றையிங் கேட்டுச் சிந்தித்தனை; “நாடியொருநாற்குரு வைந் தந்தாயென் சிந்தாய் தயவு செய்த நிற்குதவி யென்செய்தே னே” எ-து. குறிஞ்ஞங் காரணமாகநாடி ஒரு சமற்குருவை யெனக்குத் தந்தனை. என்மனமே! இங்ஙனமாய் சிறந்த உபகாரத்தைச் செய்த உனக்கு யாது பரிதியுபகாரம் யான் செய்தனன்?—எ - று.

ஏகாரம் அசை. பிழைக்கும் வழி தேடி யென்றதனால் பலகலையு டிமன்றகு மகான்சளாவியற்றிய ஞானதுவென்று உரைநென்றுடாம். இங்கே தயவெனல் உபகாரம். பகிர்முகத்ததாயவழி அனந்தமனம் ஸவரம், அந்தரீ முகத்ததாயவழிச் சுத்தமனமெனவும் பெயராய். கியைந்தனை அருத்தாபத்தியாற் காண்க. சருத்து வெளிப்படை.

(அ - கை.)

இதுவுமது.

உன்னிருவா நானிருந்த வன்மைபோலென்மனமே
யென்னுருவா நீவந் திசைந்தனையே - செய்ந்நன்றி
பாராட்டி வாருணீப்போ லுண்டோ பரமபதச்
சீராட்டின் மாறு திரு.

(இ - ரை.) “உன்னிருவா நானிருந்த வன்மைபோலென்மனமே யென்னுருவா நீவந் திசைந்தனையே” எ-து. இதுகாறும் கினதகென் னைத் திசைந்தவண்ணம் உனது சொருபமாகவே யான் இருந்தனன்.

யானிருந்த எதார்த்தம் எங்ஙனமோ அதுபோல என்னைவிட்டாலாத மனமே! என் சிந்தைக்கு இசைந்தவாறு எனதுணைம வடிவமாக நீயிடீர் இசைந்தனை; “செய்ந்நன்றி பாராட்டுவோ ருனைட்டே! லுண்டோ பரமபதச் சீராட்டின் மாறாதிரு” எ-து. பிறர்செய்த நன்றிபை மறவாதுபாதுகாப்பவர்கள் உன்னைப்போல் ஒருவருளரோ! இல்லையே. ஆதலின், இப்போது அரிதிற்கிடத்த பரமபதமாகிற பேரின்ப வாழ்வில் மாறாது என்றும் ஒரு தகைத்தாய் நில்—ஈ - று.

“செய்ந்நன்றி யென்பதில் யசர வொற்று ஆசெதுகை. உன்னுரு வெனல் கற்பனா வடிவை, என்னுருவெனல் கற்பனா ரகித வடிவை. பாராட்டல், மறவாது காத்தல், சீராட்டல் செல்வப் பெருக்கை, கருத்து வெளிப்படை (30)

(அ கை.)

இ து வு ம து.

ஆசைவர்க்க மெல்லா மகற்றிப் பொறை முதலாந் தாசவர்க்கஞ் செய்யநலந் தந்தனையே - நேசத்நா லாதிகா லந்தொடுத்தென் னன்புவிடா நெஞ்சேநன் னீதியா லென்போல நில்.

(இ - ரை.) “ஆசைவர்க்க மெல்லா மகற்றிப் பொறை முதலாந் தாச வர்க்கஞ் செய்ய நலந் தந்தனையே” எ - து. ஆசைபோல் அதற் கினமாயுள்ளவை எவையோ, அவையனைத்தையும் ஒடுக்கேயொழி த்துப் பொறுமை முதலாகிய தாசவர்க்கத்திற் கியைந்தவைவிளைச் செய்ய ஊர்த்தமுசுமாய் நன்மையை என்க்குத் தந்தனையே; “நேச த்தா லாதிகாலந்தொடத் தென்னன்பு விடாநெஞ்சே நன்னீதியா லென்போல நில்” எ-து. உனக்கும் எனக்கு மிருந்த நேசத்தினால் உல ருந் தோன்றியகாலமுதல் இதுகாறும் என்னிடத்தில் வைத்த அன்பு விடாமனிற்றும் மனமே! ஒழுங்ககலாமார்க்கழங்ஙனமோ, அஃகண் ணெ - ன்மொருக்க நடுநிலையில் நில் - எ - று.

ஆசைவர்க்கமென்பன : இராகத்தேவமுதலிய தீய குணங்களை. பொறைமுதலாக் தாசுவர்க்கமென்பன : பொறுமை, அடக்கம், பிறர் பொருள் நயவாமை, சினமடக்கல், நடுநிலையினிற்றல், வஞ்சியாமை முதலிய நற்குணங்களை. தந்தனையே என்பதில் ஏகாரம் ஆசை. பகர் முதத்ததூசச் சேறல் நினக்கு இயல்பாயினும் ஆங்காங்கே தீயநெறிக் கியைந்தூவைகளை யான் மறுக்கினுஞ் சிற்சில காலத்தில் ஏற்றுக் கொண்டு நடந்தமைபற்றி 'என்னன்புவிடா நெஞ்சே' என்றார். நன்னீதியாவது இனிப் பிறவுக்கியையாத நெறி. வர்க்கமெனல் கூட்டம். ஆக்காலமெனல் பிரகிருதி தத்துவமுதலாயவற்றை. கருத்து வெளிப்படல்.

(அக)

(அ-கை.)

ஊர்த்த மூகம், அதோமுகமென்னும் இரண்டு திசைக்கண்ணும் என் மனம் ஒத்து யானும் இருந்தேனெனல் இக்கவி கூறுகின்றது.

என்னெஞ்ச மூருலவ யானுமது போலிருந்தே
யின்னஞ் சமமாகா விட்டேனே - யென்னெஞ்ச
மென்போ லசையா திருக்கவது போல்யானும்
பொன்போ லிருந்தேன் பொலிந்து.

(இ - ளை.) "என்னெஞ்ச மூருலவ யானு மதுபோலிருந்தே யின்னஞ் சமமாகா விட்டேனே" எ - து. தீர்க்க சொப்பன சகந் தோன்றி யதுமுதல் இதுகாறும் என்மனம் ஊரிலுலாவ, யானும் அதனில்டப் படி யிருந்து இன்னமுஞ் சமத்துவ நிலையாகாது அழிந்து விட்டனன் ; "என்னெஞ்ச மென்போ லசையா திருக்க வதுபோல் யானும் பொன் போலிருந்தேன் பொலிந்து" எ-து. இப்போது என்முனம் என்னைப் போல யுரையும் மாற்றுயர்ந்த பொன் எங்கனமோ அதுபோல் இடைவிடாது பிரகாசித்திருந்தனன் - ஓ - று.

யானும் அதுபோல் என்பதிலுள்ள உம்மை இழிவு சிறப்பு, யானும் பெண்போல் என்பதில்கணுள்ள உம்மை உயர்வுசிறப்பு. விட்டேனே

யென்பதின் ஏகாரம் அசை. பரிபூரணமாக விளங்கல் வீவேகத்தி, னிலைமை. அதற்குச் சலனத்துவ முண்டாவதாகக் காண்டன் மனத்தி னிலைமை. சலமும் அதன் அசைவும்போல் இருத்தலின் பேதமெனக் கண்டாம். இங்ஙனமாயநிலையை நீயிருந்தகாணென்பதாகருத்து. (அ-2)

(அ - கை.)

உயர்வு தாழ்வு எண்ணையன்றி யின்மை யெனலை இக்கவி கூறு, கின்றது.

ஏதுவர வேண்டு மதுவருக வெண்ணைவிடுத்த
தேதகல வேண்டு மஃதகல்க - கோதென்று
பிச்சையுந் தள்ளேன் பிரமபத மும்வேண்டே
னெச்செயலு நானாகி னேன்.

(இ - ரை.) “ஏது வரவேண்டும் அதுவருக வெண்ணைவிடுத்தே, தகலவேண்டு மஃதகல்க” எ - து. யானக்கு இம்மையிலே யாது உ வேண்டியதோ அதுவரத்தவது; எண்ணைவிட்டு ஏதுபோகத் த ர்த்தோ அது போகக்கடவது; “கோதென்று பிச்சையுந் தள்ளேன் பிரமபதமும் வேண்டே நெச்செயலு நானாகினேன்” எ - து. ஈன முடையதென்று பிச்சையெடுத்தலையும் தள்ளமாட்டேன்; கெம்பிர முடையதென்று பிரமபதத்தையும் வேண்டமாட்டேன்; ஏனெனில் யாது கிர்த்தியமும் நானாகியதால்—எ - து.

இன்பத் தன்பமெனக் காட்ட இருவயினும் ஏதேதென்றாங்கு பிச் சையும் பிரமபதமு மென்பவற்றிலுள்ளவை எண்ணும்மைகள். ஏச் செயலு மென்பதிலுள்ளது முற்றும்மை. “அந்ரூலவறிந்துணைக வஃ, துடம்பு பெற்றானெடிதய்க்குமாறு.” என்பதில் அஃதுடம்பென்னும் பதத்தில் ஆய்த மலகுபெற்றாற்போல இக்கவியிலும் அஃதகலவென் னும் பதத்திலுள்ள ஆய்தம் அலகு பெறுமெனக் கருதி இங்ஙனங் கூறினாரென்க. எப்பொருளும் யாறாயவிடத்து அவ்வவற்றின் புடை

பெயர்ச்சியும் யானாதற் கையமுனதோ? இன்றாதலின் ஏற்கற்பாற்று. சகலவுபாதிக்குஞ் சகல சேடையுடனும் என்னையன்றி யின்றென்பது கருத்து. (அக)

(அ - ௩௩.)

‘அஞ்ஞானகாலத்திலும் ஞானகாலத்திலும் போகிப்பானும் போகி க்கப்படுவனவும், ஆராதிப்பானும் ஆராதிக்கப்படுவனவும் இவ்வனுபவி க்கு இவனையன்றி வேறின்றெனலை இக்கவி கூறுகின்றது.

ஏங்கேநான் போற்றுவது மென்னையே தேவதையென் றெங்கே தொழுவதுநா நென்னையே - பெயங்கே யிருந்துகிடந் தோடுவது மென்னிடத்தே நானே யருந்துவதுங் கொள்வானு மாம்.

(இ - ௩௩.) “ஏங்கே நான் போற்றுவது மென்னையே தேவதை யென் றெங்கே தொழுவதுநா நென்னையே” எ-து. யாதிடத்தில் இதை யான்தெய்வமெனப்போற்றுவதெனின் என்னிடத்தில் என்னை யுனவும், யாதிடத்தில் யான்தெய்வமெனத் தொழுவதெனின் என்னிடத்தி லென்னையெனவும், “ஏங்கே யிருந்துகிடந் தோடுவது மென்னிடத்தே நானே யருந்துவதுங் கொள்வானுமாம்” எ - து. யாதிடத்தில் யான் நின்றலுங் கிடத்தலும் ஒடுதலுமெனின் என்னிட த்தி லெனவும், யாதிடத்தில் யான் சுகித்தலுஞ் சுகிக்கப்படுவதுவு மெனின் என்னிடத்தில் யானேயெனவுமும்—எ - று.

போற்றல், துதித்தல், தொழ்தல், உணங்கல், இருத்தல், நின்றல், கிடத்தல், படுத்தல், அருந்துதலுங் கொள்வானுமாமெனல் சகல புடை பெயர்ச்சியும் அவற்றின்செயப்படுபொருளும் யானேயெனலை ஸ்வயம் பிரகாசநாட்டம் அகலாவிடத்து இவ்வருத்தமனைத்தும் முரண்தமை யும் அந்நாட்டம் இழந்தாரெவ்வனம் ஏற்பார் உடனாட்டத்தில் ஏலா மையுங் உணர்வுநாட்டத்தில் ஏற்பதுவுமா யிருத்தலின், இதனை விழு வென்த் தள்ளற்க. இவனே யித்தனையு மென்பது கருத்து. (அச)

(அ - கை.)

மகான்கள் தமதனுபூதியில் பொருள், இடம், காலங்கட் கிடம் தாமே யெனவும், தம்மையின்றி இல்லையெனவுங் கொள்ளும் நிலையினை இக்கவி கூறுகின்றது.

தன்னிடத்தி லேதோற்றித் தன்னிடத்தி லேயிருந்து
தன்னிடத்தே கூடுஞ் சகத்தெல்லாம் - தன்னைவிட
வேறன் நெனக்காண்ப ரல்லாவிய் வீடுபெற்றோர்
மாறென்று காண்பரோ மற்று.

(அ - ரா.) “தன்னிடத்திலே தோற்றித் தன்னிடத்திலே யிருந்து தன்னிடத்தே கூடுஞ் சகத்தெல்லாம்” எ - து. மகான்கள் தானாகிற சிதாகாயத்தினிடத்திற் றோற்றித் தன்னிடத்திலே யிருந்து தன்னிடத்திலே ஏகமாகக் கூடுஞ் சகத்தனைத்தும் “தன்னைவிடவேறன் நெனக் காண்ப ரல்லா லிவ்வீடுபெற்றோர் மாறென்று காண்பரோ” மற்று” எ-து. தன்னைத்தவிர வேறல்லவெனக் காண்பார்களேயன்றி யிங்னமாய முத்தினில யடைந்தவர்கள் பெயர்த்துத் தனக்கு வேறெனக் காண்பார்களோ ! ஒருபோதுங்கூறார்—எ - று.

பகிர்முகம்அந்தர்முகமென இரண்டாம். பகிர்முகத்தது உலகம், அந்தர்முகத்தது அறிவு. அறிவும் உலகமும் சலமும் அலையும் யோள்வது. சலநாட்ட முள்ளிடத்து அலை வேறாகக்காணுமா? அதுபோல அறிவு நாட்டமுள்ளவிடத்துச் சகத்து வேறாகக்காணுமா? காணாதலால் இவ்வனுபவம்பற்றி இங்னனாகுறினாரென்க. இங்கே மற்றென்பது பின்னருமெனப் பொருள் தர நின்றது. என்னை? “வீணீமாற்றசைநில பிறிதெனுமற்றே.” என்னும் இலங்கணத்தாலென்க. இக்கவியிலுள்ள ஏகார மூன்றுத் தேற்பம். காண்பரோவென்பதில் ஓகாரம் தீர்ணரென்னும் பொருள் தரலால் எதிர்மறை. சிதாகாயமெனப் பொருள் கொள்ளாவிடத்துத் தன்னிடத்திலே யென்பன மூன்றாம்

முருளுக்கே யிடமாதலால் மயக்கவணி. சிதாகாயத்தையன்றித் திரி
சியம் ஷேறின்றோன்புது கருத்து. (அடு)

(அ - கை.)

இவர்கள் யாதுக்குங் கலங்காரெனலை இக்கவி கூறுகின்றது.

ஏதுக்கா சைப்படுவா ரேதுக் ககங்கரிப்பா
ரேதுக்கு மாச்சரிய மெய்துவா - ரேதுக்குந்
தாமே சராசரமாத் தாணுவா வேழ்புவிக்கு
மாமேரு வொத்துவாழ் வார்.

(இ : ரை.) “ஏதுக் காசைப்படுவா ரேதுக் ககங்கரிப்பா ரேது
க்கு மாச்சரிய மெய்துவார்” எ - து. இந்த மகான்கள் சிதாகாசமாகிற
தண்ணைத்தவிரத் தினைத்தினையும் மாறாக வேறின்றையின் இவர்கள்
ஏதற்காக ஆசைப்படுவார்கள்? ஏதற்காக ஆகங்கரிப்பார்கள்? ஏதற்காகக்
கெழ்பிரமடைவார்கள்? ஏனெனில், “ஏதுக்குந் தாமே சராசரமாத்
தாணுவா வேழ்புவிக்கு மாமேரு வொத்துவாழ்வார்” எ - து. சமஸ்த
த்திற்குந் தாமே சராசரமாகியும், இருவகையா நின்றுள்ள சத்தபூமி
கட்குந் தாமே யாதாரமாகியும் நின்றலால் எவற்றிற்கும் மேலாய மகா
மேருவையொத்து வாழ்வாரெனற்கு யாது முரண்? இல்லை—எ - று.

சரீராரோம்பது: இயங்குதினை நீலத்தினையை. இருவகை
யேழ்ப்பியிவன: அஞ்ஞான பூமி ஏழும், ஞானபூமி ஏழும் என்பவ
ற்றை. “குணமென்னுங்குன்றேறிநின்றார்” என்றிருத்தலின் மாமேரு
வொத்து வாழ்வாரெனக்கூறினார். ஒத்து வாழ்வார் வன்னும் பொரு
ளைக்காண் சீர்பிரிக்கின் தனைத்தொழுவின், ஓசை நோக்கால் வாழ்
வார் என்பதில் வார் எனப் பிரித்துச் சீர்கொண்க. அது வகையுள்ளி
செய்தலென்னும் இலக்கிணத்தாலென்க. சசாதிக முதலிய மூன்றுந்
கூழ்நின்றென்பது கருத்து. (அசு)

(அ - கை.)

யாது யாதாகமாரினுந் தமக்குச் சலன மின்றென்பதை இக்கவி கூறுபின்றது.

மாதிக்கு மாறி மதிசுருகித் தீக்குளிர்ந்திவ்
வாதித்தன் நெற்குவடக் காணலுந் - சோதித்து
முன்னிலைமை யாராய்ந்த முத்தரே யெஞ்ஞான்'னுந்
தன்னிலைமை குன்றா தவர்.

(இ - னை.) “மா திக்கு மாறி மதி சுருகித் தீக்குளிர்ந் திவ்வாதித் தன் நெற்குவடக் காணலும்” எ - து. ஓர் திக்குருக்குமிடத்து மற் றோர் திக்குவந்துமாறிச் சந்திரன் உட்டணத்தாற்சுருகி யக்கிணி சீதள தர்மத்தை யடைந்து இந்தச் சூரியன் கிழக்கு மேற்குவிட்டுத் தெற்கு வடக்காக வதயாத்தமனமாகி நிற்கினும், “சோதித்து முன்னிலைமை யாராய்ந்த முத்தரே யெஞ்ஞான்'னுந் தன்னிலைமை குன்றாதவர்” எ - து. சுருதி யுத்திகளால் ஆராய்ச்சி செய்து பூருவமாயிருந்த தமது நிலையினை யனுபவத்தால் ஆராய்ந்து தெளிந்த சீவன் முத்தரே, படுபவரே யெந்தக்காலத்துந் தன்னிலைமையினின்று மாறாதவர்கள் - என - று.

மாறுந்தன்மையது கூறியதால் மாறுத்தன்மையதையுந் கூறின ரென்க. யாது மாறினுந் சிதாகாயத்திற் கன்மையின் சீவன்முத்தரே ஸ் சிதாகாயமெனக் கொள்க. பூதாகாயத்திற்கு முன்பின் இடை யெக் காலமுமெனக் கற்பித்துக் கூறினும் அஃதேற்கில் சிதாகாயமும் ஏற்கு மென்பம்; ஆங்கன மின்றே. ஆதலின் இவ்வுவமை பொருந்த மென்க. ஓதாகாயமே சப்தத்தன்மையாய்விடத்துப் பூதாகாயமெனவும், சித் தன்மையாய்விடத்துச் சிதாகாய மெனவுங் கோடற்கு இயையினுள் - தான் அவை யிரண்டு மன்மையிள் இதுபோல்வாரைக் குன்றான் றென்றார். சிதாகாயமா நின்றலின் இவாகடங்கிச் சலன மின்றென்பது

(அ - கை.)

ஞானிகீட்செயல் இஃதென இக்கவி கூறுகின்றது.

மெத்தென்ற சொல்லும் விருப்பமற்ற நோக்குமெலாஞ்
சுத்தென்ற நெஞ்சுந் தளர்நடையுஞ் - சித்தத்
தடங்கீர் மகிழ்வு மன்வரதம் பெற்ற
திடந்தானே ஞானி செயல்.

(இ - ரை.) “மெத்தென்ற சொல்லும் விருப்பமற்ற நோக்கு
மெல்லாஞ் சுத்தென்ற நெஞ்சுந் தளர்நடையும்” எ - து. கழனமில்லாத
சொல்லும், விருப்பமில்லாத பார்வையும், சமஸ்தத்தையும் உண்ணுமை
வழிவழமாகக் கருது மனமும், சேர்வுள்ள நடையும், “சித்தத் தடங்கீர்
மகிழ்வு மனவரதம்பெற்ற திடந்தானே ஞானிசெயல்” எ - து. அடக்க
அடங்காத உள்ளக் களிப்புஞ் சதாகாலமும் ஐயந்திரிபிற்றிப் பெற்ற
கலங்காத நிலையே ஞானிகள் இயற்றுஞ்செயல் - எ - று.

சிதாகாயத்தையன்றி வேறென்மையின் விருப்ப மற்ற நோக்கென
வும், ஞாபாபங்களைக் கரைத்து அனைத்தையுஞ் சிற்பிரகாசமாகக்
காண்டலின் எலாஞ் சுத்தென்ற நெஞ்செனவும், யாதுசார்பு மின்மை
ழிந்து தளர்நடையெனவும், சுருகியுத்தியாலல்லாமல் ஆசிரியன் அருணை
க்காலெய்தலின் சித்தத்தடங்கீர் மகிழ்வெனவும், அறிவறியாமைக்
கிடை நிற்கும் திரஞானமே தீர்வெனக்காண்டலின் அனவரதம்பெற்ற
திடந்தானெனவுந் கூறியவாறு காண்க. சுருத்து வெளிப்படை. (சுக்)

(அ - கை.)

மகான்களது சிர்தை யினையதென தூங்கவி கூறுகின்றது.

எல்லா விடத்து மெமைக்கண்டோ மெம்மிடத்தி
லெல்லாமுங் கண்டோ மெண் றேகமாதீ - கல்லாணி
கற்று வனுபுகி, கைகண்டார் மறீறேது
மற்றார்சீ வன்முத்த ராம்,

(இ - ரை.) “எல்லாவிடத்து மெமைக்கண்டேச மெம்மிடத்தி லெல்லா முங் கண்டோமென்று” எ - தி. சிதாநாதசமே யாமாதலின் எல்லா வுலகின் கண்ணும் எமதெதார்த்த வடிவியைக் கண்டனம். அங் கனங் கண்டபடி எம்மிடத்திலுஞ் சமஸ்த வுலகங்கனையுங் கண்டன் மென்று ஐயமறத் தெளிந்து, “ஏகமாக் கல்வாமை கற்ற வுனுபூதி ககண்டார் மற்றேது மற்றார் சேவன்முத்தராம்” எ - து. அப்பேத னாகப் படியாது படித்த அனுபூதிநிலையை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போற் பிரத்தியட்சமாகக்கண்ட மகான்கள் யாவரோ அவரே சொல்லி வடங்காத பந்தங்கள் சிறிதுமின்றிக் கழன்றவராகிய சேவன்முத்த ரானற்கு இயைந்தவராகர்—எ - று.

சிதாநாதசமே சக சேவ பரமாகப் பரிணமித்ததென்றற்குப் பிரத்தி பட்சானுபவ மில்லாவிடத்து முரணெய்துமாதலின், அனுபூதி கை கண்டாரென்றார். கல்வாமை கற்றல்: ஞானசிரியரது கடைநோக்குக் கெதிர்காத்தலை. அனுபூதி கண்டாரென்றது கைகண்டாரென மிகை படக்கூறலால் ஞானகதப் பிரத்தியட்சமென்றும். ஏகமாதல் ஞெப்தி யே பிரியமாதலை. எல்லாவிடத்தும் எம்மைக்காண்டல் பார்ப்பானைப் பார்த்தலும், எம்மிடத்தில் எல்லாமுங் காண்டல் அங்ஙனம் பார்ப் பானையன்றித் தினைத்துணையும் வேறில்லாமையுமாம். இங்ஙனமாக நெனையென்பது கருத்து. எல்லாவிடத்தும் எல்லாமும் என்பவற்றி லும்மை முற்றுமமை. (சுசு)

(அ - கை.)

இவர்கட்கு விதிவிலக்கு இனையவென இக்கவி கூறுகின்றது. ௧. ௪

தானேக லீகியுப சாந்தனாய் நின்மலனாய்
வானே முத்தற்றன் வடிவாகு - ஞானி.
விடுத்ததொழி நெல்லகம் விடுத்தாருமன்கு
விடுத்ததொழி லாசார மாம்.

